Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. grudnia 1914.

337.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 10. grudnia 1914

wprowadzające ordynacyę konsursową, ugodową i zaczepną.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządam co następuje:

Początek mocy obowiązującej i stosunek do innych ustaw.

Artykuł I.

(1) Dołączona ordynacya konkursowa i ugodowa, oraz ordynacya zaczepna wchodzą w życie dnia 1. stycznia 1915, wyjąwszy postanowienia oznaczone w ustępie 3.

(2) Z dniem tym uchyla się ordynacyę konkursową z dnia 25. grudnia 1868, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1869. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie postanowienia innych ustaw i rozporządzeń, które stoją w sprzeczności z ordynacyą konkursową i zaczepną, w szczególności ustawy z dnia 16. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 35 i Nr. 36, i dekret nadworny z dnia 3. lutego 1821, Zb. u. s. Nr. 1737, o należytościach podatkowych, które były płatne przed otwarciem konkursu.

(3) Minister sprawiedliwości postanowi rozporządzeniem, kiedy i dla których obszarów mają wejść w życie postanowienia § 141., ustęp 2., o. k. i § 3., ustęp 2., o. ugod. o najniższej ofercie jako wymogu wniosku o wdrożenie postępowania ugodowego.

Artykuł II.

U ile ustawy i rozporządzenia powołują się na ordynacyę konkursową albo na którekolwiek z uchylonych postanowień ustawowych, wstępują w ich miejsce odpowiednie postanowienia wydane niniejszem rozporządzeniem cesarskiem.

Artykuł III.

W szczególności pozostają w mocy:

1. przepisy innych ustaw o oddziaływaniu konkursu na prawa cywilne, polityczne i honorowe krydataryusza w czasie trwania i po zniesieniu konkursu. O ile istniejące przepisy wykluczają krydataryusza od praw i uprawnień aż do przywrócenia zdolności, ustają te niekorzyści dnia 1. stycznia 1915, jeżeli konkurs zniesiono przed tym dniem. Jeżeli konkurs zniesiono dopiero później, ustają te niekorzyści z upływem dnia, w którym konkurs prawomocnie zniesiono;

2. przepisy prawa cywilnego łącznie z prawem handlowem o oddziaływaniu otwarcia konkursu na poszczególne stosunki prawne, mianowicie postanowienia kodeksu handlowego, ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70,

i ustawy z dnia 6. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 58, o oddziaływaniu otwarcia konkursu na istnienie i stosunki prawne spółek handlowych, stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych i spółek z ograniczoną poręką, jakoteż o obowiązku cichego spólnika zwrócenia do masy konkursowej wypłaconego mu udziału;

3. postanowienia ustawy o domach składowych z dnia 28. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 64, o prawach, przysługujących przedsiębiorstwu domu składowego na złożonych towarach;

4. postanowienia § 56. powszechnej ustawy o księgach gruntowych z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 95, o stopniu pierwszeństwa wpisów hipotecznych;

5. przepisy o egzekucyi celem zaspokojenia lub zabezpieczenia podatków państwowych, ceł, danin spożywczych lub innych, albo kar pieniężnych w czasie trwania konkursu na rzeczach, na których tym wierzytelnościom przysługuje prawo pierwszeństwa;

6. prawa, przysługujące poszczególnym spółkom, zakładom i stowarzyszeniom na mocy statutów ustalonych ustawą albo zatwierdzonych przez rząd, do prowadzenia egzekucyi w czasie konkursu albo do uprzywilejowanego zaspokojenia w konkursie;

7. postanowienia § 7. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 178, o przepisach wyjątkowych w zakresie postępowania w sprawach prywatno-prawnych;

8. rozporządzenie cesarskie z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, o wpływie wydarzeń wojennych na czasokresy, terminy i postępowanie, z tym dodatkiem, że udzielone rządowi upoważnienie rozszerza się na przepisy wydane niniejszem rozporządzeniem cesarskiem;

9. rosporządzenie cesarskie z dnia 17. września 1914, Dz. u. p. Nr. 247, o wprowadzeniu nadzoru nad przedsiębiorstwami.

Traktowanie uprzywilejowanych zapisów długu w postępowaniu konkursowem i ugodowem.

Artykuł IV.

Nadto pozostają w mocy postanowienia ustaw z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 48, z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 49, i z dnia 5. grudnia 1877, Dz. u. p. Nr. 111, o prawach posiadaczy listów zastawnych i częściowych zapisów długu, dalej ustawy z dnia 27. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 213, o fundowanych obligacyach bankowych, oraz artykułu XVI. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, o kolejach niższego rzędu.

Artykuł V.

1. Jeżeli otwarto konkurs do majątku zakładu, który wydawał uprzywilejowane zapisy długu (listy zastawne, fundowane obligacye bankowe albo fundowane obligacye kolei lokalnych) i przeznaczył na ich pokrycie pewne przedmioty majątkowe, natenczas mają nadto zastosowanie następujące szczególne postanowienia:

1. roszczeń uprzywilejowanych wierzycieli, pochodzących z obligacyi ma dochodzić ustanowiony dla tych wierzycieli kurator, zgłaszając je wedle przepisów ordynacyi konkursowej. W zgłoszeniu należy wymienić przedmioty majątkowe, z których żąda się uprzywilejowanego zaspokojenia. O obligacyach wydanych i będących w obiegu winien zarządca masy udzielić kuratorowi potrzebnych wiadomości i dozwolić mu wglądu w księgi i zapiski zakładu. Odnosi się to także do obligacyi wylosowanych już w czasie otwarcia konkursu, lecz jeszcze nie wykupionych i do płatnych w tym czasie kuponów.

2. Odmiennie od przepisu § 57., l. 1., o. k., może kurator dochodzić w konkursie także odsetek (kuponów) bieżących od takich zapisów długu od dnia otwarcia konkursu, jednak z ograniczeniem do masy majątkowej, przeznaczonej przedewszystkiem na zaspokojenie uprzywilejowanych posiadaczy zapisów długu.

3. Należy analogicznie stosować przepisy § 120., ustęp 2., o. k., przy sprzedaży przedmiotów majątkowych, przeznaczonych przedewszystkiem na zaspokojenie uprzywilejowanych posiadaczy zapisów długu, przepisy zaś § 132., ustęp 1. i 2., o. k., przy uwzględnieniu tych wierzycieli w rozdziale ogólnej masy konkursowej.

4. Na zgromadzeniu wierzycieli przysługuje kuratorowi prawo głosowania tylko wedle § 93., ustęp 3., o. k., chybaby chodziło o sprawy, dotyczące) przedmiotów majątkowych, przeznaczonych jedynie na uprzywilejowane zaspokojenie wierzycieli, których on zastępuje.

5. Co do zaprzeczenia dochodzonego roszczenia o uprzywilejowane zaspokojenie obowiązuje § 105., ustęp 3. i 5., o. k.

6. Jeżeli w konkursie zakładu zawiera się przymusową ugodę, natenczas ma analogiczne

zastosowanie przepis § 149., ustęp 1., o. k. Jeżeli przy ugodzie przymusowej przysługuje kuratorowi prawo głosowania, należy mu się po jednym głosie od kwoty, jaka wynika z podziału sumy innych wierzytelności, uprawniających do głosowania przez liczbę reszty wierzycieli uprawnionych do głosowania.

Artykuł VI.

(1) Jeżeli otwarto postępowanie ugodowe do majątku zakładu, który wydawał uprzywilejowane obligacye i przeznaczył pewne przedmioty majątkowe przedewszystkiem na ich pokrycie, natenczas ustanowi sąd ugodowy z urzędu w myśl § 3. ustawy z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 48, kuratora.

(2) Należy analogicznie stosować postanowienia artykułu V. niniejszego rozporządzenia cesarskiego i § 39., ustęp 3., ordynacyi ugodowej.

Artykuł VII.

(1) § 10. ustawy z dnia 5. grudnia 1877, Dz. u. p. Nr. 111, uzupełnia się następującym ustępem:

„Oprócz tego mogą posiadacze, których wniosek co do wyboru pozostał w mniejszości, a którzy wykazali, że posiadają co najmniej czwartą część papierów wartościowych, należących ogółem do obecnych na audyencyi posiadaczy, żądać, aby oprócz wybranych przyjęto jako męża zaufania jedną osobę zdatną w myśl ustępu 1., a jedną jako jego zastępcę.“

(2) W § 14., ustęp 4., tejże ustawy należy po słowach „najmniej dwoma“ umieścić: „a jeżeli wedle § 10., ust. 5., ustanowiono czterech mężów zaufania, co najmniej z trzema.“

Postanowienia przejściowe.

Artykuł VIII.

(1) Konkursy otwarte przed dniem wejścia w życie ordynacyi konkursowej należy ukończyć wedle dotychczasowych przepisów.

(2) Do konkursów będących w toku należy jednak stosować przepisy ordynacyi konkursowej w następujących wypadkach:

1. Także konkursy innych osób a nietylko kupców, których firma wpisana jest do rejestru handlowego, mogą być zakończone ugodą przymusową w myśl postanowień §§ 140. do 165. o. k.;

2. z wnioskami o zawarcie ugody przymusowej, postawionymi po wejściu w życie ordynacyi konkursowej, należy postępować wedle przepisów ordynacyi konkursowej;

3. należy stosować przepisy §§ 169. do 171. o. k. o konkursach drobnych.

Artykuł IX.

(1) Możność wzajemnego potrącenia i zaczepiania czynności prawnych należy oceniać wedle przepisów, obowiązujących w czasie nabycia wzajemnej wierzytelności względnie zdziałania czynności prawnej. Przepisy ordynacyi konkursowej o możności zaczepienia czynności prawnych i postanowienia ordynacyi zaczepnej należy jednak stosować już także do wszystkich czynności prawnych, zdziałanych po dniu ogłoszenia tego rozporządzenia cesarskiego.

(2) W postępowaniu konkursowem lub ugodowem, otwartem po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego, stosować należy postanowienia ordynacyi konkursowej i ugodowej o prawach odrębności i o prawach z niemi zrównanych (§ 10., ustęp 3., o. k. i ugod.) oraz innych prawach, którym w postępowaniu konkursowem lub ugodowem przysługuje pierwszeństwo, także wówczas, gdy prawa te nabyto przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Czasu, przez który trwa zarządzony przeciw dłużnikowi nadzór nad przedsiębiorstwem, nie wlicza się w ustanowione w ordynacyi zaczepnej czasokresy do zaczepiania czynności prawnych. Czasu, przez który trwa nadzór nad przedsiębiorstwem po dniu 1. stycznia 1915, nie wlicza się w czasokres oznaczony w § 12., ustęp 1., o. k. i ugod.

Postanowienia karne.

Artykuł X.

Ustawę karną z dnia 27. maja 1852, Dz. u. p. Nr. 117, zmienia się w sposób następujący:

I. Napis nad dwudziestym trzecim rozdziałem pierwszej części ma opiewać:

O oszustwie, oszukańczej krydzie i o wyrządzeniu szkody obcym wierzycielom.

II. Uchyla się literę *f* § 199.

III. Po § 205. należy umieścić następujące paragrafy:

§ 205 *a*.

Oszukańcz kryda.

1. Kto zaspokojenie swych wierzycieli albo części ich rozmyślnie udaremnia lub uszczupla przez to, że zataja, usuwa, pozbywa lub uszkadza część składową swego majątku, nieistniejące

zobowiązanie zmyśla lub uznaje, albo w inny sposób umniejsza swój majątek, będzie karany więzieniem od sześciu miesięcy do jednego roku, przy okolicznościach obciążających zaś od jednego roku do lat pięciu.

2. Przy szczególnie obciążających okolicznościach należy orzec ciężkie więzienie od lat pięciu do dziesięciu.

Jeżeli dłużnikiem jest spółka, stowarzyszenie lub towarzystwo, należy stosować te postanowienia do organów przedsiębiorstwa, które dopuściły się czynu.

Jeżeli czyn popełnił ktoś, kto prowadzi samoistnie interesy dłużnika, należy te postanowienia stosować także do niego.

§ 205 *b*.

Wyrządzenie szkody obcym wierzycielom.

1. Kto bez porozumienia z dłużnikiem rozmyślnie zataja, usuwa, pozbywa albo uszkadza część składową jego majątku albo dochodzi na majątku dłużnika prawa nieistniejącego, aby przez to ze szkodą wierzycieli lub części ich przysporzyć sobie, dłużnikowi lub osobie trzeciej bezprawny zysk, będzie karany więzieniem od sześciu miesięcy do jednego roku, przy okolicznościach obciążających zaś od jednego roku do lat pięciu.

2. Przy szczególnie obciążających okolicznościach należy orzec ciężkie więzienie od lat pięciu do dziesięciu.

IV. Po § 484. należy umieścić następujący paragraf:

§ 485.

Wyszczególnienie wierzyciela.

Kto rozmyślnie wówczas, kiedy jest niewypłacalnym, uwzględnia szczególnie jednego wierzyciela w zamiarze, ażeby przezto pokrzywdzić innych wierzycieli, będzie karany za występek ścisłym aresztem od trzech miesięcy do lat dwu.

Wierzyciel, który przyjmuje zabezpieczenie lub zapłatę przysługującej mu wierzytelności, nie ulega karze.

V. § 486. ma opiewać:

§ 486.

Kryda z niedbalstwa.

1. Dłużnik kilku wierzycieli, który z niedbalstwa staje się niewypłacalnym, w szczególności przez to, że uprawia nadmierny zbytek, lekkomyślnie lub niestosunkowo korzysta z kredytu lub go w takiż sposób udziela, trwoni przedmioty majątkowe lub zawiera interes ryzykowny, który nie należy do prawidłowego prowadzenia jego przedsiębiorstwa albo stoi w rażącej sprzeczności z jego stosunkami majątkowymi;

2. kto z niedbalstwa swym wierzycielom lub części ich wyrządza szkodę przez to, że świadom swej niewypłacalności zaciąga nowy dług, płaci dług, daje zastaw albo wniosku o nadzór nad przedsiębiorstwem, o postępowanie ugodowe lub otwarcie konkursu na czas nie czyni,

będzie karany za występek ścisłym aresztem od trzech miesięcy do jednego roku.

3. Sprawca, który fałszuje, usuwa lub niszczy księgi swego przedsiębiorstwa, będzie karany ścisłym aresztem od sześciu miesięcy do lat trzech.

Nie ulega karze dłużnik, który podczas nadzoru nad przedsiębiorstwem lub w toku postępowania ugodowego przedsiębierze czynności prawne, dozwolone mu wedle przepisów o nadzorze nad przedsiębiorstwem lub wedle ordynacyi ugodowej.

VI. Po § 486. należy umieścić następujące paragrafy:

§ 486 *a*.

Wadliwe prowadzenie ksiąg przez dłużnika.

Dłużnik kilku wierzycieli, który wbrew ustawowemu obowiązkowi nie bilansuje w przepisanym czasie swego majątku albo nie prowadzi ksiąg przedsiębiorstwa lub prowadzi je tak nieporządnie, iż nie dają poglądu na stan jego majątku, będzie karany za występek aresztem od jednego do sześciu miesięcy, jeżeli stanie się niewypłacalnym.

§ 486 *b*.

Nierzetelne zabiegi podczas nadzoru nad przedsiębiorstwem w postępowaniu ugodowem lub konkursowem.

1. Kto rozmyślnie dochodzi wierzytelności nieistniejącej albo w nienależnym wymiarze lub stopniu, aby przez to uzyskać w postępowaniu ugodowem lub konkursowem wpływ, który mu nie przysługuje;

2. wierzyciel, który za wykonanie prawa głosowania w pewnym określonym kierunku lub za zaniechanie wykonania prawa głosowania przyjmuje rozmyślnie dla siebie lub osoby trzeciej korzyść majątkową lub jej obietnicę, albo kto w tym celu użycza wierzycielowi korzyści majątkowej lub ją przyrzeka;

3. wierzyciel, który bez zgody innych wierzycieli za przyzwolenie na ugodę w postępowaniu ugodowem albo na ugodę przymusową przyjmuje dla siebie lub osoby trzeciej odrębną korzyść majątkową lub jej obietnicę, albo kto w tym celu rozmyślnie użycza wierzycielowi korzyści majątkowej lub ją przyrzeka,

będzie karany na występek aresztem od trzech miesięcy do jednego roku.

4. Osoba ustanowiona do nadzoru nad przedsiębiorstwem, zarządca ugodowy i członek rady przybocznej w postępowaniu ugodowem, zarządca masy i członek wydziału wierzycieli w postępowaniu konkursowem, którzy ze szkodą wierzycieli rozmyślnie przyjmują dla siebie lub kogoś trzeciego nienależną korzyść majątkową lub jej obietnicę, ulegną tej samej karze.

§ 486 *c*.

Wspólne postanowienie o odpowiedzialności kierowników przedsiębiorstw i pełnomocników.

Jeżeli spółka, stowarzyszenie lub towarzystwo w wypadkach §§ 485., 486., 486 *a* jest dłużnikiem, a w wypadku § 486. *b* wierzycielem lub dłużnikiem, należy stosować te postanowienia do organów przedsiębiorstwa, które dopuściły się czynu.

Jeżeli w przytoczonych wypadkach popełnia czyn ktoś, kto prowadzi samoistnie interesy dłużnika lub wierzyciela, należy stosować te postanowienia także do niego.

Artykuł XI.

Liczba 21. art. VI. ustawy wprowadzającej ustawę o postępowaniu karnem z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119, ma opiewać:

21. Oszustwo (§§ 170., 197. do 204.), jeżeli wedle ustawy należy orzec co najmniej pięcioletnią karę więzienia; następnie oszukańcza kryda i wyrządzenie szkody obcym wierzycielom (§§ 205 *a*, 205 *b*), jeżeli w akcie oskarżenia uczyniono wyraźnie wniosek, aby z powodu okoliczności szczególnie obciążających orzeczono karę wyższą jak pięcioletniego więzienia.

Artykuł XII.

§ 85. ustawy o postępowaniu karnem ma opiewać:

Ordynacya ugodowa i konkursowa oznaczają wypadki, w których sąd jest obowiązany wnieść do prokuratoryi państwa doniesienie przeciw dłużnikowi. Sąd cywilny jest obowiązany dostarczyć prokuratorowi państwa jakoteż sądowi karnemu wszelkich potrzebnych wyjaśnień i udzielić potrzebnych im aktów w oryginale albo w wierzytelnym odpisie.

Artykuł XIII.

Liczba 2. § 2. ustawy z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 121, o układaniu list sędziów przysięgłych ma opiewać:

2. kto nie używa pełnych praw cywilnych, w szczególności uznany przez sąd za marnotrawcę i ten, do majątku którego otwarto konkurs, aż do ukończenia tegoż.

Artykuł XIV.

Postanowienia o należytościach.

A. Postępowanie konkursowe.

§ 1.

Uznanie zgłoszonych wierzytelności.

Oświadczenia zarządcy masy, krydataryusza lub wierzyciela, złożone w toku postępowania konkursowego do protokołu lub w podaniu, któremi uznano istnienie lub wysokość wierzytelności, zgłoszonej do konkursu, nie podlegają należytości wedle skali. Zresztą postanowienia pozycyi taryfowej 53. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, mają zastosowanie także w postępowaniu konkursowem.

§ 2.

Wymiar należytości ryczałtowej.

(1) Od postępowania konkursowego uiszcza się należytość ryczałtową. Należytość ta wynosi:

1. W razie ukończenia konkursu rozdziałem (§ 139. o. k.) albo ugodą przymusową (§ 157. o. k.) jeden procent od sumy kwot, wyłożonych lub rozporządzalnych na wyrównanie kosztów postępowania konkursowego (§ 46., l. 1., o. k.) i wierzytelności konkursowych (§§ 50. do 53. o. k.);

2. w razie ukończenia konkursu z powodu braku liczby mnogiej wierzycieli konkursowych albo za zgodą wierzycieli (§ 166., ustęp 1., i 167 o. k.) jeden procent od wartości sprzedażnej masy konkursowej.

(2) Dodatku państwowego do należytości ryczałtowej nie należy pobierać.

§ 3.

Podstawa obliczenia należytości ryczałtowej.

(1) Jeżeli konkurs kończy się rozdziałem lub ugodą przymusową (§ 2., ustęp 1, l. 1), ustala się podstawę obliczenia należytości ryczałtowej w ten sposób, że zlicza się razem kwoty wyłożone lub przeznaczone na wyrównanie kosztów postępowania konkursowego i wierzytelności konkursowych. Kwoty przypadające uprawnionym do odrębnego zaspokojenia (§ 48. o. k.), należy wliczyć do podstawy obliczenia tylko w tej kwocie częściowej, która przypada tym uprawnionym jako wierzycielom konkursowym.

(2) W wypadkach, kiedy konkurs kończy się z powodu braku liczby mnogiej wierzycieli konkursowych albo za zgodą wierzycieli (§ 2., ustęp 1, l. 2),

uiszcza się należytość ryczałtową wedle wartości sprzedażnej masy konkursowej w dniu ukończenia konkursu. Wartość sprzedażną należy wypośrodkować w ten sposób, że zlicza się uzyskaną lub możliwą do uzyskania cenę za przedmioty majątkowe należące do masy konkursowej z wyjątkiem gotówki, oraz należący do masy konkursowej majątek w gotówce, odejmuje się zaś od tej sumy wierzytelności, uprawnionych do odrębnego zaspokojenia (§ 48. o. k.), o ile one znajdują pokrycie w rzeczach, będących przedmiotem prawa odrębności.

(3) Należytość ryczałtową należy obliczać wedle stopni wartości od 40 do 40 K; resztę poniżej 40 K, wynoszącą 2 K albo więcej, przyjąć należy jako pełny stopień, natomiast pominąć resztę poniżej 2 K.

§ 4.

Obowiązek i odpowiedzialność za zapłatę.

(1) W wypadkach § 2., ustęp 1., l. 1., obowiązany jest zarządca masy konkursowej zapłacić należytość ryczałtową z masy konkursowej. W wypadkach § 2., ustęp 1., l. 2., jest krydataryusz obowiązany do zapłaty należytości ryczałtowej.

(2) Wraz z osobami, obowiązanemi do zapłaty wedle ustępu 1., odpowiadają niepodzielnie za uiszczenie ryczałtowej należytości:

1. W wypadkach § 2., ustęp 1., l. 1., po ukończeniu konkursu krydataryusz;

2. w razie ugody przymusowej te osoby, które przyjęły odpowiedzialność za zobowiązania krydataryusza;

3. we wszystkich wypadkach po ukończeniu konkursu zarządca masy, jeżeli odnośnie do należytości ryczałtowej ciąży na nim zarzut, iż jako sprawca lub uczestnik dopuścił się ukrócenia należytości. (§ 82. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

§ 5.

Zapłata należytości ryczałtowej.

(1) Należytość ryczałtową należy traktować jako wierzytelność do masy (§ 46. o. k.).

(2) Jeżeli konkurs kończy się w sposób, oznaczony w § 2., ustęp 1., l. 1., winien zarządca masy zapłacić należytość ryczałtową przed ukończeniem konkursu bezpośrednio, nie wyczekując urzędowego wymiaru. Przed zapłatą należytości obowiązany jest komisarz konkursowy zbadać, a w razie potrzeby sprostować podstawę obliczenia należytości ryczałtowej; jeżeli zachodzi wątpliwość, czy należytość trafnie wypośrodkowano, może komisarz konkursowy zniewolić zarządcę masy, aby zabezpieczył odpowiednio nadwyżkę należytości ryczałtowej, jakąby dodatkowo wypadło uiścić. Zarządca masy i krydataryusz są obowiązani dostarczyć władzy skarbowej podstawy potrzebnej do zbadania, czy zapłacono należytość stosownie do przepisów.

(3) W wypadkach § 2., ustęp 1., l. 2., obowiązani są zarządca masy i krydataryusz dostarczyć władzy skarbowej przed ukończeniem konkursu środków potrzebnych do ustalenia podstawy wymiaru i do wymierzenia należytości ryczałtowej, następnie zaś dać odpowiednie zabezpieczenie dla należytości ryczałtowej, które ustali komisarz konkursowy.

§ 6.

Inne należytości od ugody przymusowej.

(1) Ugody przymusowe nie podlegają należytości wedle skali; jeżeli o ugodzie przymusowej oprócz protokołu sądowego spisano dokument, podlega ten dokument stałej opłacie stemplowej po 1 K od każdego arkusza.

(2) Jeżeli ugoda przymusowa przenosi własność nieruchomości, należy oprócz należytości ryczałtowej uiścić także należytość od nieruchomości, przewidzianą w ustawie z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

§ 7.

Majątek ujawniony dodatkowo.

Postanowienia §§ 1. do 6. należy stosować analogicznie w tych wypadkach, w których dopiero po ukończeniu konkursu wyjdzie na jaw majątek należący do masy konkursowej (§ 138., ustępy 1. i 2. o. k.).

§ 8.

Osobiste uwolnienie od należytości.

Zarządca masy konkursowej i wydział wierzycieli są odnośnie do wszystkich pism i czynności urzędowych, dotyczących masy konkursowej, osobiście uwolnieni od należytości, o ile nie chodzi o spory w których masa konkursowa występuje jako powódka. To zwolnienie nie obejmuje należytości do ugód sądowych i innych interesów prawnych, ani też należytości ryczałtowej.

§ 9.

Podwyższenie należytości.

Jeżeli obowiązkowi dostarczenia podstawy do wymierzenia należytości ryczałtowej, przewidzianej w § 2., ustęp 1., l. 2., wcale nie uczyniono zadość albo też nie w czas lub niezupełnie, natenczas należy kwotę, o jaką należytość przez to została ukrócona lub narażona na ukrócenie, ściągnąć w podwójnym wymiarze od tych osób, które nie dopełniły tego obowiązku.

B. Postępowanie ugodowe.

§ 10.

Wymiar należytości ryczałtowej; ustalenie podstawy obliczenia.

(1) Jeżeli sąd zatwierdzi ugodę (§ 49. o. u.), należy od postępowania ugodowego uiścić należytość ryczałtową. Należytość ta wynosi pół procent od sumy kwot wyłożonych lub przeznaczonych na zaspokojenie wierzycieli (§ 46., ustępy 2. i 3. o. u.). Kwoty, przypadające osobom uprawnionym do odrębnego zaspokojenia (§ 46., ustęp 1. o. u.), należy wliczyć do podstawy obliczenia tylko w tej kwocie częściowej, która przypada im nie jako uprawnionym do odrębnego zaspokojenia.

(2) Dodatku państwowego do należytości ryczałtowej nie należy pobierać.

(3) Należytość ryczałtową należy obliczać wedle stopni wartości od 40 do 40 K; resztę poniżej 40 K, wynoszącą 2 K albo więcej, przyjąć należy jako pełny stopień, natomiast pominąć resztę poniżej 2 K.

§ 11.

Obowiązek i odpowiedzialność za zapłatę; uiszczenie należytości ryczałtowej.

(1) Do zapłaty należytości ryczałtowej jest obowiązany dłużnik. Wraz z obowiązanym do zapłaty odpowiadają za zapłatę niepodzielnie te osoby, które w ugodzie przyjęły odpowiedzialność za zobowiązania dłużnika.

(2) Należytość ryczałtowa należy do wierzytelności uprzywilejowanych (§ 23. o. u.). Ma być zapłaconą bezpośrednio, bez urzędowego wymiaru i staje się płatną przy zatwierdzeniu ugody.

(3) Dłużnik i zarządca ugodowy obowiązani są dostarczyć władzy skarbowej środków potrzebnych do zbadania, czy należytość uiszczono zgodnie z przepisami.

§ 12.

Inne należytości od ugody.

(1) Ugoda sądownie zatwierdzona nie podlega należytości wedle skali; jeżeli o ugodzie sądownie zatwierdzonej oprócz protokołu sądowego spisano dokument, podlega ten dokument stałej należytości stemplowej po 1 K od każdego arkusza.

(2) Jeżeli sądownie zatwierdzona ugoda przenosi własność nieruchomości, należy oprócz należytości ryczałtowej zapłacić także należytość od nieruchomości, przewidzianą w ustawie z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

§ 13.

Osobiste uwolnienie od należytości.

Zarządcy ugodowemu i radzie przybocznej wierzycieli przysługuje odnośnie do wszystkich czynności urzędowych, dotyczących postępowania ugodowego, osobiste uwolnienie od należytości. To zwolnienie nie obejmuje należytości od ugód sądowych i od innych interesów prawnych, następnie należytości od sporów, które łączą się z postępowaniem ugodowem.

C. Postanowienia wspólne i przejściowe.

§ 14.

(1) O ile w §§ 1. do 13. nie postanowiono nic odmiennego, stosują się do należytości ryczałtowych ogólne przepisy o należytościach stemplowych i bezpośrednich oraz pozostają w mocy postanowienia o należytościach przypadających w postępowaniu sądowem od podań, protokołów, załączników, wygotowań urzędowych, duplikatów i ugód sądowych.

(2) Uchyla się postanowienie § 1., l. 1., ustawy z dnia 9. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 7.

(3) Postanowienia §§ 1. do 9. i obu poprzednich ustępów nie mają zastosowania do konkursów, otwartych przed dniem 1. stycznia 1915.

Postanowienie końcowe.

Artykuł XV.

(1) Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1915.

(2) Wykonanie polecam Memu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 10. grudnia 1914.

Franciszek Józef włr.

Stürgkh włr.	**Georgi** włr.
Hochenburger włr.	**Heinold** włr.
Forster włr.	**Hussarek** włr.
Trnka włr.	**Schuster** włr.
Zenker włr.	**Engel** włr.

Morawski włr.

I.

Ordynacya konkursowa.

Część pierwsza.

Prawo konkursowe.

Pierwszy dział główny.

Skutki otwarcia konkursu.

Rozdział pierwszy.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

Skutek otwarcia konkursu.

(1) Skutkiem otwarcia konkursu usuwa się cały majątek, podlegający egzekucyi, który krydataryusz w tym czasie posiada albo podczas konkursu nabywa (masa konkursowa), z pod jego swobodnego rozporządzenia. Wygrane loteryjne i wkładki oszczędności w pocztowej kasie oszczędności należą do masy konkursowej.

(2) Masę konkursową należy wedle przepisów ordynacyi konkursowej wziąć w przechowanie i zarząd i użyć jej na wspólne zaspokojenie wierzycieli osobistych, którym w czasie otwarcia konkursu przysługują przeciw krydataryuszowi roszczenia majątkowe (wierzyciele konkursowi).

(3) Należnych z mocy ustawy roszczeń o utrzymanie można za czas po otwarciu konkursu o tyle tylko w konkursie dochodzić, o ile krydataryusz odpowiada za nie jako spadkobierca obowiązanego do dania utrzymania.

§ 2.

Początek skutku.

(1) Skutki prawne otwarcia konkursu rozpoczynają się z początkiem dnia, w którym na tablicy sądu konkursowego przybito edykt konkursowy.

(2) Jeżeli konkurs otwarto równocześnie z zastanowieniem postępowania ugodowego albo na podstawie wniosku, podanego w ciągu dni czternastu po zastanowieniu, natenczas trwają skutki wdrożenia postępowania ugodowego nadal aż do otwarcia konkursu. Czasokresy, które wedle ordynacyi konkursowej należy liczyć od dnia podania wniosku o otwarcie konkursu albo od dnia otwarcia konkursu, liczy się od dnia wniosku o wdrożenie postępowania ugodowego albo od dnia otwarcia postępowania ugodowego.

§ 3.

Czynności prawne krydataryusza.

(1) Czynności prawne krydataryusza, dotyczące masy konkursowej, które przedsięwzięto po otwarciu konkursu, są wobec wierzycieli konkursowych bezskuteczne. Drugiej stronie zwrócić należy świadczenie wzajemne, o ileby niem wzbogaciła się masa.

(2) Zapłata długu, uskuteczniona do rąk krydataryusza po otwarciu konkursu, nie zwalnia zobowiązanego, chyba że świadczenie obrócono na rzecz masy konkursowej albo że zobowiązany w czasie świadczenia nie wiedział o otwarciu konkursu, a nieświadomość nie polegała na braku należytej staranności (nie musiał wiedzieć).

§ 4.

Nabycie przez dziedziczenie, zapis albo przedatek między żyjącymi.

(1) Zarządca masy może za krydataryusza przyjmować dziedzictwa z zastrzeżeniem dobrodziejstwa prawa inwentarza.

(1) Jeżeli zarządca nie przyjmie dziedzictwa albo odmówi przyjęcia zapisu lub nieodpłatnych świadczeń między żyjącymi, odnośne prawo zostaje wyłączone z masy konkursowej.

§ 5.

Utrzymanie krydataryusza i jego rodziny.

(1) Co krydataryusz nabywa własną pracą albo co w czasie konkursu otrzymuje nieodpłatnie, należy mu pozostawić, o ile to jest konieczne do utrzymania jego i tych osób, którym przeciw niemu przysługuje ustawowe roszczenie o utrzymanie.

(2) Krydataryusz nie może żądać utrzymania z masy. Zarządca masy może jednak za zgodą wydziału wierzycieli dać krydataryuszowi i jego rodzinie potrzebne utrzymanie.

(3) Jeżeli krydataryusz mieszka w domu, należącym do masy konkursowej, należy pod względem pozostawienia mu i opróżnienia tego mieszkania stosować analogicznie przepisy § 105. o. e.

§ 6.

Skutki odnośnie do sporów.

(1) Sporów, których celem jest dochodzenie lub zabezpieczenie roszczeń na majątku należącym do masy konkursowej, nie można po otwarciu konkursu ani wszcząć, ani dalej prowadzić przeciw krydataryuszowi.

(2) Spory, dotyczące roszczeń o wyodrębnienie i roszczeń o wyłączenie rzeczy, nienależących do masy konkursowej, można także po otwarciu konkursu wszcząć i prowadzić dalej, jednak tylko przeciw zarządcy masy.

(3) Spory o roszczenia, które nie odnoszą się wogóle do majątku należącego do masy konkursowej, w szczególności o roszczenia, których przedmiotem są osobiste świadczenia krydataryusza, mogą być wszczęte i prowadzone dalej tak przeciw niemu, jak i przez niego.

§ 7.

Przerwa i ponowne podjęcie wytoczonych sporów.

(1) Otwarcie konkursu przerywa wszystkie będące w toku spory, w których krydataryusz jest powodem albo pozwanym, wyjąwszy spory oznaczone w § 6., ustęp 3. Na uczestników sporu oddziaływa przerwa tylko wtedy, jeżeli wraz z krydataryuszem tworzą jednolitą stronę procesową (§ 14. p. c.).

(2) Zarządca masy, uczestnicy sporu krydataryusza i przeciwnik mogą postępowanie podjąć na nowo.

(3) W sporach o roszczenia, które podlegają zgłoszeniu w konkursie, nie może być postępowanie podjęte przed ukończeniem audyencyi rozpoznawczej. Zamiast zarządcy masy mogą podjąć postępowanie także wierzyciele konkursowi, którzy zaprzeczyli wierzytelność na audyencyi rozpoznawczej.

§ 8.

Odmowa wstąpienia w spór.

(1) Jeżeli zarządca masy odmawia wstąpienia w spór, w którym krydataryusz jest powodem albo w którym dochodzi się przeciw krydataryuszowi roszczenia o wyłączenie rzeczy nie należących do masy konkursowej, natenczas roszczenie względnie rzeczy, do których powód żądający wyłączenia rości sobie prawo, zostają wyłączone z masy konkursowej.

(2) Jeżeli zarządca masy w czasokresie, zakreślonym przez sąd procesowy nie oświadczy, że wstępuje w spór, należy to uważać za odmowę.

(3) W tym wypadku mogą podjąć postępowanie krydataryusz, jego uczestnicy sporu i przeciwnik.

§ 9.

Przerwa przedawnienia.

(1) Zgłoszenie w konkursie przerywa przedawnienie zgłoszonej wierzytelności. Bieg przedawnienia przeciw krydataryuszowi rozpoczyna się na nowo z upływem dnia, w którym uchwała znosząca konkurs stała się prawomocną.

(2) Jeżeli na audyencyi rozpoznawczej zaprzeczono roszczenie, uważa się bieg przedawnienia za wstrzymany od dnia zgłoszenia aż do upływu czasokresu, zakreślonego do dochodzenia roszczenia.

§ 10.

Prawo odrębności i prawa z niem zrównane.

(1) Po otwarciu konkursu nie można na rzeczach, należących do masy konkursowej nabyć sędziowskiego prawa zastawu lub zaspokojenia dla wierzytelności należnej od krydataryusza.

(2) Prawo zatrzymania należy w konkursie traktować na równi z prawem zastawu.

(3) O ile ordynacya konkursowa nie stanowi inaczej, należy postanowienia, odnoszące się do wierzycieli uprawnionych do odrębnego zaspokojenia, stosować także do wierzycieli osobistych, którzy dla zabezpieczenia swoich roszczeń nabyli oznaczone przedmioty z majątku krydataryusza, mianowicie wierzytelności zapisane w księgach handlowych.

§ 11.

Wpływ otwarcia konkursu na prawo odrębności i wyłączenia.

(1) Otwarcie konkursu nie wywiera wpływu na prawo odrębności tudzież na prawo wyłączenia rzeczy nie należących do masy konkursowej.

(2) Sąd konkursowy albo komisarz konkursowy może jednak odłożyć wykonanie przymusowej sprzedaży najwyżej na sześćdziesiąt dni, jeżeli to wpłynie korzystnie na wynik sprzedaży albo jest nieodzowne dla zapobieżenia szkodzie, grożącej wierzycielom konkursowym. Czasu takiego odroczenia nie wlicza się do czasokresu, na jaki ograniczone jest pierwszeństwo ustawowego prawa zastawu dla danin publicznych.

§ 12.

(1) Skutkiem otwarcia konkursu gasną prawa odrębności, które drogą egzekucyi dla zaspokojenia lub zabezpieczenia nowo nabyto w ostatnich dniach sześćdziesięciu przed otwarciem konkursu, wyjąwszy prawa odrębności dla danin publicznych; wznawiają się one jednak, jeżeli konkurs zniesiono wedle § 166. Przy przymusowem ustanowieniu prawa zastawu wedle § 208. o. e. rozstrzyga dzień adnotacyi przymusowej licytacyi.

(2) Jeżeli wniosek o spieniężenie uczyniono tylko na podstawie takiego prawa odrębności, należy na wezwanie komisarza konkursowego albo na wniosek zarządcy masy zastanowić postępowanie realizacyjne. W razie wznowienia prawa odrębności bieg czasokresu, zakreślonego w § 256. ust. 2., o. e. do zgaśnięcia prawa zastawu, jest wstrzymany na korzyść prawa odrębności aż do upływu dnia, w którym uchwała znosząca konkurs stała się prawomocną.

(3) Jeżeli ze spieniężenia, przeprowadzonego przed lub po otwarciu konkursu, uzyskano cenę kupna, natenczas część jej, przypadającą na takie prawo odrębności, należy wliczyć do masy konkursowej.

§ 13.

pisy hipoteczne.

Intabulacye i prenotacye w księgach publicznych, dotyczących nieruchomości, mogą być dozwolone i wykonane także po otwarciu konkursu, jeżeli stopień pierwszeństwa wpisu liczyć należy od dnia wyprzedzającego otwarcie konkursu.

§ 14.

Wierzytelności nieoznaczone i terminowe.

(1) Wierzytelności, których przedmiotem nie jest świadczenie pieniężne lub których kwota pieniężna nie jest oznaczona albo nie jest wyrażona w walucie krajowej, dochodzić należy wedle ich wartości szacunkowej w walucie krajowej w czasie otwarcia konkursu.

(2) Wierzytelności terminowe (zależne od czasokresu) uważa się w konkursie za płatne.

(3) Nieoprocentowanych wierzytelności terminowych, można dochodzić tylko w tej kwocie, która po doliczeniu ustawowych odsetek za czas od otwarcia konkursu aż do płatności równa się pełnej kwocie wierzytelności.

§ 15.

Wierzytelności z tytułu świadczeń powrotnych.

(1) Wierzytelności, których przedmiotem są wypłaty rocznych rent, datków na utrzymanie i inne powrotne świadczenia o oznaczonym czasie trwania, należy zliczyć razem i potrącić odsetki, wymienione w § 14., ustęp 3., za czas leżący pośrodku.

(2) Wierzytelności określonych w ustępie 1. o nieoznaczonym czasie trwania należy dochodzić wedle ich wartości szacunkowej w czasie otwarcia konkursu.

§ 16.

Wierzytelności zależne od warunku.

Kto ma wierzytelność zależną od warunku, może żądać zabezpieczenia zapłaty na wypadek ziszczenia się warunku zawieszającego lub nieziszczenia się warunku rozwiązującego; może jednak żądać zapłaty, jeżeli warunek jest rozwiązujący a on daje zabezpieczenie na wypadek ziszczenia się warunku.

§ 17.

Prawa spółdłużników i ręczycieli przeciw masie konkursowej.

(1) Spółdłużnicy do niepodzielnej ręki i ręczyciele krydataryusza mogą żądać w konkursie zwrotu wypłat uiszczonych przez siebie na poczet wierzytelności przed lub po otwarciu konkursu o tyle, o ile im przysługuje zwrotne poszukiwanie przeciw krydataryuszowi.

(2) Co do zapłat, któreby ich z tytułu tej odpowiedzialności w przyszłości mogły spotkać, zastrzega się im zgłoszenie swych roszczeń w konkursie na wypadek, gdyby wierzyciel nie dochodził wierzytelności w konkursie.

(3) Po otwarciu konkursu mogą spółobowiązani krydataryusza odkupić wierzytelność od wierzyciela lub jego następcy, który może przeciw nim wykonać prawo zwrotnego poszukiwania.

§ 18.

Prawa wierzycieli przeciw spółobowiązanym.

(1) Jeżeli wierzycielowi za tę samą wierzytelność odpowiada niepodzielnie więcej osób, natenczas może wierzyciel aż do zupełnego zaspokojenia dochodzić przeciw każdemu dłużnikowi, pozostającemu w konkursie, całej kwoty niewyrównanej jeszcze w czasie otwarcia konkursu.

(2) Jeżeli po zupełnem zaspokojeniu wierzyciela pozostaje nadwyżka, natenczas aż do wysokości nadwyżki stosowane będzie prawo zwrotnego poszukiwania wedle ogólnych postanowień ustawowych.

§ 19.

Wzajemne potrącenie.

(1) Wierzytelności, które w czasie otwarcia konkursu nadawały się już do wzajemnego potrącenia, nie potrzeba dochodzić w konkursie.

(2) Wzajemnego potrącenia nie wyklucza okoliczność, że wierzytelność wierzyciela lub krydataryusza w czasie otwarcia konkursu była jeszcze zależną od warunku lub czasokresu albo, że przedmiotem wierzytelności wierzyciela nie było świadczenie pieniężne. W celu wzajemnego potrącenia należy obliczyć wierzytelność wierzyciela wedle §§ 14. i 15. Jeżeli wierzytelność wierzyciela

zależną jest od warunku, może sąd dopuszczalność wzajemnego potrącenia uczynić zawisłą od złożenia zabezpieczenia.

§ 20.

(1) Wzajemne potrącenie nie jest dopuszczalne, jeżeli wierzyciel konkursowy dopiero po otwarciu konkursu stał się dłużnikiem masy konkursowej albo jeżeli wierzytelność przeciw krydataryuszowi nabyto dopiero po otwarciu konkursu. To samo obowiązuje, jeżeli dłużnik nabył wprawdzie wzajemną wierzytelność przed otwarciem konkursu, lecz w czasie nabycia wiedział lub musiał wiedzieć o niewypłacalności krydataryusza.

(2) Wzajemne potrącenie jest jednak dopuszczalne, jeżeli dłużnik nabył wzajemną wierzytelność wcześniej aniżeli sześć miesięcy przed otwarciem konkursu albo jeżeli był obowiązany do przejęcia wierzytelności, a przyjmując ten obowiązek nie miał ani nie musiał mieć wiadomości o niewypłacalności u krydataryusza.

(3) Następnie mogą być wzajemnie potrącone także roszczenia, które powstają na zasadzie §§ 21. do 25. albo wznawiają się wedle § 41, ustęp 2.

§ 21.

Wykonanie dwustronnych czynności prawnych. *a)* w ogólności.

(1) Jeżeli w czasie otwarcia konkursu umowa dwustronna nie była jeszcze wykonaną ani przez krydataryusza ani przez drugą stronę, albo była wykonaną niezupełnie, natenczas może zarządca masy wykonać umowę zamiast krydataryusza i żądać od drugiej strony wykonania, albo też odstąpić od umowy.

(2) Co do tego musi zarządca masy oświadczyć się najpóźniej w czasokresie, który na wniosek drugiej strony ustanowi komisarz konkursowy, w przeciwnym razie bowiem uważany będzie zarządca masy za odstępującego od umowy. W razie odstąpienia może druga strona jako wierzyciel konkursowy żądać wynagrodzenia zrządzonej jej szkody.

(3) Jeżeli druga strona obowiązaną jest świadczyć naprzód, natenczas może odmówić świadczenia aż do wykonania lub zabezpieczenia świadczenia wzajemnego, o ile złe stosunki majątkowe krydataryusza w czasie zawarcia umowy nie musiały jej być wiadome.

§ 22.

b) Interesa o ścisłym terminie.

(1) Jeżeli umówiono, że towary, mające cenę targową lub giełdową, mają być dostawione do pewnego ściśle oznaczonego czasu albo w ciągu ściśle oznaczonego czasokresu, a czas ten przypada lub czasokres upływa dopiero po otwarciu konkursu, natenczas nie można żądać wykonania umowy, lecz jedynie zwrotu szkody z powodu niewykonania.

(2) Kwota odszkodowania równa się różnicy między ceną kupna a ceną targową lub giełdową, ustaloną dla interesów z umówionym terminem wykonania, zawartych w drugim dniu powszednim po otwarciu konkursu w miejscu wykonania umowy albo w miejscu handlowem, które jest miarodajne dla miejsca wykonania.

§ 23.

c) Umowy najmu i dzierżawy.

(1) Gdy krydataryusz wziął rzecz w najem lub dzierżawę może zarządca masy albo wynajmujący, bez ujmy dla roszczenia o zwrot wyrządzonej szkody, wypowiedzieć umowę zachowując ustawowy lub umówiony krótszy termin wypowiedzenia.

(2) Jeżeli czynsz najmu lub dzierżawy uiszczono z góry, staje się wypowiedzenie wynajmującego skutecznem dopiero z upływem czasu, za który czynsz uiszczono.

§ 24.

(1) Jeżeli krydataryusz dał rzecz w najem lub dzierżawę, wstępuje w umowę na jego miejsce zarządca masy. Nie ujmując roszczeniu o zwrot zrządzonej szkody może uiszczona naprzód a z księgi publicznej niewidoczna zapłata czynszu najmu lub dzierżawy być przeciwstawiona zarządcy masy tylko za czas, do którego byłby trwał stosunek najmu lub dzierżawy w razie bezzwłocznego wypowiedzenia z zachowaniem umówionego terminu wypowiedzenia, a w braku tegoż ustawowego.

(2) Każde pozbycie przedmiotu najmu lub dzierżawy w czasie konkursu ma dla stosunku najmu dzierżawy skutek pozbycia przymusowego.

§ 25.

d) Umowy służbowe.

(1) Jeżeli krydataryusz jest służbodawcą, a służbę już objęto, natenczas może rozwiązać stosunek służbowy ten, który do służby się najął, bez wypowiedzenia w ciągu jednego miesiąca od dnia otwarcia konkursu, zarządca masy zaś przy zachowaniu ustawowego lub umówionego krótszego terminu wypowiedzenia.

(2) Jeżeli zarządca masy rozwiązał stosunek służbowy przez wypowiedzenie przed upływem oznaczonego czasu, na który go zawarto, albo jeżeli w umowie zastrzeżony był dłuższy termin wypowiedzenia, natenczas może ten, który do służby się najął, żądać jako wierzyciel konkursowy zwrotu zrządzonej mu szkody.

(3) Zawarte w odrębnych ustawach postanowienia o wpływie otwarcia konkursu na stosunek służbowy pozostają w mocy.

§ 26.

Zlecenia i propozycye.

(1) Zlecenie dane przez krydataryusza gaśnie z otwarciem konkursu.

(2) Propozycye, których krydataryusz nie przyjął był jeszcze przed otwarciem konkursu, pozostają w mocy, o ile z okoliczności nie wynika odmienna wola proponującego.

(3) Zarządca masy nie jest związany propozycyami krydataryusza, których przed otwarciem konkursu jeszcze nie przyjęto.

Rozdział drugi.

Zaczepianie czynności prawnych zdziałanych przed otwarciem konkursu.

§ 27.

Prawo zaczepienia.

Czynności prawne, dotyczące majątku krydataryusza, które zdziałano przed otwarciem konkursu, mogą wedle postanowień tego ustępu być zaczepione i uznane za bezskuteczne wobec wierzycieli konkursowych.

§ 28.

Zaczepienie. a) z powodu zamiaru pokrzywdzenia.

Zaczepieniu podlegają:

1. wszelkie czynności prawne, które krydataryusz przedsięwziął w ostatnich dziesięciu latach przed otwarciem konkursu w wiadomym drugiej stronie zamiarze pokrzywdzenia swych wierzycieli;

2. wszelkie czynności prawne, krzywdzące wierzycieli krydataryusza, które tenże przedsięwziął w ostatnich dwu latach przed otwarciem konkursu, jeżeli drugiej stronie zamiar pokrzywdzenia musiał być wiadomym;

3. wszelkie czynności prawne, krzywdzące wierzycieli krydataryusza, które tenże przedsięwziął w ostatnich dwu latach przed otwarciem konkursu ze swym małżonkiem — przed lub w czasie małżeństwa — albo z innymi bliskimi członkami rodziny albo na korzyść wymienionych osób, chyba że drugiej stronie w czasie zdziałania czynności prawnej zamiar dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli nie był ani nie musiał być wiadomy;

b) z powodu trwonienia majątku.

4. umowy kupna, zamiany i o dostawę, które krydataryusz zawarł w ostatnim roku przed otwarciem konkursu, o ile druga strona w interesie poznała lub musiała poznać trwonienie majątku, krzywdzące wierzycieli.

§ 29.

Zaczepianie rozporządzeń nieodpłatnych i będących z niemi na równi.

Zaczepieniu podlegają następujące czynności prawne, przedsięwzięte w ostatnich dwu latach przed otwarciem konkursu:

1. nieodpłatne rozporządzenia krydataryusza, o ile nie chodzi o wykonanie ustawowego obowiązku, o uświęcone zwyczajem podarunki okolicznościowe albo o rozporządzenia w odpowiedniej wysokości, zdziałane na cele użyteczności publicznej lub takie, któremi uczyniono zadość obowiązkowi moralnemu albo względom przyzwoitości;

2. nabycie rzeczy krydataryusza na podstawie zarządzenia władzy, jeżeli zapłata nastąpiła z funduszów krydataryusza. Jeżeli te rzeczy nabyli bliscy członkowie rodziny krydataryusza, istnieje domniemanie, że zapłatę uiszczono z funduszów dłużnika;

3. zabezpieczenie lub zwrot posagu, o ile krydataryusz nie był do tego obowiązany ani umową, zawartą przy zawarciu małżeństwa albo przy ustanowieniu posagu, ani też ustawą w razie rozwiązania spólności małżeńskiej, dalej zabezpieczenie lub wydanie oprawy albo pensyi wdowiej.

§ 30.

Zaczepienie z powodu szczególnego uwzględnienia.

(1) Zaczepieniu podlega zabezpieczenie albo zaspokojenie dane wierzycielowi po nastaniu niewypłacalności albo po wniosku o otwarcie konkursu albo w ostatnich dniach sześćdziesięciu przedtem:

1. jeżeli wierzyciel uzyskał zabezpieczenie lub zaspokojenie, którego albo wcale nie miał prawa żądać lub nie w tym sposobie albo nie w tym czasie, chyba że przez tę czynność prawną nie został przed innymi wierzycielami szczególnie uwzględniony;

2. jeżeli zabezpieczenie lub zaspokojenie było dokonane na rzecz bliskich członków rodziny, chyba, że zamiar krydataryusza, aby ich przed innymi wierzycielami szczególnie uwzględnić, nie był lub nie musiał im być wiadomym;

3. jeżeli go dokonano na rzecz osób innych, nie wymienionych pod 1. 2., a osobom tym zamiar krydataryusza, aby ich przed innymi wierzycielami szczególnie uwzględnić, nie był lub nie musiał być wiadomym.

(2) Zaczepienie jest wykluczone, jeżeli szczególne uwzględnienie nastąpiło wcześniej aniżeli na rok przed otwarciem konkursu.

§ 31.

Zaczepienie z powodu znanej niewypłacalności.

(1) Zaczepieniu podlegają następujące czynności prawne przedsięwzięte po nastaniu niewypłacalności albo po wniosku o otwarcie konkursu:

1. Czynności prawne, mocą których bliski członek rodziny krydataryusza uzyskuje dla swej wierzytelności konkursowej zabezpieczenie lub zaspokojenie, i wszelkie interesy prawne niekorzystne dla wierzycieli, które krydataryusz zawarł z temi osobami, chyba że ów bliski członek rodziny nie wiedział lub nie musiał wiedzieć o niewypłacalności albo o wniosku otwarcia konkursu;

2. czynności prawne, mocą których inny wierzyciel konkursowy uzyskuje zabezpieczenie lub zaspokojenie, i wszelkie interesy prawne niekorzystne dla wierzycieli, które krydataryusz zawarł z innemi osobami, jeżeli druga strona wiedziała lub musiała wiedzieć o niewypłacalności albo o wniosku otwarcia konkursu.

(2) Jeżeli w czasie zdziałania czynności prawnej lub interesu, podlegających wedle ustępu 1. zaczepieniu, było w toku postępowanie ugodowe do majątku krydataryusza obwieszczone publicznie, natenczas druga strona nie może się powoływać na brak wiadomości o niewypłacalności.

(3) Nie można zaczepiać wedle ustępu 1. czynności prawnych krydataryusza albo działającego za niego w postępowaniu ugodowem zarządcy ugodowego, które wedle postanowień ordynacyi ugodowej dozwolone są celem dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa.

(4) Zaczepienie jest wykluczone, jeżeli czynności prawne, podlegające zaczepieniu, zdziałano wcześniej aniżeli sześc miesięcy przed otwarciem konkursu.

§ 32.

Za bliskich członków rodziny uważać należy małżonka i osoby, które z krydataryuszem lub jego małżonkiem są spokrewnione lub spowinowacone w linii prostej albo do czwartego stopnia linii ubocznej, następnie przysposobieńców i wychowanków oraz osoby żyjące z krydataryuszem w związku nieślubnym. Pokrewieństwo ze związku nieślubnego stoi na równi ze ślubem.

§ 33.

Zapłaty wekslowe i czekowe.

(1) Zwrotu zapłat wekslowych, które uiścił krydataryusz, nie można żądać na mocy § 30., l. 2. i 3., i 31., ustęp 1., jeżeli odbiorca był wedle prawa wekslowego obowiązany przyjąć zapłatę pod grozą utraty roszczenia wekslowego przeciw innym dłużnikom wekslowym.

(2) Uprawniony do zaczepienia może jednak żądać zwrotu zapłaconej waluty wekslowej od ostatniego dłużnika regresowego albo, gdy tenże na rachunek trzeciego puścił był weksel w obieg, od trzeciego, jeżeli ostatniemu dłużnikowi regresowemu lub trzeciemu w czasie, gdy puścił lub kazał puścić weksel w obieg, był lub musiał być wiadomym zamiar szczególnego uwzględnienia, niewypłacalność albo wniosek o otwarcie konkursu.

(3) Powyższe postanowienia należy analogicznie stosować do zapłat czekowych.

§ 34.

Sprzedaż drobna.

Świadczenia na podstawie drobnej sprzedaży rzeczy ruchomych w przedsiębiorstwie zarobkowem dłużnika zaczepiać można jedynie pod warunkami § 28., l. 1. do 3.

§ 35.

Egzekucya i zaczepienie.

Zaczepienia nie wyklucza okoliczność, że dla czynności, która ma być zaczepioną, uzyskano tytuł egzekucyjny, albo że przyszła ona do skutku drogą egzekucyi. Jeżeli czynność prawną uznano za bezskuteczną, natenczas gaśnie wobec wierzycieli konkursowych także skuteczność tytułu egzekucyjnego.

§ 36.

Zaczepianie opuszczeń.

Za czynności prawne uważać należy także opuszczenia krydataryusza, skutkiem których traci on jakieś prawo albo które uzasadniają, utrzymują w mocy albo zabezpieczają roszczenia majątkowe przeciw niemu. To samo odnosi się do zaniechania przyjęcia dziedzictwa.

§ 37.

Prawo zaczepienia; spory będące w toku.

(1) Prawo zaczepienia wykonuje zarządca masy.

(2) Roszczeń zaczepnych, z któremi poza konkursem wystąpili wierzyciele konkursowi, tudzież egzekucyi na podstawie tytułów, które wierzyciele konkursowi uzyskali dla swych roszczeń zaczepnych, może w czasie konkursu dochodzić jedynie zarządca masy. Z tego, co skutkiem takich roszczeń wpływa do masy konkursowej, należy wierzycielowi zwrócić przedewszystkiem koszta procesowe.

(2) Otwarcie konkursu przerywa spory toczące się jeszcze na podstawie skarg zaczepnych wierzycieli. Zarządca masy może zamiast wierzyciela wstąpić w spór albo odmówić wstąpienia. Do odmowy stosuje się § 8., ustęp 2.

(4) Jeżeli zarządca masy odmawia wstąpienia w spór, natenczas mogą strony podjąć i prowadzić

dalej postępowanie tylko odnośnie do kosztów procesowych. Odmowa nie pozbawia zarządcy masy prawa zaczepienia wedle postanowień ordynacyi konkursowej.

(5) Postanowień ustępów 1. do 4. nie stosuje się do roszczeń zaczepnych, które na podstawie ordynacyi zaczepnej przysługują wierzycielom z prawem odrębności dla strzeżenia prawa odrębnego zaspokojenia i do zaprzeczenia roszczenia innego wierzyciela, który domaga się odrębnego zaspokojenia z tej samej rzeczy.

§ 38.

Przeciwnik zaczepiającego.

(1) Zaczepienie uzasadnione przeciw spadkodawcy jest dopuszczalne także przeciw spadkobiercy.

(2) Przeciw innemu następcy prawnemu albo prawonabywcy jest zaczepienie, uzasadnione przeciw jego poprzednikowi prawnemu, wtedy tylko dopuszczalne:

1. jeżeli mu w czasie nabycia były lub musiały być wiadome okoliczności, które uzasadniają prawo zaczepienia przeciw poprzednikowi;

2. jeżeli jego nabycie polega na nieodpłatnem zarządzeniu poprzednika;

3. jeżeli jest bliskim członkiem rodziny krydataryusza, chyba że mu w czasie nabycia nie były lub nie musiały być wiadome okoliczności, które uzasadniają prawo zaczepienia przeciw poprzednikowi.

§ 39.

Treść roszczenia zaczepnego.

(1) Co skutkiem czynności podlegającej zaczepieniu z majątku krydataryusza ubyło, zostało pozbyte lub uronione, musi być wrócone do masy konkursowej; jeżeli to nie jest możliwe, należy dać wynagrodzenie.

(2) Zobowiązanego do świadczenia należy uważać za posiadacza w złej wierze, spadkobiercę jego jednak tylko wtedy, jeżeli miał lub musiał mieć wiadomość o okolicznościach, uzasadniających prawo zaczepienia przeciw spadkodawcy.

(3) Odbiorca świadczenia nieodpłatnego, będący w dobrej wierze, winien je zwrócić tylko o tyle, o ile ono go wzbogaciło, chyba że jego nabycie także jako odpłatne podlegałoby zaczepieniu.

§ 40.

Jeżeli na rzeczach, które należy zwrócić, trzecie osoby nabyły prawa nie podlegające zaczepieniu, natenczas ten, za którego posiadania nastąpiło obciążenie, obowiązany jest wynagrodzić masie konkursowej szkodę, jeżeli jego nabycie podlegało zaczepieniu. Postanowienie § 39., ustęp 3., ma być stosowane.

§ 41.

Roszczenia przeciwnika.

(1) Przeciwnik zaczepiającego może żądać z masy konkursowej zwrotu swego wzajemnego świadczenia o tyle, o ile ono w masie konkursowej się znachodzi i może jeszcze być odróżnione lub, o ile masa wzbogaciła się o jego wartość.

(2) Dalej idących roszczeń o zwrot wzajemnego świadczenia oraz roszczenia, które wznowiło się skutkiem tego, że świadczenie podlegające zaczepieniu zwrócono do masy, dochodzić można jedynie jako wierzytelności konkursowych.

§ 42.

Wzajemne potrącenie niedopuszczalne.

Z roszczeniem zaczepnem nie może być skompenzowaną wierzytelność przysługująca przeciw krydataryuszowi.

§ 43.

Dochodzenie prawa zaczepienia.

(1) Zaczepienia można dochodzić skargą albo zarzutem.

(2) Zaczepienie zapomocą skargi musi być dokonane w ciągu jednego roku po otwarciu konkursu pod utratą roszczenia.

(3) Uprawniony do zaczepienia może żądać w sądzie procesowym adnotacyi skargi w wykazach hipotecznych, w których potrzebne będą wpisy celem urzeczywistnienia zaczepnego roszczenia.

(4) Ta adnotacya sprawia, że wyrok sądowy wydany na skargę zaczepną skuteczny jest także przeciw osobom, które nabyły prawa hipoteczne po adnotacyi.

Drugi dział główny.

Roszczenia w konkursie.

§ 44.

Roszczenia o wyłączenie.

(1) Jeżeli w masie konkursowej znajdują się rzeczy, które w całości lub części nie należą do krydataryusza, natenczas rzeczowe lub osobiste prawo wyłączenia oceniać należy wedle ogólnych zasad prawa.

(2) Jeżeli taką rzecz pozbyto po otwarciu konkursu, może uprawniony, nie ujmując dalej idącym roszczeniom o wynagrodzenie, żądać wyłączenia z masy uiszczonej już zapłaty, a jeżeli jej jeszcze nie uiszczono, odstąpienia prawa żądania należnej zapłaty.

(3) Jeżeli krydataryuszowi lub zarządcy masy należy się zwrot wydatków wyłożonych na rzecz, która ma być zwróconą, albo poniesionych celem uzyskania zapłaty, winien uprawniony do wyłączenia zwrócić je równocześnie ze świadczeniem wzajemnem.

§ 45.

Prawo ścigania.

Sprzedawca albo komisant dla zakupna może żądać zwrotu towarów, wysłanych krydataryuszowi z innego miejsca, których tenże jeszcze nie zapłacił całkowicie, chyba że nadeszły one jeszcze przed otwarciem konkursu do miejsca odstawy i że krydataryusz lub inna osoba za niego objęła je w dzierżenie (prawo ścigania).

§ 46.

Wierzytelności do masy.

Wierzytelnościami do masy (długami masy) są:

1. koszta postępowania konkursowego; z kosztami postępowania konkursowego stoją na równi koszta poprzedzającego postępowania ugodowego, jeżeli konkurs otwarto równocześnie z zastanowieniem postępowania ugodowego albo na podstawie wniosku, podanego w ciągu dni czternastu po zastanowieniu;

następnie wszystkie wydatki, połączone z utrzymaniem, zarządem i zagospodarowaniem masy, nie wyłączając podatków należnych od masy (kwot ugodzonych z podatnikiem, czynszów za dzierżawę podatku), należytości, ceł, opłat na ubezpieczenie pensyjne i społeczne i na inne publiczne daniny, które stają się płatne w czasie konkursu. Należą tu także daniny publiczne, wymierzone wedle osobistych stosunków krydataryusza; o ile jednak daniny te wedle ustaleń władz administracyjnych przypadają nie od dochodu uzyskanego dla masy konkursowej w czasie trwania konkursu, lecz od innego dochodu, należy tę część ich wyłączyć;

2. wszelkie roszczenia z czynności prawnych zarządcy masy, a jeżeli konkurs otwarto równocześnie z zastanowieniem postępowania ugodowego albo na podstawie wniosku podanego w ciągu dni czternastu po zastanowieniu, te wszelkie roszczenia z czynności prawnych dłużnika albo działającego jego imieniem zarządcy ugodowego, które wedle postanowień ordynacyi ugodowej są dozwolone celem dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa;

3. wszelkie roszczenia o wykonanie umów dwustronnych, w które wstąpił zarządca masy;

4. roszczenia z tytułu niesłusznego wzbogacenia się masy.

§ 47.

(1) Z masy konkursowej należy wyrównać przedewszystkiem wierzytelności do masy, a to z tej masy, do której się odnoszą.

(2) Jeżeli nie można całkowicie zaspokoić wierzytelności do masy, mają wydatki w gotówce, podpadające pod § 46., l. 1., które zarządca masy poniósł jako zaliczkę, pierwszeństwo przed innemi wierzytelnościami do masy. Pomiędzy sobą mają one być zaspokojone stosunkowo. Nie można jednak żądać zwrotu uiszczonych już zapłat.

(3) W razie wątpliwości, czy wierzytelność do masy dotyczą masy ogólnej lub odrębnej, należy przyjąć, że dotyczą masy ogólnej. Rozstrzyga o tem z wyłączeniem drogi prawa sąd konkursowy po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń (§ 173., ustęp 5.).

§ 48.

Roszczenia o odrębne zaspokojenie.

(1) Wierzyciele, którym przysługują roszczenia do odrębnego zaspokojenia z oznaczonych rzeczy krydataryusza (wierzyciele z prawem odrębności), wykluczają aż do wysokości swych wierzytelności wierzycieli konkursowych od zapłaty z tych rzeczy (z mas odrębnych).

(2) Co po zaspokojeniu wierzycieli z prawem odrębności pozostaje z mas odrębnych, wpływa do ogólnej masy konkursowej.

(3) Wierzyciele z prawem odrębności, którym przysługuje zarazem roszczenie osobiste przeciw krydataryuszowi, mogą swych wierzytelności dochodzić równocześnie jako wierzyciele konkursowi.

(4) Prawa zastawu, które przysługuje w myśl § 1101. p. u. c. dającemu w najem lub dzierżawę, nie można dochodzić dla czynszu dawniejszego, jak za ostatni rok przed otwarciem konkursu. Tego postanowienia nie należy stosować do prawa zastawu przysługującego temu, kto wydzierżawił posiadłość rolniczą.

§ 49.

(1) Z pożytków rzeczy, należącej do masy odrębnej, oraz z uzyskanej za nią ceny kupna wyrównać należy przed wierzycielami z prawem odrębności koszta odrębnego zarządu, spieniężenia i rozdziału masy odrębnej.

(2) Przy wszystkich sprzedażach w konkursie oznacza się stopień pierwszeństwa roszczeń, które mają być zaspokojone z mas odrębnych, wedle przepisów ordynacyi egzekucyjnej.

§ 50.

Ogólna masa konkursowa i porządek pierwszeństwa.

O ile majątku konkursowego nie użyto na zaspokojenie wierzytelności do masy i roszczeń wierzycieli z prawem odrębności, stanowi on ogólną masę konkursową, z której zaspokoić należy wierzycieli konkursowych wedle następującego porządku pierwszeństwa, w tej samej klasie zaś w stosunku należnych im kwot.

§ 51.

Pierwsza klasa.

Do pierwszej klasy należą:

1. koszta pogrzebu krydataryusza wedle § 549. p. u. c., jeżeli atoli zmarł po otwarciu

konkursu, tylko niezbędne wydatki połączone z jego pogrzebem;

2. wierzytelności osób, które były w służbie u krydataryusza, z tytułu poborów służbowych za ostatni rok przed otwarciem konkursu lub przed śmiercią krydataryusza oraz roszczenia tych osób z powodu przedwczesnego rozwiązania stosunku służbowego, o ile nie przewyższają jednorocznego wynagrodzenia; dalej wierzytelności agentów handlowych do właścicieli przedsiębiorstwa o zapłatę prowizyi i o zwrot wydatków w gotówce, o ile chodzi o roszczenia, które powstały lub przypadły do zapłaty w ostatnim roku przed otwarciem konkursu; wszystkie te roszczenia z tem ograniczeniem, że roszczenie każdego wierzyciela tylko najwyżej do kwoty 2400 K w pierwszej klasie może być umieszczone. To ograniczenie nie odnosi się do roszczenia o zwrot gotowych wydatków;

3. roszczenia kas chorych przy przedsiębiorstwach i przy budowach do ich majątku, zarządzanego przez przedsiębiorcę (właściciela budowy) w myśl §§ 47., l. 9., i 57. ustawy z dnia 30 marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33., oraz roszczenia z umów o wynagrodzenie w myśl § 66., lit. *b*, rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138, o ubezpieczeniu pensyjnem osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach;

4. wierzytelności lekarzy, akuszerek, pielęgniarzy chorych i aptekarzy, pochodzące z zawodowych ich świadczeń względnie dostaw, o ile te wierzytelności powstały w ostatnim roku przed otwarciem konkursu albo przed śmiercią krydataryusza i odnoszą się do jego osoby, do członków jego rodziny i do służby zatrudnionej w domu, w przemyśle lub gospodarstwie.

§ 52.

Druga klasa.

Do drugiej klasy należą:

Podatki (kwoty ugodzone z podatnikiem, czynsze za dzierżawę podatku), należytości, cła, opłaty na ubezpieczenie pensyjne i społeczne i inne daniny publiczne, o ile nie stały się płatne wcześniej, aniżeli trzy lata przed otwarciem konkursu i nie będą zapłacone z przedmiotu, który za nie odpowiada.

§ 53.

Trzecia klasa.

Do trzeciej klasy należą wszystkie inne wierzytelności konkursowe.

§ 54.

Należytości uboczne i roszczenia o zwrot.

(1) Należytości uboczne, które powstały przed otwarciem konkursu, mają równy stopień pierwszeństwa z wierzytelnościami.

(2) Roszczeniom o zwrot długu zapłaconego za krydataryusza przysługuje stopień pierwszeństwa wierzytelności zapłaconej.

§ 55.

Wierzytelności małżonki krydataryusza.

(1) Na przepis § 1226 p. u. c. o dowodzie oddania posagu może małżonka krydataryusza wtedy tylko się powołać, jeżeli sporządzony w prawnej formie dokument, stwierdzający odbiór posagu, wystawiono albo w czasie odbioru albo najpóźniej dwa lata przed otwarciem konkursu.

(2) Data dokumentu prywatnego stwierdzającego odbiór posagu nie stanowi sama przez się takiego dowodu.

§ 56.

Wierzytelnośc wierzycieli handlowych.

Wierzytelności wierzycieli handlowych, wyprzedzające prawa małżonki krydataryusza z układów małżeńskich (§ 16. ustawy wprowadczej do kodeksu handlowego), uwzględnić należy w takiej kwocie, jakaby im przypadła z masy konkursowej bez względu na układy małżeńskie. Nadwyżka, która skutkiem tego przypada wierzycielom handlowym, ma być przekazana z udziału, który należy się małżonce jako wierzycielce konkursowej dla jej roszczenia z układów małżeńskich.

§ 57.

Roszczenia wykluczone.

Jako wierzytelności konkursowych nie można dochodzić:

1. bieżących od otwarcia konkursu odsetek od wierzytelności konkursowych oraz kosztów, które urastają poszczególnym wierzycielom z powodu uczestniczenia w postępowaniu;

2. kar pieniężnych za czyny karygodne wszelkiego rodzaju;

3. roszczeń z darowizn a w konkursie spuścizny także roszczeń z tytułu zapisów.

§ 58.

Wierzytelności wierzycieli obcokrajowych.

(1) O ile z układów państwowych albo oświadczeń rządu, obwieszczonych w dzienniku ustaw państwa, nie wynika nic innego, przysługują wierzycielom obcokrajowym takie same prawa, jak krajowym, jeżeli zachowanie wzajemności jest zapewnione.

(2) Jeżeli zachowanie wzajemności jest wątpliwe, należy zasięgnąć wiążącego oświadczenia Ministra sprawiedliwości.

(3) Te postanowienia odnoszą się także do wierzytelności, które po otwarciu konkursu przeszły od obcokrajowców na obywateli tutejszego państwa.

Trzeci dział główny.

Skutki zniesienia konkursu.

§ 59.

Prawa krydataryusza po zniesieniu konkursu.

Wskutek prawomocnej uchwały sądu konkursowego, znoszącej konkurs, odzyskuje krydataryusz prawo swobodnego rozporządzania swoim majątkiem.

§ 60.

Prawa wierzycieli konkursowych po zniesieniu konkursu.
a) Prawo skargi.

Wierzyciele konkursowi mogą bez względu na to, czy zgłosili swe wierzytelności w konkursie lub nie, poszukiwać swych niezaspokojonych wierzytelności na majątku, który krydataryusz nabył po zniesieniu konkursu lub który mu pozostał do swobodnego rozporządzenia.

§ 61.

b) Prawo egzekucyi.

Jeżeli wierzytelność ustalono w konkursie a krydataryusz wyraźnie jej nie zaprzeczył, natenczas można o tę wierzytelność na majątek, który pozostał krydataryuszowi do swobodnego rozporządzenia lub który on nabył po zniesieniu konkursu, prowadzić egzekucyę na podstawie zapisku komisarza konkursowego w liście zgłoszeń lub innego tytułu egzekucyjnego tak, jak na podstawie wyroku.

§ 62.

Zastrzeżenie co do ugody przymusowej.

Postanowienia §§ 59. do 61. nie naruszają skutków prawnych zniesienia konkursu przez ugodę przymusową.

Część druga.

Postępowanie konkursowe.

Pierwszy dział główny.

Konkurs zwyczajny.

Rozdział pierwszy.

Sądownictwo w konkursie.

§ 63.

Właściwość.

(1) Właściwym do postępowania konkursowego jest trybunał pierwszej instancyi, w którego okręgu krydataryusz prowadzi swe przedsiębiorstwo lub w braku tegoż ma swe zwyczajne miejsce zamieszkania.

(2) Jeżeli krydataryusz w tutejszem państwie nie prowadzi przedsiębiorstwa ani niema zwyczajnego miejsca zamieszkania, właściwym jest trybunał pierwszej instacyi, w którego okręgu znajduje się jego majątek.

(3) Jeżeli jest kilka sądów właściwych, rozstrzyga wyprzedzenie w otwarciu konkursu.

§ 64.

Właściwym jest sąd handlowy (senat handlowy sądu obwodowego lub krajowego), jeżeli konkurs ma być otwarty:

1. do majątku albo do spuścizny kupca, którego firma jest zapisana w rejestrze handlowym,

2. do majątku spółki handlowej, której firma jest zapisana w rejestrze handlowym, albo do majątku stowarzyszenia zarobkowego i gospodarczego.

§ 65.

(1) Przeprowadzenie konkursu może być ze względów praktycznych powierzone trybunałowi pierwszej instancyi, który sprawuje sądownictwo w sprawach górniczych, jeżeli masa konkursowa składa się przeważnie z majątku górniczego. Należy analogicznie stosować postanowienia § 111. n. j.

(2) Jeżeli równocześnie z otwarciem konkursu do majątku spółki handlowej albo w toku takiego postępowania konkursowego ma być otwarty konkurs do prywatnego majątku spólnika osobiście odpowiedzialnego, właściwym jest sąd, w którym jest w toku konkurs do majątku spółki.

§ 66.

Objętość postępowania konkursowego.
a) Odnośnie do majątku położonego w państwie.

Postępowanie konkursowe obejmuje cały ruchomy i położony w tutejszem państwie nieruchomy majątek krydataryusza.

§ 67.

b) Odnośnie do majątku położonego zagranicą.

(1) O ile z układów państwowych albo z ogłoszonych w dzienniku ustaw państwa oświadczeń rządu nie wynika co innego, należy majątek ruchomy krydataryusza, położony zagranicą, wciągnąć do konkursu otwartego w kraju i wezwać władzę zagraniczną o wydanie tego majątku; natomiast położony tu majątek ruchomy krydataryusza, do majątku którego zagranicą otwarto konkurs, wydać należy zagranicznej władzy konkursowej, o ile nie otwiera się konkursu w kraju. Majątek wolno wydać dopiero po zaspokojeniu praw odrębności i wyłączenia, nabytych aż do czasu nadejścia wezwania.

(2) Wydania należy odmówić, jeżeli państwo zagraniczne nie przestrzega wzajemności. Jeżeli przestrzeganie wzajemności jest wątpliwe, należy zasięgnąć wiążącego oświadczenia Ministra sprawiedliwości.

Rozdział drugi.

Otwarcie konkursu.

§ 68.

Niewypłacalność.

(1) Wymogiem otwarcia konkursu jest, by dłużnik był niewypłacalnym.

(2) Niewypłacalność należy przyjąć za istniejącą, jeżeli dłużnik zawiesza wypłaty.

§ 69.

Nadmierne obdłużenie.

(1) O ile niema odmiennych przepisów ustawowych, otwiera się konkurs do spuścizny i do majątku osób prawnych także w wypadku nadmiernego obdłużenia.

(2) W tych przypadkach mają przepisy ordynacyi konkursowej o niewypłacalności analogiczne zastosowanie także do nadmiernego obdłużenia.

§ 70.

Otwarcie konkursu. a) Na wniosek dłużnika.

(1) Na wniosek dłużnika należy konkurs otworzyć natychmiast. Doniesienie o zawieszeniu wypłat, wniesione przez dłużnika do sądu, uważać należy za wniosek otwarcia konkursu.

(2) Jeżeli wniosek nie pochodzi od wszystkich spólników osobiście odpowiedzialnych lub od likwidatorów spółki handlowej, należy przesłuchać innych spólników osobiście odpowiedzialnych lub likwidatorów. Jeżeli na wniosek nie można osiągnąć zgody albo przesłuchanie na czas nie jest możliwe, należy otworzyć konkurs tylko wtedy, jeżeli uwiarygodniono niewypłacalność.

(3) Przepisy ustępu 2. należy stosować analogicznie, jeżeli wniosku o otwarcie konkursu do majątku osoby prawnej nie uczyniły wszystkie osoby uprawnione do zastępstwa albo jeżeli wniosku o otwarcie konkursu do spuścizny nie uczynili wszyscy dziedzice.

§ 71.

b) Na wniosek wierzyciela.

(1) Na wniosek wierzyciela należy otworzyć konkurs, jeżeli wierzyciel uwiarygodni istnienie swej, choćby jeszcze niepłatnej wierzytelności konkursowej i niewypłacalność dłużnika. Nie potrzeba uwiarygodnienia niewypłacalności, jeżeli wniosek uczyniono przed zastanowieniem postępowania ugodowego albo do dni czternastu po zastanowieniu.

(2) Sąd winien przesłuchać na wniosek dłużnika i inne osoby, które mogą udzielić wyjaśnień, jeżeli to na czas jest możliwe. Bez poprzedniego przesłuchania tych osób i wnioskodawcy należy wniosek odrzucić tylko wtedy, gdy jest oczywiście nieuzasadniony, w szczególności gdy brak uwiarygodnienia jest oczywisty.

(3) Wniosku o otwarcie konkursu cofniętego przez wierzyciela nie wolno z powołaniem się na tę samą wierzytelność ponowić przed upływem sześciu miesięcy.

§ 72.

Środki prawne.

(1) Uchwały sądu, któremi otwarto konkurs albo odmówiono wnioskowi o otwarcie konkursu, mogą zaczepić wszystkie osoby, których prawa są tem dotknięte.

(2) Środki prawne przeciw uchwałom otwierającym konkurs nie mają skutku odraczającego.

§ 73.

Przeszkody otwarcia konkursu.

(1) Jeżeli jest tylko jeden wierzyciel osobisty a majątek prawdopodobnie wystarcza na pokrycie kosztów postępowania konkursowego, należy mimo to przychylić się do wniosku o otwarcie konkursu, jeżeli wnioskodawca uwiarygodni, że istnieje roszczenie zaczepne. Przed odrzuceniem wniosku należy wnioskodawcę przesłuchać.

(2) Mimo braku majątku, któryby prawdopodobnie wystarczył na pokrycie kosztów postępowania konkursowego, należy konkurs otworzyć, jeżeli wnioskodawca uwiarygodni roszczenie zaczepne albo złoży odpowiednią zaliczkę na koszta. Sąd może żądać zaliczki także wtedy, gdy uwiarygodniono roszczenie zaczepne. Zwrotu tej zaliczki można dochodzić tylko jako wierzytelności do masy.

(3) Jeżeli konkursu nie otwarto z powodu braku dostatecznego majątku, należy uchwałę ogłosić w dzienniku centralnym i na wniosek wierzyciela zniewolić dłużnika do złożenia przysięgi wyjawienia (§ 101.). Mimo przepisu § 71., ustęp 3., można ponowić wniosek o otwarcie konkursu, jeżeli przy złożeniu przysięgi wyjawienia wyjdzie na jaw majątek.

§ 74.

Obwieszczenie otwarcia konkursu.

(1) Otwarcie konkursu należy obwieścić publicznie edyktem.

(2) Edykt ma zawierać:

1. wymienienie sądu;

2. nazwisko (firmę), imię, stan i miejsce zamieszkania krydataryusza, oraz siedzibę jego przedsiębiorstwa;

3. nazwisko i siedzibę urzędową komisarza konkursowego;

4. nazwisko i adres zarządcy masy;

5. miejsce, czas i cel pierwszego zgromadzenia wierzycieli z wezwaniem do wierzycieli, aby przynieśli dokumenta, wykazujące wiarygodność ich wierzytelności;

6. wezwanie wierzycieli konkursowych, aby w oznaczonym czasokresie zgłosili swe wierzyrzytelności, oraz krótkie pouczenie o skutkach omieszkania czasokresu do zgłoszenia lub ustanowienia pełnomocnika do doręczeń (§ 104.);

7. miejsce i czas ogólnej audyencyi rozpoznawczej (likwidacyjnej);

8. gazety przeznaczone do dalszych ogłoszeń.

(3) Pierwsze zgromadzenie wierzycieli zarządzić należy zwyczajnie nie ponad czternaście dni, czasokres zgłaszania zazwyczaj na trzydzieści do dziewięćdziesięciu dni po otwarciu konkursu a ogólną audyencyę rozpoznawczą zazwyczaj na czternaście dni po upływie czasokresu zgłoszeń.

§ 75.

(1) Edykt należy przybić w dniu otwarcia konkursu na tablicy sądu konkursowego; potwierdzenie wykonania tego zarządzenia należy przechować w aktach. Oprócz tego ma być edykt przybity na tablicy sądu powiatowego, przy którym komisarz konkursowy ma siedzibę urzędową, a jeżeli miejsce zamieszkania krydataryusza albo siedziba jego przedsiębiorstwa znajduje się poza siedzibą trybunału, na tablicy sądowej w tych miejscowościach.

(2) Jeżeli w siedzibie przedsiębiorstwa krydataryusza, którego firma jest zapisana w rejestrze handlowym lub stowarzyszeń, znajduje się giełda, albo jeżeli krydataryusz jest członkiem giełdy lub uczęszcza na nią, natenczas należy przybić edykt także w lokalu giełdy.

(3) Wygotowanie edyktu należy doręczyć wierzycielom konkursowym, których adres jest wiadomy, oraz właściwej miejscowo prokuratoryi skarbu. Rozporządzeniem może być postanowione, że zamiast prokuratoryi skarbu albo obok niej mają być uwiadomione inne organa administracyi skarbowej.

(4) Wyciąg z edyktu należy ogłosić w dzienniku centralnym.

(5) Do ogłoszenia edyktu i innych publicznych obwieszczeń należy zresztą stosować przepisy § 117., ustęp 2., p. c. Takie obwieszczenia zamieszcza się tylko w streszczeniu.

§ 76.

Adnotacya otwarcia konkursu.

Komisarz konkursowy winien zarządzić adnotacyę postępowania konkursowego z uwidocznieniem dnia otwarcia konkursu w księdze publicznej przy nieruchomościach i wierzytelnościach krydataryusza, a jeżeli firma jego jest zapisana w rejestrze handlowym lub stowarzyszeń, w tym rejestrze, w miarę potrzeby także w rejestrach okrętowych i patentowych oraz w protokołach grabieży, spisanych przeciw krydataryuszowi.

§ 77.

Środki zabezpieczenia i zawiadomienia o otwarciu konkursu.

(1) Sąd konkursowy wyda wszelkie zarządzenia, służące do zabezpieczenia masy; może on w szczególności w razie podejrzenia o ucieczkę osadzić krydataryusza w areszcie.

(2) Sąd konkursowy zawiadomi równocześnie z otwarciem konkursu o tem zarządzeniu urzędy pocztowe i telegraficzne oraz stacye kolei żelaznych i żeglugi, które wchodzą w rachubę wedle położenia mieszkania i siedziby przedsiębiorstwa krydataryusza. Te urzędy i stacye są obowiązane doręczać zarządcy masy wszelkie przesyłki, któreby zresztą należało wydać krydataryuszowi, dopóki sąd nie wyda odmiennego zarządzenia. Zarządca masy użyczy krydataryuszowi wglądu w nadchodzące do niego uwiadomienia i wyda mu przesyłki, które nie dotyczą masy.

(3) Banki, zakłady kredytowe i depozytowe, w których krydataryusz ma depozyt, należność albo skrytkę, którymi on sam albo wspólnie z innymi może rozporządzać, należy zawiadomić o otwarciu konkursu z poleceniem, że zarządzenia dotyczące depozytu, należności albo skrytki należy wykonywać tylko za zgodą sądu konkursowego.

(4) Jeżeli krydataryusz pozostaje w służbie publicznej, należy o otwarciu konkursu zawiadomić jego przełożoną władzę.

(5) Minister sprawiedliwości może zarządzić dalsze uwiadomienia o otwarciu konkursu.

§ 78.

Obwieszczenie zniesienia konkursu.

(1) Jeżeli rekurs przeciw uchwale zarządzającej otwarcie konkursu prawomocnie uwzględniono,

należy zniesienie w taki sposób obwieścić publicznie, jak otwarcie konkursu.

(2) Uchwałę znoszącą konkurs należy doręczyć władzom i urzędom, które wedle §§ 75. do 77. uwiadomiono o otwarciu konkursu.

(3) Równocześnie należy zarządzić, aby adnotacye otwarcia konkursu, wykonane wedle § 76., wykreślono i zniesiono wszelkie zarządzenia, ograniczające krydataryusza w swobodnem rozporządzaniu.

Rozdział trzeci.

Organa postępowania konkursowego.

§ 79.

Komisarz konkursowy.

(1) Sąd konkursowy ustanowi sędziego komisarzem konkursowym. Jeżeli to jest wskazane, może sąd konkursowy ustanowić komisarzem konkursowym także sędziego jednego ze sądów powiatowych swego okręgu. Gdy komisarz konkursowy jest przeszkodzony, wstępuje w jego miejsce sędzia, któremu zresztą jest poruczone jego zastępstwo.

(2) Komisarz konkursowy ma kierować postępowaniem konkursowem jako sędzia samoistny i nadzorować czynności osób, którym jest powierzony zarząd majątku. Jest on mianowicie powołany do tych wszystkich zarządzeń sądowych i rozstrzygnień, których ordynacya konkursowa nie zastrzega uchwale sądu konkursowego.

(2) Sąd konkursowy może każdocześnie wglądać w czynności komisarza konkursowego, żądać od niego sprawozdania a z ważnych powodów odwołać go i zastąpić innym sędzią.

(4) Wszystkie sądy i władze są obowiązane udzielać komisarzowi konkursowemu pomocy prawnej.

§ 80.

Zarządca masy.

(1) Sąd konkursowy ustanawia z urzędu zarządcę masy przy otwarciu konkursu i każdym razem, gdy się opróżni miejsce zarządcy masy. Jeżeli ustanowiony jest adwokatem lub notaryuszem, może odmówić przyjęcia tylko z ważnych powodów, których ocena należy do sądu konkursowego.

(2) Zarządcą masy należy ustanowić osobę nieposzlakowaną, godną zaufania i obznajomioną z interesami. Władze i związki zawodowe są obowiązane odpowiadać odwrotnie na zapytania sądu, dotyczące tych przymiotów. Zarządcą masy nie może być bliski członek rodziny krydataryusza (§ 32.).

(3) Bliższe postanowienia o wyborze zarządców masy przez sąd mogą być wydane rozporządzeniem.

(4) Zarządca masy otrzymuje dekret i winien przyrzec komisarzowi konkursowemu podaniem ręki, że sumiennie będzie pełnił swe obowiązki.

§ 81.

Obowiązki i odpowiedzialność zarządcy masy.

(1) Zarządca masy obowiązany jest zbadać stan masy, starać się o ściągnięcie i zabezpieczenie aktywów oraz o ustalenie długów, mianowicie przez zbadanie zgłoszonych roszczeń, i prowadzić spory, które dotyczą masy w całości lub części. Winien on dołożyć starania, jakiego wymaga przedmiot jego czynności (§ 1299. p. u. c.), i złożyć dokładny rachunek z zarządu.

(2) Jest on obowiązany strzedz interesów ogólnych przeciw odrębnym interesom poszczególnych interesowanych.

(3) Zarządca masy odpowiada wszystkim interesowanym za niekorzyści majątkowe, które spowodował, sprawując swój urząd wbrew obowiązkowi.

§ 82.

Roszczenia zarządcy masy.

Zarządcy masy należy się zwrot wydatków poniesionych w gotówce oraz wynagrodzenie za trud.

§ 83.

Zakres umocowania zarządcy masy.

(1) Poza wypadkami §§ 116. i 117. jest zarządca masy w stosunku do osób trzecich z mocy swego ustanowienia upoważniony do przedsiębrania wszelkich interesów i czynności prawnych, jakie wynikają ze spełniania obowiązków jego urzędu, o ile komisarz konkursowy w poszczególnym wypadku nie ograniczył umocowania zarządcy masy i nie uwiadomił o tem trzeciego.

(2) Jeżeli zarządca masy do zawarcia interesu lub czynności prawnych potrzebuje odrębnej legitymacyi, wygotuje mu komisarz konkursowy od wypadku do wypadku pisemne umocowanie.

§ 84.

Nadzór nad zarządcą masy.

(1) Komisarz konkursowy może zasięgać od zarządcy masy ustnego lub pisemnego sprawozdania i wyjaśnień, wglądać w rachunki i inne pisma i przedsiębrać potrzebne dochodzenia.

(2) Komisarz konkursowy może polecić, aby zarządca masy w pewnych sprawach zasięgał

wzkazówek wydziału wierzycieli, i może sam udzielić takich wskazówek, jeżeli wydział wierzycieli nie jest ustanowiony.

(3) Jeżeli zarządca masy nie wypełnia należycie swych obowiązków, może sąd konkursowy na wniosek komisarza konkursowego zniewolić go grzywnami do dokładnego wypełniania obowiązków, a w wypadkach nagłych ustanowić na jego koszt i niebezpieczeństwo osobnego zarządcę do załatwienia poszczególnych czynności.

(4) Z ważnych powodów może sąd konkursowy po wysłuchaniu komisarza konkursowego a w razie potrzeby wydziału wierzycieli usunąć zarządcę masy. W miarę możności należy przedtem przesłuchać zarządcę masy.

§ 85.

Zastępca zarządcy masy.

Jeżeli to jest wskazane, można ustanowić zastępcę zarządcy masy, który ma go zastępować w razie przeszkody. Do zastępcy stosować należy postanowienia dotyczące zarządcy masy.

§ 86.

Odrębni zarządcy.

(1) Jeżeli tego wymaga rozmiar interesu, można zarządcy przydać dla pewnej gałęzi zarządu, mianowicie do zarządu majątkiem nieruchomym i kopalniami odrębnych zarządców. Ich prawa i obowiązki stosują się w poruczonym im zakresie działania do postanowień, dotyczących zarządcy masy.

(2) Jeżeli atoli przed otwarciem konkursu uzyskano zarząd przymusowy, natenczas zarządcę przymusowego należy ustanowić odrębnym zarządcą, o ile bardzo ważne powody nie czynią ustanowienia innej osoby koniecznem.

(3) Jeżeli wierzyciele z prawem odrębności uzyskali zarząd przymusowy dopiero po otwarciu konkursu, należy ustanowionemu już zarządcy odrębnemu poruczyć zazwyczaj także urząd zarządcy przymusowego.

§ 87.

Wybór zarządcy masy przez zgromadzenie wierzycieli.

(1) Pierwsze oraz późniejsze zgromadzenie wierzycieli, zwołane celem rozprawy nad tym przedmiotem (§ 91., ustęp 2.), może uczynić wniosek o usunięcie zarządcy masy i o zamianowanie zarządcy masy wybranego przez zgromadzenie.

(2) Sąd konkursowy może odmówić wnioskowi, jeżeli przeciw wyborow ma wątpliwości albo uważa zmianę w osobie zarządcy masy za szkodliwą dla ogólnego interesu wierzycieli konkursowych.

(3) Ustanowienie innego zarządcy masy należy ogłosić.

§ 88.

Wydział wierzycieli.

(1) Pierwsze lub późniejsze zgromadzenie wierzycieli (§ 91., ustęp 2.) może wybrać wydział wierzycieli. Wydział wierzycieli składa się z trzech, najwyżej z pięciu członków i odpowiedniej ilości zastępców. W razie potrzeby należy przedsięwziąć wybór ponowny lub uzupełniający.

(2) Oprócz tego żądać mogą wierzyciele, których wniosek co do wyboru pozostał w mniejszości a których wierzytelności wynoszą co najmniej jedną czwartą ogólnej kwoty wierzytelności, przysługujących wierzycielom obecnym na zgromadzeniu, aby oprócz wybranych przyjęto do wydziału jedną wymienioną przez nich osobę jako członka a jedną jako tegoż zastępcę.

(3) Do wydziału wierzycieli mogą być wybrane także osoby fizyczne i prawne, nie będące wierzycielami konkursowymi. Każdy z wybranych może na własny koszt i niebezpieczeństwo dać się zastępować w wypełnianiu swych obowiązków. Jeżeli wybrany jest wierzycielem konkursowym, natenczas może odmówić przyjęcia wyboru do wydziału wierzycieli tylko z ważnych powodów, których ocena należy do sądu konkursowego.

(4) Zgromadzenie wierzycieli może wybór do wydziału wierzycieli odwołać zwykłą większością głosów, wybór zastępców mniejszości jednak tylko większością ponad trzy czwarte. Tak samo może sąd konkursowy usunąć z ważnych powodów członków wydziału wierzycieli, w szczególności, gdy zaniedbują swe obowiązki.

(5) Wybór do wydziału wierzycieli wymaga zatwierdzenia przez sąd konkursowy. Z ważnych powodów można odmówić zatwierdzenia. Komisarz konkursowy może ustanowić wydział wierzycieli do czasu, aż sąd zatwierdzi wybrany wydział wierzycieli. Odwołanie ustanowienia przysługuje w takim razie komisarzowi konkursowemu.

§ 89.

Obowiązki, odpowiedzialność i wynagrodzenie wydziału wierzycieli.

(1) Wydział wierzycieli obowiązany jest nadzorować i wspierać zarządcę masy. Winien on dać zbadać od czasu do czasu oraz na każde zarządzenie komisarza konkursowego kasę zarządcy masy przynajmniej przez dwóch członków swego grona.

(2) Członkom wydziału wierzycieli wolno tylko za zgodą zgromadzenia wierzycieli nabywać rzeczy należące do masy konkursowej w inny sposób, jak drogą wniosku o przejęcie albo publicznej licytacyi. Odpowiadają oni wszystkim interesowanym za niekorzyści majątkowe, spowodowane przekroczeniem tego przepisu lub zacho-

waniem niezgodnem z obowiązkami; komisarz konkursowy może ich karami porządkowemi zniewolić do wypełniania obowiązku.

(3) Wydział wierzycieli zwołuje komisarz konkursowy lub zarządca masy. Należy go zwołać szczególnie wtedy, gdy większość wydziału wierzycieli uczyni taki wniosek. Na posiedzenie należy wezwać wszystkich członków i ich zastępców. Zastępcy głosują tylko w miarę nieobecności członków wydziału wierzycieli. Do powzięcia uchwały wymaga się takiej ilości głosów, jaka odpowiada większości wszystkich członków wydziału wierzycieli; przy równych głosach rozstrzyga zarządca masy. Głosowanie może się odbyć także pisemnie.

(4) We własnej sprawie nie może nikt brać udziału w głosowaniu.

(5) Członkom wydziału wierzycieli nie należy się wynagrodzenie, należy się im jednak zwrot koniecznych wydatków. Jeżeli im atoli rozporządzeniem komisarza konkursowego albo uchwałą wydziału wierzycieli poruczono szczególne czynności, można im za przyzwoleniem komisarza konkursowego przyznać odrębne wynagrodzenie.

§ 90.

Prawa komisarza konkursowego w braku wydziału wierzycieli.

Dopóki nie ustanowiono wydziału wierzycieli, przysługują komisarzowi konkursowemu obowiązki przekazane wydziałowi wierzycieli. Jeżeli ustawa wymaga zgody wydziału wierzycieli, może komisarz konkursowy zasięgnąć uchwały zgromadzenia wierzycieli.

§ 91.

Zgromadzenie wierzycieli.

(1) Komisarz konkursowy zwołuje zgromadzenie wierzycieli i kieruje niem. Należy je zwołać szczególnie wtedy, jeżeli taki wniosek, oznaczający także przedmiot obrad, uczyni zarządca masy, wydział wierzycieli albo co najmniej dwu wierzycieli konkursowych, których wierzytelności wedle oceny komisarza konkursowego dosięgają jednej czwartej wierzytelności konkursowych.

(2) Zwołanie obwieszczone będzie publicznie z podaniem przedmiotu obrad. Publicznego obwieszczenia można zaniechać, jeżeli na zgromadzeniu wierzycieli postanowiono odroczyć dalszy ciąg rozprawy i oznaczono równocześnie miejsce, dzień i godzinę.

(3) W sprawach, co do których nie zapo wiedziano w ten sposób obrad, nie mogą zapaść uchwały; wyjęty jest od tego wniosek na zwołanie ponownego zgromadzenia wierzycieli.

§ 92.

Prawo głosowania na zgromadzeniu wierzycieli.

(1) Na zgromadzeniu wierzycieli, które odbywa się po audyencyi rozpoznawczej, wymagana jest do powzięcia uchwał obecność co najmniej dwu wierzycieli konkursowych, których wierzytelności, upoważniające do głosu, dosięgają jednej czwartej wierzytelności konkursowych.

(2) Do uchwał i wyboru na zgromadzeniu wierzycieli wymaga się bezwzględnej większości głosów, którą należy obliczać wedle kwoty wierzytelności.

(3) O ile ordynacya konkursowa nie zawiera postanowień odmiennych, liczy się tylko głosy wierzycieli konkursowych, obecnych na zgromadzeniu wierzycieli.

(4) Z wyjątkiem wyborów nie może nikt brać udziału w głosowaniu we własnej sprawie.

§ 93.

(1) Do uczestniczenia w głosowaniach uprawniają ustalone wierzytelności konkursowe.

(2) Czy i o ile wierzytelnościom niebadanym, zaprzeczonym lub zależnym od warunku przyznać należy prawo głosowania, rozstrzyga po wstępnem badaniu i wysłuchaniu stron sąd konkursowy, jeżeli zaś wierzytelność nie przenosi dwutysięcypięciuset koron, komisarz konkursowy.

(3) To samo odnosi zię do roszczeń wierzycieli z prawem odrębności i wierzycieli spółki handlowej w konkursie spólnika osobiście odpowiedzialnego. Prawo głosowania przyznaje się tylko odnośnie do tej części wierzytelności, która prawdopodobnie w innej drodze nie będzie pokryta.

(4) Przeciw rozstrzygnieniu niema środka prawnego, może ono jednak na wniosek być zmienione.

§ 94.

Wierzycielom konkursowym, którzy nabyli wierzytelność przez odstąpienie dopiero po otwarciu konkursu, nie przysługuje prawo glosowania, chyba że przejęli wierzytelność na mocy zobowiązania zawartego przed otwarciem konkursu.

§ 95.

Zakaz wykonania uchwał.

(1) Zarządca masy uwiadomi bezzwłocznie komisarza konkursowego o uchwałach wydziału wierzycieli.

(2) Komisarz konkursowy może wzbronić wykonania uchwały wydziału wierzycieli, dopóki zgromadzenie wierzycieli nie poweźmie uchwały w danym przedmiocie.

(3) Sąd konkursowy może wzbronić wykonania uchwały wydziału wierzycieli albo zgromadzenia wierzycieli, jeżeli ona sprzeciwia się wspólnemu interesowi wierzycieli konkursowych. W wypadkach nagłych może sąd konkursowy celem zapobieżenia oczywistej niekorzyści zastąpić uchwałę wydziału wierzycieli lub zgromadzenia wierzycieli innem zarządzeniem.

Rozdział czwarty.

Ustalenie masy konkursowej.

§ 96.

Inwentarz i oszacowanie.

(1) Komisarz konkursowy lub na jego zlecenie zarządca masy albo kto inny, komu to zlecił sąd, sporządzi inwentarz masy, przybierając do tego o ile możności krydataryusza.

(2) Ze sporządzeniem inwentarza połączyć należy zazwyczaj oszacowanie; komisarz konkursowy może je jednak odłożyć, jeżeli to jest wskazane. Do oszacowania wystarcza przybrać jednego znawcę; także tego można zaniechać, jeżeli członkowie wydziału wierzycieli za zgodą komisarza konkursowego sami przedsiębiorą ocenienie.

(3) Do oszacowania nieruchomości stosować należy analogicznie przepisy ordynacyi egzekucyjnej.

(4) Rozporządzeniem mogą być wydane szczegółowe zarządzenia co do sporządzania inwentarza i oceniania poszczególnych przedmiotów.

§ 97.

a) rzeczy obce i będące w obcem dzierżeniu.

(1) Rzeczy, co do których jest wątpliwe, czy należą do masy, należy wpisać do inwentarza; roszczenia, które zgłosiły osoby trzecie, należy zanotować.

(2) Kto ma w dzierżeniu rzeczy należące do masy konkursowej, winien o tem, skoro otrzyma wiadomość o otwarciu konkursu, pod odpowiedzialnością za szkodę zrządzoną swem przewinieniem, donieść zarządcy masy oraz zezwolić na opisanie i oszacowanie.

(3) Kto w ostatnim roku przed otwarciem konkursu nabył wierzytelności krydataryusza, zapisane w księgach handlowych, jest obowiązany na żądanie zarządcy masy oddać mu spis tych wierzytelności i udzielić obrachunku co do kwot, które kiedykolwiek wpłynęły na ich zaspokojenie.

(4) Komisarz konkursowy może wydać stosowne zarządzenia celem wykonania tych postanowień.

§ 98.

b) dziedzictwa.

(1) Jeżeli krydataryuszowi jeszcze przed otwarciem konkursu przypadło dziedzictwo, które do dnia otwarcia konkursu nie było jeszcze przyznane, należy wpisać do inwentarza tylko to, co przypada krydataryuszowi wedle wyników rozprawy spadkowej.

(2) Jeżeli otwarto konkurs także do spuścizny, należy go uważać jako konkurs odrębny.

(3) Powyższe postanowienia mają być stosowane także do dziedzictw, które przypadną krydataryuszowi w toku konkursu.

§ 99.

Obowiązek krydataryusza.

Krydataryusz jest obowiązany udzielać zarządcy masy wszelkich wyjaśnień potrzebnych do prowadzenia interesów.

§ 100.

Spis majątku i bilans.

(1) Jeżeli krydataryusz nie przedłożył jeszcze przed otwarciem konkursu dokładnego spisu majątku, zniewoli go komisarz konkursowy, aby to bezzwłocznie uczynił.

(2) W spisie tym mają być wymienione poszczególne przedmioty majątkowe i wierzytelności z dodatkiem, czy i o ile są ściągalne, niemniej też wszystkie długi z podaniem adresów wierzycieli i istniejącego możliwie stosunku pokrewieństwa i powinowactwa między wierzycielami a krydataryuszem.

(3) Jeżeli krydataryusz przedłożył bilans, ma go zarządca masy zbadać i sprostować. W przeciwnym wypadku może komisarz konkursowy polecić zarządcy masy, aby sam zestawił bilans, przestrzegając przepisów § 96., ustęp 2.

(4) Krydataryusz musi spis względnie przedłożony bilans własnoręcznie podpisać i zarazem oświadczyć gotowość złożenia przysięgi wyjawienia, że oświadczenia jego, dotyczące stanu czynnego i biernego, są prawdziwe i zupełne i że z majątku swego nic nie zataił.

(5) Skoro stan czynny sprostowano na podstawie inwentarza, winien krydataryusz na wniosek zarządcy masy albo wierzyciela konkursowego lub na zlecenie komisarza konkursowego złożyć tę przysięgę. Audyencyę do odebrania przysięgi należy obwieścić publicznie ogłoszeniem na tablicy sądowej. Na audyencyę należy wezwać zarządcę masy, członków wydziału wierzycieli i wnioskodawcę.

(6) Jeżeli krydataryuszem jest spuścizna, spółka handlowa albo osoba prawna, postanowi komisarz konkursowy, czy wszyscy względnie którzy dziedzice, spólnicy osobiście odpowiedzialni albo likwidatorowie lub też osoby uprawnione do zastępowania osoby prawnej mają złożyć przysięgę wyjawienia.

§ 101.

Środki przymusowe odnośnie do osoby krydataryusza.

(1) Jeżeli krydataryusz wezwaniom nie daje posłuchu, może komisarz konkursowy wydać nakaz sprowadzenia go. Może on również orzec przeciw krydataryuszowi areszt, jeżeli ten uporczywie i bez dostatecznego powodu nie dopełnia obowiązku wymienionego w § 99., jeżeli nie czyni zadość poleceniu złożenia przysięgi wyjawienia lub przedłożenia spisu majątku lub jeżeli jest to konieczne dla zabezpieczenia masy lub celem zapobieżenia nierzetelnym zabiegom, które mogłyby wierzycieli narazić na szkodę.

(2) Areszt wykonać należy wedle postanowień §§ 360. do 366. o. e. Areszt, orzeczony po otwarciu konkursu, nie może ogółem trwać ponad sześć miesięcy. Koszta wykonania i utrzymania należą do kosztów postępowania konkursowego.

(3) Przed powzięciem uchwały co do zarządzenia lub uchylenia aresztu należy w miarę możności przesłuchać wydział wierzycieli.

Rozdział piąty.

Ustalenie roszczeń.

§ 102.

Dochodzenie wierzytelności.

Wierzyciele konkursowi winni swych wierzytelności nawet, gdy spór o nie jest w toku, dochodzić w konkursie wedle następujących przepisów.

§ 103.

Treść zgłoszenia.

(1) W zgłoszeniu należy wymienić kwotę wierzytelności i zdarzenia, na których wierzytelność się zasadza, oraz żądany stopień pierwszeństwa i oznaczyć środki dowodowe, które dla wykazania zgłoszonej wierzytelności mogą być przedłożone.

(2) Przy wierzytelnościach, o które spór jest w toku, należy w zgłoszeniu wymienić także sąd procesowy i sygnaturę aktów.

(3) Wierzyciele z prawem odrębności, którzy dochodzą swych wierzytelności także jako wierzyciele konkursowi, winni przedstawić stan rzeczy, dokładnie wymienić przedmiot, który ma być wyodrębniony, i oznajmić, do jakiej wysokości wierzytelności ich są prawdopodobnie pokryte na podstawie prawa odrębności.

§ 104.

Wnoszenie zgłoszeń i postępowanie z niemi.

(1) Wierzytelności zgłasza się w sądzie siedziby urzędowej komisarza konkursowego.

(2) Ze zgłoszeniem w konkursie spółki handlowej połączyć można zgłoszenie tej samej wierzytelności w konkursie spólników.

(3) Pisemne zgłoszenia wnosi się w podwójnem wygotowaniu. Należy dołączyć odpisy załączek przedłożonych w pierwopisie. Wierzyciele konkursowi, którzy mają miejsce zamieszkania lub przedsiębiorstwo zagranicą, winni wymienić pełnomocnika do doręczeń, mieszkającego w tutejszem państwie, gdyż w przeciwnym razie ustanowi go komisarz konkursowy na ich koszt i niebezpieczeństwo.

(4) Drugie wygotowanie pisemnych zgłoszeń i urzędowe odpisy protokolarnych zgłoszeń tudzież odpisy załączek doręcza się zarządcy masy.

(5) Interesowani mogą przeglądać zgłoszenia i załączki.

(6) Zarządca masy wpisze wierzytelności wedle roszczonego stopnia pierwszeństwa do spisu, który przedłożyć należy sądowi konkursowemu.

§ 105.

Rozprawa rozpoznawcza (likwidacyjna).

(1) Do audyencyi rozpoznawczej jawić się mają zarządca masy i krydataryusz. Książki przedsiębiorstwa i zapiski krydataryusza należy w miarę możności przynieść.

(2) Zgłoszone wierzytelności należy badać wedle klas a wśród klas wedle porządku zgłoszenia.

(3) Przy każdej zgłoszonej wierzytelności złoży zarządca masy stanowcze oświadczenie co do jej należności i stopnia pierwszeństwa; zastrzeżenia zarządcy masy przy złożeniu tego oświadczenia nie są dopuszczalne.

(4) Krydataryusz może zaprzeczyć należność, nie zaś stopień pierwszeństwa zgłoszonych wierzytelności.

(5) Wierzyciele konkursowi, których wierzytelność jest ustalona albo prawo głosowania uznane, mogą zaprzeczać należność i stopień pierwszeństwa zgłoszonych wierzytelności.

§ 106.

(1) Dopóki rozprawa rozpoznawcza nie jest zamkniętą, może wierzyciel żądać dla zgłoszonej wierzytelności innego stopnia pierwszeństwa.

(2) Inne wnioski o rozszerzenie lub zmianę zgłoszonych wierzytelności są dopuszczalne, jeżeli to nie utrudnia rozprawy rozpoznawczej.

(3) Wierzytelności, zgłoszone po upływie czasokresu do zgłoszenia, należy ile możności wciągnąć do rozprawy.

§ 107.

Zgłoszenia dodatkowe.

(1) Dla wierzytelności zgłoszonych po upływie czasokresu do zgłoszenia, które nie były przedmiotem rozprawy na ogólnej audyencyi rozpoznawczej, wyznaczyć należy odrębną audyencyę rozpoznawczą. Należy stosować § 105., ustęp 1.

(2) Komisarz konkursowy wezwie do tej odrębnej audyencyi rozpoznawczej wierzycieli albo publicznem obwieszczeniem albo każdego oddzielnie. Koszta połączone z tem wezwaniem i oświadczeniem zarządcy masy należy przy słusznem uwzględnieniu wysokości zgłoszonych wierzytelności nałożyć wierzycielom, którzy omieszkali czasokres do zgłoszenia.

(3) Wierzyciele, nad których wierzytelnościami rozprawiano dopiero na odrębnej audyencyi rozpoznawczej, nie mogą zaprzeczać wierzytelności badanych poprzednio.

§ 108.

Spis zgłoszeń.

(1) Wynik rozprawy rozpoznawczej należy wpisać do spisu zgłoszeń.

(2) Spis uchodzi za część składową protokołu, który ma być spisany na audyencyi rozpoznawczej. Wierzyciele mogą żądać uwierzytelnionych odpisów.

§ 109.

Ustalenie wierzytelności.

(1) Za ustaloną w konkursie uchodzi wierzytelność, którą uznał zarządca masy i której nie zaprzeczył żaden z uprawnionych do tego wierzycieli.

(2) Zaprzeczenie krydataryusza należy uwidocznić w spisie zgłoszeń; niema ono jednak w konkursie skutku prawnego.

§ 110.

Wierzytelności zaprzeczone.

(1) Wierzyciele, których wierzytelności co do należności albo stopnia pierwszeństwa pozostały sporne, mogą, o ile droga prawna jest dopuszczalna, dochodzić ustalenia ich skargą, którą skierować należy przeciw wszystkim zaprzeczającym (§ 14., p. c.). Żądanie skargi może się opierać tylko na zasadzie podanej w zgłoszeniu i przy audyencyi rozpoznawczej i nie może opiewać na kwotę wyższą, aniżeli tam podano.

(2) W razie zaprzeczenia wierzytelności wykonalnej winien zaprzeczający dochodzić swego sprzeciwu zapomocą skargi.

(3) Jeżeli sprawa nie należy na drogę prawa, orzeknie właściwa władza o należności wierzytelności; o stopniu pierwszeństwa rozstrzyga sąd konkursowy.

(4) Komisarz konkursowy oznaczy czasokresy, w których należy dochodzić roszczenia, i zwróci uwagę interesowanych na skutki omieszkania tego czasokresu (§§ 131., ustęp 3., 134., ustęp 2., 167., ustęp 2.). Czasokres musi wynosić najmniej jeden miesiąc.

(5) Wierzycieli konkursowych, których wierzytelności co do należności lub stopnia pierwszeństwa pozostały sporne, a którzy na audyencyi rozpoznawczej nie byli obecni, uwiadomi komisarz konkursowy, jak dalece wierzytelności ich zaprzeczono.

§ 111.

Właściwość dla skarg z powodu zaprzeczenia wierzytelności.

(1) Do rozprawy i rozstrzygania w sporach o należność i stopień pierwszeństwa wierzytelności konkursowych jest wyłącznie właściwym sąd konkursowy.

(2) Nienaruszone pozostają ogólne przepisy o właściwości sądów dla skarg z powodu roszczeń o wyłączenie i wyodrębnienie albo dla skarg opartych na wierzytelnościach do masy.

§ 112.

Skutek rozstrzygnienia.

(1) Prawomocne rozstrzygnienia o należności i stopniu pierwszeństwa zaprzeczonych roszczeń są skuteczne wobec wszystkich wierzycieli konkursowych.

(2) O ile zarządca masy brał udział w zaprzeczeniu, należy koszta sporu uważać za koszta masy. Sąd procesowy może jednak nałożyć na zarządcę masy obowiązek zwrócenia kosztów sporu masie konkursowej, jeżeli on swawolnie zaprzeczył lub prowadził proces.

(3) Jeżeli zarządca masy nie brał udziału w sporze, natenczas przysługuje zaprzeczającym wierzycielom roszczenie o wynagrodzenie kosztów z masy konkursowej o tyle, o ile masa konkursowa z prowadzenia sporu odniosła korzyść.

§ 113.

Zastosowanie do sporów będących w toku.

(1) Postanowienia §§ 110. i 112. mają zastosowanie także do dalszego prowadzenia i rozstrzygania sporów prawnych, które były w toku przed otwarciem konkursu i zostały przerwane.

(2) Jeżeli to jest wskazane, może sąd konkursowy na wniosek uchwalić, że spór ma być

dalej prowadzony w sądzie konkursowym. Przeciw temu rozstrzygnieniu niema środka prawnego.

§ 114.

Sądownictwo w sporach, które mają się toczyć w sądzie konkursowym.

Jeżeli kwota lub wartość przedmiotu sporu nie przekracza tysiąca koron, rozstrzyga spory, które mają się toczyć w sądzie konkursowym, sędzia samoistny wedle przepisów obowiązujących w postępowaniu przed sądami powiatowymi (§§ 431. do 453., p. c.). Zresztą pozostaje w mocy § 7. *a* n. j.

Rozdział szósty.

Zarządzenia dotyczące majątku masy i składanie rachunków.

§ 115.

Prowadzenie interesów przez zarządcę masy.

(1) Zarządca masy ma obowiązek spieniężyć majątek należący do masy konkursowej i umieszczać gotówkę na procent. Winien on przy wszelkich ważnych zarządzeniach zasięgać uchwały wydziału, szczególnie jeżeli chodzi o dalsze prowadzenie lub o zamknięcie przedsiębiorstwa krydataryusza albo o pozbycie ruchomości z wolnej ręki, które nie jest następstwem dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa, albo o sądowe dochodzenie wierzytelności o wątpliwej ściągalności. W miarę możności winien on także wysłuchać krydataryusza.

(2) W wypadkach nagłych może komisarz konkursowy dozwolić wykonania takich czynności.

(3) Za przyzwoleniem komisarza konkursowego jest zarządca masy uprawniony wnosić skargi zaczepne i wstępować w procesy zaczepne, zawisłe w czasie otwarcia konkursu, mimo przeciwnej uchwały wydziału wierzycieli.

§ 116.

Interesy zastrzeżone zatwierdzeniu wydziału wierzycieli, *a)* przez wzgląd na wartość przedmiotu.

Jeżeli chodzi o wartość ponad dwa tysiące pięćset koron, wymagane jest zatwierdzenie wydziału wierzycieli dla postanowień dotyczących:

1. pozbycia z wolnej ręki nieruchomości, okrętu morskiego lub przywilejów krydataryusza;

2. zawarcia ugód albo umów na sąd polubowny;

3. spieniężenia roszczeń o pobory bieżące, renty i powrotne świadczenia o nieograniczonym czasie trwania;

4. wykonania lub zniesienia czynności prawnych krydataryusza;

5. uznania roszczeń o wyłączenie, odrębne zaspokojenie, wzajemne potrącenie i wierzytelności do masy oraz wykupna zastawów.

§ 117.

b) bez względu na wartość przedmiotu.

Zatwierdzenia wydziału wierzycieli i komisarza konkursowego wymaga się bez względu na wartość przedmiotu dla pozbycia przedsiębiorstwa krydataryusza lub jego udziału w przedsiębiorstwie oraz dla pozbycia całego składu towarów albo części składu towarów albo poszczególnych partyi towarów. Takiego pozbycia nie powinno się zazwyczaj przedsiębrać bez poprzedniego ogłoszenia w dziennikach.

§ 118.

Przesłuchanie krydataryusza. Nagłe wypadki.

(1) Przed powzięciem uchwały w sprawach wymienionych w §§ 116. i 117. należy w miarę możności przesłuchać krydataryusza.

(2) W wypadkach nagłych może sąd konkursowy na wniosek zarządcy masy dozwolić przedsiębrania czynności prawnych i interesów wymienionych w §§ 116. i 117.

§ 119.

Pozbycie sądowe.

(1) O ile nie uchwalono korzystniejszego sposobu spieniężenia, należy na wniosek zarządcy masy pozbyć rzeczy należące do masy konkursowej sądownie.

(2) Do takich sprzedaży stosować należy analogicznie przepisy ordynacyi egzekucyjnej z następującemi zmianami:

1. zarządcy masy przysługuje stanowisko popierającego wierzyciela;

2. omieszkanie czasokresów wymienionych w §§ 145., ustęp 1., i 188., ustęp 2., o. e. w postępowaniu licytacyjnem nie powoduje skutków prawnych;

3. przepisy §§ 151., ustęp 3., 200., l. 3., i 282. o. e., wedle których przed upływem pół roku od terminu licytacyjnego, względnie od zastanowienia nie można uczynić wniosku o ponowną licytacyę, nie mają zastosowania;

4. nie potrzeba zachowywać oznaczonych w §§ 140., ustęp 1., i 169., ustęp 2., o. e. okresów czasu do przedsięwzięcia oszacowania i licytacyi;

5. przepisy § 142., ustęp 1., o. e. o zaniechaniu oszacowania mają być stosowane, jeżeli oszacowanie przedsięwzięto w toku postępowania.

(3) Pozbycia i rozdziału ceny licytacyjnej między wierzycieli z prawem odrębności dokona sąd egzekucyjny.

(4) Zarządca masy może wstąpić jako popierający wierzyciel w każde postępowanie egzekucyjne, toczące się przeciw krydataryuszowi.

(5) Wydział wierzycieli może za przyzwoleniem komisarza konkursowego postanowić, że należy zaniechać pozbycia wierzytelności, których ściąganie nie daje rękojmi dostatecznego wyniku, oraz pozbycia rzeczy nieznacznej wartości, i że te wierzytelności i rzeczy pozostawia się krydataryuszowi do swobodnego rozporządzenia.

§ 120.

Pozbywanie rzeczy obciążonych prawem odrębności.

(1) Jeżeli rzeczy krydataryusza obciążone są prawem zastawu, natenczas może zarządca masy wykupić je każdego czasu, płacąc dług pokryty zastawem, przy nieruchomościach zaś może przez zapłatę długu hipotecznego nabyć prawo zastawu. To postanowienie ma być analogicznie stosowane do innych praw odrębności.

(2) Rzeczy obciążone prawem odrębności można bez zgody uprawnionego spieniężać tylko wedle przepisów ordynacyi egzekucyjnej. Za upoważnieniem komisarza konkursowego jest inny sposób spieniężenia dozwolony, jeżeli jest pewnem, że wierzyciel z prawem odrębności, który nie zgodził się na ten sposób spieniężenia, z uzyskanej ceny będzie całkowicie zaspokojony.

(3) Jeżeli takie rzeczy znajdują się w dzierżeniu wierzycieli z prawem odrębności, których wierzytelności są płatne, może sąd konkursowy na wniosek zarządcy masy po przesłuchaniu wierzycieli z prawem odrębności oznaczyć stosowny czasokres, w którym oni te rzeczy muszą spieniężyć. Jeżeli rzecz w tym czasokresie nie zostanie spieniężoną, może sąd konkursowy zarządzić jej wydanie celem spieniężenia. Przeciw tej uchwale niema środka prawnego.

(4) Przepisy ustępu 3. należy stosować także do wierzycieli, którzy mają prawo zaspokoić się z zastawu bez pośrednictwa sądu; zakłady, którym przysługuje to prawo na mocy regulaminów, ustalonych ustawą lub przez rząd zatwierdzonych, mają atoli jedynie obowiązek, udzielić zarządcy masy żądanych wyjaśnień.

§ 121.

Składanie rachunków.

(1) Zarządca masy obowiązany jest każdocześnie na zarządzenie komisarza konkursowego, najpóźniej jednak po ukończeniu swej działalności złożyć temuż rachunek i w miarę potrzeby przedłożyć sprawozdanie objaśniające rachunek.

(2) Komisarz konkursowy zbada rachunek i zarządzi w miarę potrzeby sprostowanie i uzupełnienie go przez zarządcę masy. Do badania może przybrać znawców albo poszczególnych członków wydziału wierzycieli.

(3) Do rozprawy nad rachunkiem należy wyznaczyć audyencyę, obwieścić ją przez ogłoszenie na tablicy sądowej i wezwać do niej zarządcę masy, następcę tegoż, członków wydziału wierzycieli, krydataryusza i wszystkich wierzycieli konkursowych z uwagą, że mogą wglądnąć w rachunki i wytknąć możliwe usterki na audyencyi albo w piśmie wniesionem przed audyencyą.

§ 122.

Zatwierdzenie albo wytknięcie usterek.

(1) Komisarz konkursowy zatwierdzi rachunek, jeżeli wedle wyniku badania niema przeciw temu wątpliwości i jeżeli nie wytknięto usterek albo też osiągnięto na audyencyi porozumienie.

(2) W przeciwnym razie rozstrzyga z wyłączeniem drogi prawa sąd konkursowy po przedsięwzięciu potrzebnych dochodzeń (§ 173., ust. 5.).

§ 123.

Rachunek odrębny.

Zarządca masy, który równocześnie jest ustanowiony zarządcą przymusowym, jest obowiązany złożyć z tego zarządu wedle przepisów ordynacyi egzekucyjnej rachunek odrębny.

Rozdział siódmy.

Rozdział masy.

§ 124.

Zaspokojenie wierzycieli masy.

(1) Wierzycieli masy należy zaspokajać bez względu na stan postępowania, skoro tylko ich roszczenia są ustalone i płatne.

(2) Zarządca masy winien dołożyć starania, aby potrzebne kwoty były wczas do rozporządzenia.

(3) W razie odmowy lub odwlekania świadczenia mogą wierzyciele masy zwrócić się do komisarza konkursowego o pomoc albo też dochodzić swych roszczeń przeciw zarządcy masy drogą skargi.

§ 125.

W szczególności: *a)* Roszczenia zarządcy masy.

(1) Zarządca masy winien przy ukończeniu swej działalności zgłosić u komisarza konkursowego swe roszczenia o zwrot gotowych wydatków i o wynagrodzenie za trudy. Komisarz konkursowy może każdego czasu zlecić zarządcy masy, aby oznajmił swoje roszczenia.

(2) O roszczeniach zarządcy masy rozstrzyga komisarz konkursowy po wysłuchaniu wydziału wierzycieli; rozstrzygnienie należy doręczyć zarządcy masy, krydataryuszowi i wszystkim członkom wydziału wierzycieli. Mogą oni zaczepić rozstrzygnienie komisarza konkursowego rekursem przed sądem konkursowym; ten rozstrzyga ostatecznie.

(3) Komisarz konkursowy może po wysłuchaniu wydziału wierzycieli dozwolić zaliczek na poczet roszczeń zarządcy masy.

(4) Koszta zarządcy masy, których z powodu sądowego pozbycia rzeczy i rozdziału uzyskanej ceny może żądać w sądzie egzekucyjnym, ustala ten sąd.

§ 126.

(1) Rozporządzeniem może być wydana taryfa oznaczająca pewne kwoty wynagrodzenia łącznego, wedle której ma się wymierzać należytości zarządcy masy. Przy ułożeniu taryfy należy uwzględnić wartość masy, wynik osiągnięty dla wierzycieli i stan postępowania w czasie ukończenia zarządu masy.

(2) Od należytości taryfowych można odstąpić tylko wtedy, jeżeli sprawowane zgodnie z obowiązkiem czynności były połączone z nadzwyczajnym trudem, jeżeli rozmiar ich był niezwykły albo jeżeli odniosły szczególniejszy skutek.

(3) Układy zarządcy masy z krydataryuszem albo z wierzycielami o wysokość gotowych wydatków i o wynagrodzenie za trudy są nieważne.

§ 127.

b) Roszczenia członków wydziału wierzycieli.

(1) O wysokości gotowych wydatków lub odrębnego wynagrodzenia, które roszczą sobie członkowie wydziału wierzycieli (§ 89., ustęp 5.), rozstrzyga komisarz konkursowy po przesłuchaniu zarządcy masy.

(2) Przepisy § 125., ustęp 2., o doręczeniu i zaczepianiu jego rozstrzygnienia, oraz § 126., ustęp 3., o nieważności układów o wysokość gotowych wydatków i odrębnego wynagrodzenia, mają być analogicznie stosowane.

§ 128.

Zaspokojenie wierzycieli konkursowych.

(1) Zaspokojenie wierzycieli konkursowych może się rozpocząć dopiero po ogólnej audyencyi rozpoznawczej.

(2) Rozdziały między wierzycieli konkursowych należy przedsiębrać, ilekroć istnieje dostateczny majątek masy.

(3) Rozdział przedsiębierze zarządca masy po przesłuchaniu wydziału wierzycieli i za przyzwoleniem komisarza konkursowego.

§ 129.

Rozdział bez formalności i projekt rozdziału.

(1) W wypadkach pojedynczych może komisarz konkursowy, nie zawiadamiając poprzednio wierzycieli konkursowych, zatwierdzić projekt rozdziału sporządzony przez zarządcę masy za zgodą wydziału wierzycieli.

(2) Jeżeli komisarz konkursowy ma wątpliwość, czy może zgodzić się na taki rozdział, albo jeżeli chodzi o trudniejszy rozdział, w szczególności o uwzględnienie wierzycieli konkursowych, którzy mają być zaspokojeni tylko co do niedoboru swych wierzytelności, natenczas winien zarządca masy przedłożyć projekt rozdziału, zatwierdzony przez wydział wierzycieli.

(3) W projekcie rozdziału wymienić należy wszystkie wierzytelności wedle stopnia pierwszeństwa, następnie majątek, którym można przy rozdziale rozporządzać, i kwoty przypadające na każdą poszczególną wierzytelność.

§ 130.

Rozstrzygnienie o projekcie rozdziału.

(1) Komisarz konkursowy obwieści przedłożenie projektu rozdziału po zbadaniu i ewentualnem sprostowaniu ogłoszeniem na tablicy sądowej i zawiadomi o tem krydataryusza oraz wierzycieli konkursowych z tym dodatkiem, że mają prawo wglądu i wniesienia zarzutów do dni czternastu. Równocześnie należy zawiadomić tak ich jak i zarządcę masy i członków wydziału wierzycieli o audyencyi, na której ma się rozprawiać nad ewentualnymi zarzutami.

(2) Komisarz konkursowy zatwierdzi projekt rozdziału, jeżeli wedle wyniku badania niema wątpliwości i jeżeli nie wniesiono zarzutów, albo cofnięto je na audyencyi.

(3) W razie przeciwnym rozstrzyga sąd konkursowy po przedsięwzięciu potrzebnych dochodzeń (§ 173., ustęp 5.) z wykluczeniem drogi prawa.

(4) Rozstrzygnienie należy obwieścić przez ogłoszenie na tablicy sądowej i doręczyć zarządcy masy oraz krydataryuszowi. Wierzycieli konkursowych zawiadamia się tylko wówczas, gdy zarzuty uwzględniono; poza tym wypadkiem zawiadamia się tylko tych wierzycieli, których zarzuty odrzucono.

(4) Kwoty, których wypłata zawisłą jest od rozstrzygnięcia zarzutów, składa się w sądzie aż do prawomocności rozstrzygnienia.

§ 131.

Uwzględnienie wierzytelności zaprzeczonych przy rozdziale.

(1) Jeżeli są wierzytelności zaprzeczone, można przedsiębrać rozdział między wierzytelności danego stopnia pierwszeństwa, jeżeli kwotę, przypadającą na wierzytelność zaprzeczoną, składa się w sądzie.

(2) Po złożeniu całej kwoty zaprzeczonej wierzytelności można przedsiębrać rozdział między wierzytelności, które co do stopnia pierwszeństwa następują po wierzytelności zaprzeczonej.

(3) Zaprzeczone wierzytelności będą jednak wtedy tylko uwzględnione, jeżeli czasokres do wniesienia skargi (§ 110., ustęp 4.) jeszcze nie upłynął albo jeżeli skargę wniesiono najpóźniej w dniu, w którym zarządca masy uczynił wniosek o rozdział.

(4) Wierzytelności wykonalne wtedy tylko uchodzą za zaprzeczone, jeżeli zaprzeczający w czasokresie dochodzi sprzeciwu zapomocą skargi.

§ 132.

Uwzględnienie przy rozdziale wierzycieli z prawem odrębności i wierzycieli z niedoboru. (Ausfallsgläubiger.)

(1) Przy rozdziałach, które wyprzedzają rozdział ceny uzyskanej z masy szczegółowej, należy uwzględnić wierzycieli konkursowych, będących zarazem wierzycielami z prawem odrębności, z całą kwotą ich wierzytelności.

(2) Jeżeli następnie przy rozdziale ceny kupna masy odrębnej okaże się, że wierzyciel przy rozdziale otrzymał więcej, aniżeli część obliczoną wedle wysokości rzeczywistego niedoboru, natenczas zwraca się nadwyżkę bezpośrednio z masy odrębnej do masy ogólnej.

(3) Te postanowienia należy analogicznie zastosować także do wierzytelności wierzycieli spółki handlowej będącej w konkursie, którzy zgłosili zarazem swe wierzytelności w konkursie spólnika osobiście odpowiedzialnego.

(4) Wierzycieli konkursowych, którzy celem zabezpieczenia swych wierzytelności nabyli pewne przedmioty z majątku krydataryusza, w szczególności wierzytelności zapisane w księgach handlowych, albo których wierzytelnościom przysługuje prawo zastawu na nieruchomościach krydataryusza, położonych poza tutejszem państwem, uwzględnia się tylko według kwoty przypuszczalnego niedoboru. Wysokość niedoboru winien wierzyciel konkursowy przed upływem czasokresu wyznaczonego do wniesienia zarzutów uwiarygodnić wobec zarządcy masy, a komisarz konkursowy ma ją zatwierdzić.

(5) Postanowienia ustępu 2. stosować należy także do wierzycieli konkursowych, wymienionych w ustępie 4. Jeżeli jednak przy rozdziale otrzymali mniej, aniżeli wynosi część obliczona wedle wysokości rzeczywistego niedoboru, natenczas należy im z masy zwrócić różnicę.

§ 133.

Złożenie w sądzie.

(1) Kwoty, które przypadają na zaprzeczone wierzytelności oraz na wierzytelności, których przedmiotem jest jedynie uzyskanie zabezpieczenia albo które w myśl § 132., ustęp 4., mają być zaspokojone tylko kwotą niedoboru, złoży zarządca masy w sądzie.

(2) To samo odnosi się do kwot, które przypadają na wierzytelności zależne od warunku, chyba że warunek jest rozwiązujący a wierzyciel daje zabezpieczenie.

§ 134.

Uwzględnienie przy rozdziale wierzytelności zgłoszonych zapóźno.

(1) Wierzyciele, których wierzytelności z powodu spóźnionego zgłoszenia nie mogły być uwzględnione przy rozdziale, mogą żądać, aby przy następnym rozdziale otrzymali naprzód taką kwotę, żeby się zrównali z innymi wierzycielami.

(2) Takie roszczenie nie przysługuje wierzycielom, których wierzytelności nie uwzględniono przy rozdziale z powodu, iż nie wnieśli wczas skargi (§ 131., ustęp 3.).

§ 135.

Wykonanie rozdziału.

Zarządca masy winien wykonanie każdego rozdziału wykazać komisarzowi konkursowemu.

§ 136.

Rozdział końcowy.

(1) Skoro masę całkowicie spieniężono i rozstrzygnięto ostatecznie o wszystkich zaprzeczonych wierzytelnościach, należy po ustaleniu roszczeń zarządcy masy i po zatwierdzeniu końcowego rachunku przystąpić do rozdziału końcowego.

(2) Rozdział końcowy może być wykonany tylko na podstawie projektu rozdziału, sporządzonego po myśli § 129., ustęp 2. i 3.

(3) Do końcowego rozdziału i do odnośnego postępowania stosować należy przepisy §§ 130. do 135.

§ 137.

(1) Nie wolno odkładać końcowego rozdziału z tego powodu, że nie jest jeszcze pewnem, czy i o ile kwoty, dane na zabezpieczenie pokrycia wierzytelności, przypadną napowrót masie.

(2) Jeżeli ziszczenie się warunku tak jest nieprawdopodobne, że wierzytelność zależna od warunku nie ma obecnie żadnej wartości majątkowej, należy zaniechać złożenia w sądzie przypadającej na tę wierzytelność kwoty.

(3) Wierzycieli, którym wedle § 132., ustęp 4., należy się zaspokojenie tylko co do niedoboru ich wierzytelności, uwzględnia się przy końcowym rozdziale tylko wtedy, jeżeli wykazali wysokość niedoboru wobec zarządcy masy przed upływem czasokresu, ustanowionego dla zarzutów, i jeżeli komisarz konkursowy zatwierdził tę kwotę.

§ 138.

Majątek konkursowy zwolniony lub ujawniony po końcowym rozdziale.

(1) Jeżeli po wykonaniu końcowego rozdziału kwoty złożone w sądzie stają się wolne dla masy albo jeżeli inne kwoty zapłacone wpływają napowrót do masy, winien je zarządca masy za przy-

zwoleniem komisarza konkursowego rozdzielić na podstawie projektu rozdziału końcowego. Dowód na to należy przedłożyć komisarzowi konkursowemu.

(2) Tak samo należy postąpić, jeżeli po końcowym rozdziale albo po zniesieniu konkursu zostaną wykryte przedmioty majątkowe, należące do masy konkursowej.

(3) Sąd konkursowy może, ewentualnie po przesłuchaniu zarządcy masy i wydziału wierzycieli, zaniechać dodatkowego rozdziału i rozporządzalną kwotę pozostawić krydataryuszowi, jeżeli to przez wzgląd na nieznaczną kwotę i koszta dodatkowego rozdziału jest wskazane.

§ 139.

Zniesienie konkursu.

(1) Skoro wykazano wykonanie końcowego rozdziału, winien sąd konkursowy znieść konkurs.

(2) Przy zniesieniu konkursu obowiązują przepisy § 78.

Rozdział ósmy.

Ugoda przymusowa.

§ 140.

Wniosek i wdrożenie postępowania.

(1) Krydataryusz (§ 164., ustęp 1.) może w toku postępowania konkursowego uczynić wniosek o zawarcie ugody przymusowej. We wniosku należy określić, w jaki sposób wierzyciele mają być zaspokojeni lub zabezpieczeni.

(2) Jeżeli uczyniono taki wniosek, a sąd konkursowy nie odrzucił go jako niedopuszczalny, natenczas może komisarz konkursowy po przesłuchaniu zarządcy masy i wydziału wierzycieli zarządzić wstrzymanie spieniężenia masy konkursowej aż do powzięcia uchwały przez zgromadzenie wierzycieli.

(3) W konkursie stowarzyszenia zarobkowego i gospodarczego niema ugody przymusowej.

§ 141.

Niedopuszczalność postępowania ugodowego.

(1) Wniosek nie jest dopuszczalny, dopóki krydataryusz jest zbiegiem lub nie przedkłada dokładnego spisu majątku (§ 100.) albo odmawia złożenia przysięgi wyjawienia, albo jeżeli po nastaniu niewypłacalności został zasądzony prawomocnie za oszukańczą krydę.

(2) To samo obowiązuje, jeżeli treść wniosku ugodowego sprzeciwia się przepisom § 149. do 151. albo koniecznym przepisom prawa albo jeżeli wierzycielom konkursowym trzeciej klasy nie ofiarowano zapłacić przynajmniej jedną dziesiątą część ich wierzytelności najpóźniej w ciągu jednego roku.

§ 142.

Badanie wstępne.

Sąd konkursowy może odrzucić wniosek ugodowy po przesłuchaniu zarządcy masy i wydziału wierzycieli:

1. jeżeli krydataryusz w ciągu ostatnich lat pięciu popadł w konkurs albo jeżeli konkursu nie otwarto jedynie z powodu braku dostatecznego majątku;

2. jeżeli w tym czasie zawarł ugodę wedle przepisów ordynacyi ugodowej;

3. jeżeli z powodu jakości lub braku zapisków, dotyczących przedsiębiorstwa krydataryusza, nie można uzyskać dostatecznego poglądu na jego położenie majątkowe;

4. jeżeli wierzyciele nie zgodzili się na wniosek o ugodę przymusową, albo krydataryusz cofnął wniosek po publicznem obwieszczeniu audyencyi ugodowej, albo wreszcie sąd nie zatwierdził ugody przymusowej.

§ 143.

Uprawnienie do głosowania.

(1) Wierzycielom, których prawa przez treść ugody nie doznają uszczerbku, nie przysługuje prawo głosowania.

(2) Wierzytelności konkursowe pierwszej i drugiej klasy uprawniają tylko wtedy do głosowania, jeżeli zarządca masy zaprzeczył im stopień pierwszeństwa.

(3) Wierzycielom konkursowym, którzy nabyli wierzytelność po nastaniu niewypłacalności przez ustępstwo, nie przysługuje co do tej wierzytelności prawo głosowania, jeżeli sprzeciwił się temu wierzyciel konkursowy, uprawniony do głosowania, który zgłosił swoją wierzytelność w czasokresie do zgłoszeń. Roszczący sobie prawo głosu może sprzeciw ten obalić, jeżeli wykaże, że oponentowi ofiarowano pisemnie przed audyencyą rozpoznawczą, z zakreśleniem ośmiodniowego terminu, kupno jego wierzytelności pod warunkami równie korzystnymi, jakie przyznano ustępującemu, i że odnośne warunki odpowiadały gospodarczemu położeniu krydataryusza bezpośrednio przed otwarciem konkursu albo, jeżeli wierzytelność odstąpiono wcześniej, w czasie odstąpienia.

(4) Postanowienia ustępu 3. nie mogą być stosowane, jeżeli wierzyciel konkursowy przejął wierzytelność na podstawie zobowiązania przyjętego przed nastaniem niewypłacalności.

(5) Pozatem stosuje się przepisy § 93. o prawie głosowania.

§ 144.

(1) Kilku wierzycielom konkursowym, którym wspólnie przysługuje jedna wierzytelność, albo których wierzytelności aż do nastania niewypłacalności krydataryusza stanowiły jedną tylko wierzytelność, należy się tylko jeden głos. Ten przepis ma być analogicznie stosowany, jeżeli wierzytelność wierzyciela konkursowego obciążona jest prawem zastawu.

(2) Te osobe muszą się porozumieć co do wykonywania prawa głosowania.

(3) Wierzycielowi konkursowemu, który zgłosił kilka wierzytelności, należy się tylko jeden głos, bez względu na to, czy wierzytelności te nabył przed lub po otwarciu konkursu.

§ 145.

Audyencya ugodowa.

(1) Audyencya do rozprawy i powzięcia uchwały o ugodzie nie może się odbyć przed audyencyą rozpoznawczą.

(2) Audyencya będzie obwieszczona publicznie. Oprócz tego należy osobno wezwać krydataryusza i osoby, które oświadczają gotowość przyjęcia odpowiedzialności za jego zobowiązania, następnie zarządcę masy, członków wydziału wierzycieli i innych wierzycieli konkursowych, uprawnionych do głosowania. Równocześnie należy każdemu wierzycielowi konkursowemu doręczyć odpis wniosku ugodowego; odpisów winien dostarczyć krydataryusz.

(3) Na audyencyi winien krydataryusz stanąć osobiście. Wtedy tylko może dać się zastąpić przez pełnomocnika, jeżeli ważne przyczyny nie pozwalają mu jawić się osobiście i jeżeli komisarz konkursowy uzna niestawiennictwo za usprawiedliwione. W przeciwnym razie uważa się wniosek ugodowy za cofnięty.

(4) Po rozpoczęciu audyencyi nie można już cofnąć wniosku ugodowego. Zmiany wniosku ugodowego albo postawienie nowego wniosku po odrzuceniu poprzedniego na audyencyi może komisarz konkursowy, o ile nie wszyscy wierzyciele konkursowi uprawnieni do głosowania są obecni, dopuścić tylko wtedy, jeżeli zmieniony albo nowy wniosek nie jest dla wierzycieli konkursowych mniej korzystnym.

§ 146.

(1) Przed rozpoczęciem głosowania ma zarządca masy zdać sprawę o położeniu gospodarczem i o dotychczasowej gospodarce krydataryusza, o przyczynach upadku majątkowego i o prawdopodobnym wyniku przeprowadzenia postępowania konkursowego.

(3) Celem przygotowania tego sprawozdania może komisarz konkursowy po przesłuchaniu zarządcy masy i wydziału wierzycieli zarządzić, aby osoby biegłe, obeznane z przedmiotem przedsiębiorstwa, zbadały gospodarkę krydataryusza.

(3) Rozporządzeniem mogą być wydane bliższe postanowienia o wyborze i wynagrodzeniu takich osób, w szczególności o układaniu list.

§ 147.

Wymogi przyjęcia wniosku.

(1) Do przyjęcia wniosku ugodowego wymaga się, aby większość obecnych na audyencyi wierzycieli konkursowych, uprawnionych do głosowania, zgodziła się na wniosek i aby ogólna suma wierzytelności wierzycieli konkursowych, którzy się zgodzili, wynosiła co najmniej trzy czwarte ogólnej sumy wszystkich wierzytelności uprawniających do głosowania.

(2) Jeżeli osiągnięto tylko jedną z tych większości, może krydataryusz aż do zamknięcia audyencyi żądać powtórzenia głosowania na nowej audyencyi. Audyencyę tę wyznaczy komisarz konkursowy natychmiast i poda ją ustnie do wiadomości. Wierzycieli nieobecnych na pierwszej audyencyi należy wezwać.

(3) Oświadczenia złożone na pierwszej audyencyi wierzycieli nie wiążą.

§ 148.

Bliskich członków rodziny krydataryusza (§ 32.) oraz prawonabywców, którzy nabyli od nich wierzytelności nie wcześniej jak sześć miesięcy przed otwarciem konkursu, dolicza się przy obliczaniu większości wierzycieli konkursowych, a ich wierzytelności przy ustaleniu ogólnej sumy wierzytelności tylko wtedy, jeżeli głosują przeciw wnioskowi.

§ 149.

Prawa osób uprawnionych do wyłączenia i wierzycieli z prawem odrębności.

(1) Ugoda nie narusza roszczeń osób uprawnionych do wyłączenia i wierzycieli z prawem odrębności.

(2) Do roszczeń zarządcy masy stosować należy przepisy §§ 125. i 126.

§ 150.

Prawa wierzycieli masy i wierzycieli konkursowych.

(1) Wierzyciele masy i wierzyciele konkursowi pierwszej i drugiej klasy muszą być całko-

wicie zaspokojeni. O ile wierzytelności ich są ustalone, należy je zapłacić lub zabezpieczyć.

(2) Wierzyciele konkursowi trzeciej klasy muszą być w ugodzie postawieni na równi, o ile nie godzą się na traktowanie nierównomierne; nie wyklucza to jednak analogicznego stosowania przepisu § 56.

(3) Jeżeli czasokres do wniesienia skargi jeszcze nie upłynął albo jeżeli skarga wniesiona została przed audyencyą ugodową, należy kwoty przypadające na wierzytelności zaprzeczone zabezpieczyć w tej mierze i pod takimi warunkami, jakie ustalono co do zapłaty wierzytelności niezaprzeczonych.

(4) Takież zabezpieczenie należy ustanowić, jeżeli tylko krydataryusz zaprzeczył wierzytelność. Kwota zabezpieczona staje się wolną, jeżeli wierzyciel nie wniósł skargi w czasokresie zakreślonym przez komisarza konkursowego albo nie podjął będącego już w toku postępowania na nowo.

(5) Nieważnym jest układ krydataryusza lub innych osób z wierzycielem, którym przyznano wierzycielowi przed zawarciem ugody przymusowej albo w czasie między zawarciem ugody a prawomocnością uchwały zatwierdzającej szczególne korzyści. Nie ujmując dalej idącym roszczeniom o odszkodowanie, można w ciągu lat trzech żądać zwrotu tego, co dano na mocy nieważnego układu albo na mocy zobowiązania, przyjętego celem zakrycia tego układu. Nie należy uważać za szczególną korzyść, jeżeli wierzycielowi za odstąpienie jego wierzytelności dano odpłatę, która odpowiadała położeniu gospodarczemu krydataryusza bezpośrednio przed otwarciem konkursu albo też jego gospodarczemu położeniu w czasie odstąpienia, jeżeli ono wcześniej nastąpiło.

§ 151.

Prawa wierzycieli przeciw spółobowiązanym.

Bez wyraźnej zgody uprawnionych nie można ugodą przymusową ograniczać praw wierzycieli konkursowych przeciw ręczycielom albo spółdłużnikom krydataryusza ani też przeciw dłużnikom regresowym.

§ 152.

Sądowe zatwierdzenie ugody.

(1) Ugoda wymaga zatwierdzenia przez sąd konkursowy.

(2) Rozstrzygnienie sądu obwieszczone będzie publicznie. Wygotowanie należy doręczyć wierzycielom konkursowym i innym interesowanym.

§ 153.

Odmówienie zatwierdzenia.

Zatwierdzenia należy odmówić:

1. jeżeli zachodzi powód, dla którego wniosek o zawarcie ugody przymusowej nie jest dopuszczalny (§ 141.);

2. jeżeli nie przestrzegano przepisów obowiązujących co do postępowania i zawarcia ugody, chyba że braki te mogą być następnie usunięte lub wedle stanu rzeczy nie są doniosłe;

3. jeżeli wbrew przepisowi § 150., ustęp 5., przyznano wierzycielowi szczególne korzyści.

§ 154.

Zatwierdzenia można odmówić:

1. jeżeli korzyści, przyznane w ugodzie krydataryuszowi, stoją w sprzeczności z jego stosunkami albo jeżeli ugoda sprzeciwia się wspólnemu interesowi wierzycieli konkursowych;

2. jeżeli wierzyciele konkursowi trzeciej klasy otrzymują mniej aniżeli jedną czwartą część swoich wierzytelności, a wynik ten przypisać należy nierzetelnemu albo lekkomyślnemu postępowaniu krydataryusza, w szczególności zwłoce we wdrożeniu postępowania konkursowego.

§ 155.

Środki prawne.

Przeciw zatwierdzeniu ugody może każdy interesowany, który nie zgodził się wyraźnie na ugodę, oraz każdy współdłużnik i ręczyciel krydataryusza wnieść rekurs, przeciw odmówieniu zatwierdzenia zaś krydataryusz i każdy wierzyciel konkursowy, który nie sprzeciwił się ugodzie.

§ 156.

Skutek prawny ugody.

(1) Zatwierdzona przez sąd ugoda zwalnia krydataryusza od obowiązku zwrócenia później wierzycielom niedoboru, który ponieśli, albo późniejszego świadczenia czegokolwiek z tytułu przyrzeczonych im zresztą korzyści, bez względu na to, czy brali oni udział w postępowaniu konkursowem lub głosowaniu nad ugodą, czy głosowali przeciw ugodzie, czy też im w ogóle nie przyznano prawa głosowania.

(2) Tak samo jest krydataryusz zwolniony wobec ręczycieli i innych uprawnionych do zwrotnego poszukiwania.

(3) Sprzeczne z tem postanowienia ugody są o tyle tylko ważne, o ile nie sprzeciwiają się wymogom § 150. o równem traktowaniu wierzycieli.

(4) Wierzyciele, których wierzytelności tylko z winy krydataryusza nie uwzględniono w ugodzie, mogą po zniesieniu konkursu żądać od niego zapłaty swych wierzytelności w pełnej kwocie.

(5) Po zawarciu ugody nie można już dochodzić wierzytelności wymienionych w § 57., l. 1. Na wierzytelności wymienione w § 57., l. 2. i 3., nie wywiera ugoda wpływu.

§ 157.

Zniesienie konkursu.

(1) Sąd konkursowy zniesie konkurs dopiero wtedy, gdy postarano się o zabezpieczenia potrzebne wedle §§ 149., ustęp 1., i 150., ustęp 1., lub oznaczone pozatem w ugodzie i jeżeli wykazano to przed komisarzem konkursowym.

(2) O ile ugoda przymusowa nie zawiera postanowienia, że majątek krydataryusza ma pozostać w rękach męża zaufania wierzycieli celem dopełnienia ugody, odzyskuje krydataryusz prawo swobodnego rozporządzania swoim majątkiem.

(3) Zresztą należy przy zniesieniu konkursu stosować przepisy § 78.

§ 158.

Nieważność ugody.

(1) Zasądzenie krydataryusza za oszukańczą krydę, które w ciągu dwu lat po zatwierdzeniu ugody stanie się prawomocne, uchyla odnośnie do wszystkich wierzycieli tak opust, jak i inne udzielone krydataryuszowi korzyści, nie powoduje natomiast utraty praw, przyznanych im ugodą wobec krydataryusza lub osób trzecich.

(2) Jeżeli jest dostateczny majątek albo złożono stosowną zaliczkę na koszta, należy na wniosek wierzyciela konkursowego wznowić postępowanie konkursowe.

(3) Przepisy §§ 74. do 77. o obwieszczeniu i adnotacyi postępowania konkursowego oraz o uwiadomieniach o otwarciu konkursu mają być stosowane do wznowienia konkursu.

§ 159.

Postępowanie w razie wznowienia konkursu.

(1) We wznowionym konkursie biorą udział także wierzyciele, których roszczenia powstały w czasie między zniesieniem a wznowieniem konkursu.

(2) Wierzyciele konkursowi, których obowiązywała ugoda przymusowa, biorą udział we wznowionym konkursie z nieumorzoną jeszcze kwotą swych pierwotnych wierzytelności.

(3) Postępowanie konkursowe należy powtórzyć, o ile to jest potrzebne. Wierzytelności, badanych poprzednio, nie bada się ponownie.

§ 160.

Wpływ wznowienia na zaczepienie i potrącenie.

(1) Dla zaczepienia czynności prawnych, zdziałanych w czasie między zniesieniem a wznowieniem konkursu, oraz dla powstałych w tym czasie roszczeń, nadających się do potrącenia, ma być uważany jako dzień nastania niewypłacalności dzień pierwszego karno-sądowego orzeczenia, zasądzającego krydataryusza, jeżeliby niewypłacalność nie nastała istotnie w czasie między zniesieniem a wznowieniem.

(2) Przez czas od zatwierdzenia ugody przymusowej aż do wznowienia konkursu wstrzymany jest bieg czasokresu do sądowego dochodzenia prawa zaczepienia.

§ 161.

Uznanie ugody za nieskuteczną.

(1) Jeżeli ugoda przyszła do skutku przez czynności oszukańcze albo przez niedozwolone przyznanie niektórym wierzycielom szczególnych korzyści, nie istnieją jednak wymogi § 158., natenczas może każdy wierzyciel konkursowy w ciągu lat trzech po prawomocnem zatwierdzeniu ugody wnieść skargę o zapłatę niedoboru albo o uznanie przyznanych zresztą korzyści za nieskuteczne, nie tracąc przez to praw przyznanych mu ugodą przeciw krydataryuszowi lub osobom trzecim.

(2) Roszczenie to przysługuje tylko tym wierzycielom konkursowym, którzy w oszukańczych czynnościach albo niedozwolonych układach nie mieli udziału i bez swej winy nie byli w stanie przedstawić faktów, uprawniających do skargi, w postępowaniu przed zatwierdzeniem ugody.

§ 162.

Właściwość.

Do roszczeń wierzycieli przeciw krydataryuszowi polegających na §§ 150. i 161. stosować należy przepisy §§ 111. i 114. także po zniesieniu konkursu.

§ 163.

Ponowny konkurs.

(1) Jeżeli przed zupełnem dopełnieniem ugody otwarto ponowny konkurs, nie istnieją jednak wymogi § 158., natenczas poprzedni wierzyciele konkursowi nie są obowiązani zwrócić to, co pobrali w dobrej wierze.

(2) Ich wierzytelności należy jednak uważać za zupełnie umorzone, jeżeli zostały zaspokojone

kwotą ustaloną w ugodzie; w przeciwnym razie uważa się wierzytelność za umorzoną w takiej części, jaka odpowiada stosunkowi między kwotą zapłaconą a kwotą, która wedle ugody miała być zapłacona.

(3) Powyższe przepisy należy analogicznie stosować także wtedy, jeżeli otwarto konkurs przed zupełnem dopełnieniem ugody zawartej w postępowaniu ugodowem.

§ 164.

Ugoda w konkursie spółki handlowej albo spuścizny.

(1) Jeżeli dłużnikiem jest spółka handlowa albo spuścizna, natenczas można zawrzeć ugodę jedynie za przyzwoleniem wszystkich spólników osobiście odpowiedzialnych albo wszystkich spadkobierców.

(2) O ile w ugodzie nie postanowiono inaczej, korzysta każdy taki spólnik lub spadkobierca wobec wierzycieli spółki lub spuścizny ze skutków prawnych ugody.

§ 165.

Ugoda w konkursie spólnika osobiście odpowiedzialnego.

(1) Jeżeli otwarto konkurs tylko do prywatnego majątku spólnika osobiście odpowiedzialnego i zawarto w nim ugodę, zostaje spólnik zwolniony od wszelkiej dalszej odpowiedzialności za długi spółki.

(2) Jeżeli równocześnie z konkursem do majątku spółki jest w toku konkurs lub postępowanie ugodowe do prywatnego majątku spólnika osobiście odpowiedzialnego, natenczas ugoda spólnika o tyle tylko oddziaływa na wierzytelności wierzycieli spółki, o ile tych wierzytelności dochodzić można w tym konkursie lub postępowaniu ugodowem (artykuł 122. kodeksu handlowego).

Rozdział dziewiąty.

Zniesienie konkursu w inny sposób.

§ 166.

Zniesienie konkursu z powodu braku uczestników lub majątku.

(1) Jeżeli w toku postępowania konkursowego okaże się, że bierze w niem udział jeden tylko wierzyciel konkursowy, należy po zaspokojeniu wierzycieli masy znieść konkurs.

(2) Konkurs ma być zniesiony, jeżeli w toku postępowania konkursowego okaże się, że majątek nie wystarcza na pokrycie kosztów postępowania konkursowego. Zniesienia należy zaniechać, jeżeli złożono odpowiednią zaliczkę na koszta (§ 73., ustęp 2.).

§ 167.

Zniesienie konkursu za zgodą wierzycieli.

(1) Konkurs ma być zniesiony, jeżeli po upływie czasokresu do zgłoszeń wszyscy wierzyciele masy i wierzyciele konkursowi, którzy zgłosili wierzytelności, zgodzą się na zniesienie.

(2) Wyraźnego przyzwolenia wierzyciela nie potrzeba, jeżeli jego wierzytelność została zaspokojona lub zabezpieczona, albo jeżeli przy wierzytelnościach zaprzeczonych upłynął czasokres do wniesienia skargi a skargi nie wniesiono najpóźniej tego dnia, w którym uczyniono wniosek o zniesienie konkursu.

§ 168.

Zarządzenia z powodu zniesienia konkursu.

Do zniesienia konkursu wedle §§ 166. albo 167. stosować należy przepisy § 78.

Drugi dział główny.

Konkursy drobne.

§ 169.

Drobne konkursy.

(1) Za drobny uważa się konkurs, jeżeli majątek należący do masy konkursowej prawdopodobnie nie wynosi więcej jak pięć tysięcy koron.

(2) Czy konkurs ma być uważany za drobny, rozstrzyga sąd konkursowy przy otwarciu konkursu. Rozstrzygnienie może być wydane nawet jeszcze w toku zwyczajnego postępowania konkursowego, jeżeli to dla wyniku postępowania konkursowego rokuje znaczne korzyści.

(3) Jeżeli się okaże w toku postępowania, że konkursu nie można uważać za drobny, zasięgnie komisarz konkursowy rozstrzygnienia trybunału.

(4) Przeciw rozstrzygnięniu sądu konkursowego o sposobie postępowania niema środka prawnego.

§ 170.

Sądownictwo.

(1) O ile nie chodzi o otwarcie lub zniesienie konkursu albo o spory, powołany jest w konkursach drobnych komisarz konkursowy do wydawania także takich zarządzeń i rozstrzygnień, które wedle ordynacyi konkursowej zastrzeżone są uchwale trybunału.

(2) Postanowienie § 79., ustęp 3., o nadzorowaniu czynności komisarza konkursowego i o ewentualnem odwołaniu go przez sąd konkursowy należy jednak stosować.

§ 171.

Postępowanie odmienne od zwyczajnego.

W konkursach drobnych należy postępowanie jak najbardziej przyspieszać oraz unikać zbędnej

pisaniny i nakładu kosztów. Oprócz tego można w następujących punktach odstąpić od postępowania zwyczajnego:

1. o ile nie chodzi o otwarcie lub zniesienie konkursu, można zaniechać obwieszczeń w dziennikach;

2. inwentarz sporządzi urzędnik kancelaryi sądowej albo sługa sądowy;

3. komisarz konkursowy może zarządzić, że wydział wierzycieli nie będzie wybrany;

4. na ogólnej audyencyi rozpoznawczej można rozprawiać zarazem nad wszystkiemi sprawami, podlegającemi uchwałom zgromadzenia wierzycieli, a w miarę możności także nad rozdziałem masy konkursowej.

Trzeci dział główny.

Ogólne postanowienia o postępowaniu.

§ 172.

Stosowanie ustaw procesowych.

O ile ordynacya konkursowa nie postanawia inaczej, stosować należy do postępowania analogicznie postanowienia procedury cywilnej, normy jurysdykcyjnej i ustaw wprowadzających je.

§ 173.

Odrębne postanowienia o postępowaniu.

(1) O ile nie chodzi o spory, nie mają być stosowane przepisy o zastępstwie przez adwokatów, o przybieraniu fachowego sędziego obywatelskiego, o spoczywaniu postępowania i o kosztach procesowych.

(2) Układy o właściwość sądów są bez skutku.

(3) Wnioski mogą być podawane na piśmie lub ustnie do protokołu.

(4) Przy rozprawach ustnych obowiązują przepisy § 59. o. e.

(5) O ile ordynacya konkursowa nie postanawia inaczej, można wydawać rozstrzygnienia sądowe bez poprzedniej rozprawy ustnej. Sąd może zasięgnąć potrzebnych wyjaśnień także bez udziału interesowanych i może celem potrzebnych ustaleń przedsiębrać z urzędu wszelkie potrzebne dochodzenia i przeprowadzać dowody.

(6) Zarządzenia sądowe są wykonalne.

§ 174.

Uwiadomienia.

(1) Poszczególne osoby można uwiadamiać obiegowo zapomocą kurendy.

(2) Jeżeli oprócz publicznego obwieszczenia przepisane jest także osobne doręczenie, natenczas już publiczne obwieszczenie ma skutek doręczenia, chociażby nawet doręczenie nie nastąpiło.

§ 175.

Czasokresy. omieszkanie.

(1) Czasokresy oznaczone w ordynacyi konkursowej są nieodraczalne.

(2) Wniosków, oświadczeń i zarzutów, do wniesienia których wyznaczono audyencyę, nie mogą już dodatkowo wnosić osoby należycie wezwane, które się nie jawiły.

(3) Niema przywrócenia do pierwotnego stanu ani przeciw omieszkaniu audyencyi ani przeciw zaniedbaniu czasokresu.

§ 176.

Środki prawne.

(1) Czasokres do rekursu wynosi dni czternaście. W rekursie można przytaczać nowe okoliczności i środki dowodowe.

(2) O ile ordynacya konkursowa nie postanawia inaczej, można zarządzenia i rozstrzygnienia komisarza konkursowego zaczepić rekursem zwróconym do wyższego sądu krajowego i do najwyższego trybunału sprawiedliwości (§ 528 p. c.).

(3) Sąd konkursowy i komisarz konkursowy mogą, wyjąwszy wypadki przewidziane w § 522. p. c., sami uwzględnić rekurs, jeżeli ich zarządzenie lub rozstrzygnienie może być zmienione bez ujmy dla kogoś z interesowanych.

§ 177.

Doniesienie karne.

Do prokuratora państwa należy wnieść doniesienie, jeżeli krydataryusz odmawia złożenia przysięgi wyjawienia, jeżeli zbiegnie albo jeżeli zresztą zachodzi podejrzenie, że dopuścił się czynu karygodnego.

II.

Ordynacya ugodowa.

Rozdział pierwszy.

Otwarcie postępowania ugodowego.

§ 1.

Wniosek.

(1) Jeżeli zachodzą warunki otwarcia konkursu (§§ 68., 69. o. k.), może dłużnik w sądzie właściwym dla otwarcia konkursu (w sądzie ugodowym) uczynić wniosek, aby zamiast konkursu otwarto postępowanie ugodowe.

(2) Jeżeli wniosku nie uczynili wszyscy spólnicy osobiście odpowiedzialni lub likwidatorowie spółki handlowej, należy przesłuchać resztę spólników osobiście odpowiedzialnych lub likwidatorów. Jeżeli na wniosek nie można osiągnąć zgody albo przesłuchanie nie jest możliwe, należy tylko wtedy otworzyć postępowanie, gdy uwiarygodniono niewypłacalność.

(3) Przepisy ustępu 2. należy stosować analogicznie, jeżeli wniosku o otwarcie postępowania ugodowego do majątku osoby prawnej nie uczyniły wszystkie osoby uprawnione do jej zastępstwa albo, jeżeli wniosku o otwarcie postępowania ugodowego do spuścizny nie uczynili wszyscy dziedzice.

(4) Jeżeli wierzyciel uczynił wniosek o otwarcie postępowania konkursowego, natenczas może dłużnik uczynić wniosek o otwarcie postępowania ugodowego, dopóki sąd nie załatwił jeszcze wniosku wierzyciela.

(5) Ordynacya ugodowa niema zastosowania do stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych.

§ 2.

Treść wniosku.

(1) Równocześnie z wnioskiem należy przedstawić treść projektu ugodowego i przedłożyć dokładny spis majątku. Sąd ugodowy może dozwolić krótkiej zwłoki do przedłożenia spisu majątku.

(2) W spisie majątku należy wymienić poszczególne części majątku i wierzytelności i podać, czy i o ile one są ściągalne, tudzież wszystkie długi z wymienieniem adresów wierzycieli i zachodzących ewentualnie między niemi a dłużnikiem stosunków pokrewieństwa i powinowactwa.

(3) Dłużnik winien własnoręcznie podpisać spis a zarazem oświadczyć gotowość złożenia przysięgi wyjawienia, że oświadczenia jego, dotyczące stanu czynnego i biernego, są prawdziwe i zupełne i że z majątku swego nic nie zataił.

§ 3.

(1) Postępowania ugodowego nie można wdrożyć, dopóki dłużnik jest zbiegiem albo jeżeli po nastaniu niewypłacalności został zasądzony prawomocnie za oszukańczą krydę. Załatwienie wniosku.

(2) To samo obowiązuje, jeżeli treść wniosku ugodowego sprzeciwia się przepisom §§ 46. do 48. albo koniecznym przepisom prawa albo jeżeli wierzycielom, których wierzytelnościom nie przysługuje żadne prawo pierwszeństwa, nie ofiarowano zapłacić przynajmniej jedną czwartą część ich wierzytelności najpóźniej w ciągu lat dwu.

(3) Sąd ugodowy może odmówić wnioskowi o otwarcie postępowania ugodowego, jeżeli w ciągu ostatniego roku przed podaniem wniosku zastanowiono postępowanie ugodowe. To samo odnosi się do wypadku, jeżeli w ciągu tego samego czasu w postępowaniu konkursowem do majątku dłużnika wierzyciele nie zgodzili się na wniosek o ugodę przymusową albo jeżeli dłużnik cofnął wniosek, po publicznem obwieszczeniu audyencyi ugodowej albo wreszcie sąd nie zatwierdził ugody przymusowej.

(4) W razie uwzględnienia wniosku może sąd równocześnie wydać wszelkie zarządzenia, potrzebne

do zabezpieczenia majątku, w szczególności może nakazać, aby dłużnik w czasie trwania postępowania pewnych czynności prawnych albo wcale albo też bez zgody zarządcy ugodowego nie przedsiębrał.

(5) Przeciw uchwale, wdrażającej postępowanie ugodowe albo odrzucającej wniosek, niema środka prawnego.

§ 4.

Publiczne obwieszczenie.

(1) Otwarcie postępowania ugodowego należy obwieścić publicznie edyktem.

(2) Edykt winien zawierać:

1. Nazwę sądu;

2. nazwisko (firmę), imię i miejsce zamieszkania dłużnika i siedzibę jego przedsiębiorstwa;

3. nazwisko i siedzibę urzędową komisarza ugodowego;

4. nazwisko i adres zarządcy ugodowego;

5. miejsce, czas i cel audyencyi ugodowej;

6. wezwanie do wierzycieli, aby zgłosili swoje wierzytelności w ciągu oznaczonego czasokresu przed audyencyą.

(3) Audyencyę ugodową należy zazwyczaj (§ 56., l. 1, zdanie 2) wyznaczyć najpóźniej na sześć tygodni.

§ 5.

(1) Edykt należy przybić w dniu otwarcia postępowania na tablicy sądowej sądu ugodowego; potwierdzenie wykonania tego zarządzenia należy przechować w aktach. Oprócz tego ma być edykt przybity na tablicy sądowej sądu powiatowego, przy którym komisarz ugodowy ma siedzibę urzędową, a jeżeli miejsce zamieszkania dłużnika albo siedziba jego przedsiębiorstwa znajduje się poza siedzibą trybunału, na tablicy sądowej w tych miejscowościach.

(2) Jeżeli w siedzibie przedsiębiorstwa dłużnika, którego firma jest zapisana w rejestrze handlowym, znajduje się giełda, albo jeżeli dłużnik jest członkiem giełdy lub uczęszcza na nią, natenczas należy przybić edykt także w lokalu giełdy.

(3) Wygotowanie edyktu należy doręczyć dłużnikowi i osobom, które oświadczyły gotowość przyjęcia odpowiedzialności za jego zobowiązania, dalej wierzycielom, których adres jest wiadomy, oraz właściwej miejscowo prokuratoryi skarbu. Rozporządzeniem może być postanowione, że zamiast prokuratoryi skarbu albo obok niej mają być uwiadomione inne organa administracyi skarbowej. Równocześnie należy doręczyć każdemu wierzycielowi odpis wniosku ugodowego i przegląd stanu czynnego i biernego, obejmujący główne części składowe majątku i sumę długów; tych odpisów winien dostarczyć dłużnik.

(4) Wyciąg z edyktu należy ogłosić w dzienniku centralnym.

(5) Do ogłoszenia edyktu i innych publicznych obwieszczeń należy zresztą stosować przepisy § 117., ustęp 2. p. c. Takie obwieszczenia zamieszcza się tylko w streszczeniu.

§ 6.

Adnotacya otwarcia postępowania ugodowego.

Komisarz ugodowy winien zarządzić adnotacyę otwarcia postępowania ugodowego z uwidocznieniem dnia otwarcia w księdze publicznej przy nieruchomościach i wierzytelnościach dłużnika, a jeżeli firma jego jest zapisana w rejestrze handlowym, w tym rejestrze, w miarę potrzeby także w rejestrach okrętowych i patentowych i w protokołach grabieży, spisanych przeciw dłużnikowi.

Rozdział drugi.

Skutek otwarcia postępowania.

§ 7.

Początek skutku.

Skutki prawne otwarcia postępowania ugodowego rozpoczynają się z początkiem dnia, w którym przybito edykt na tablicy sądu ugodowego.

§ 8.

Oddziaływanie na czynności prawne dłużnika.

(1) Od dnia podania wniosku aż do otwarcia postępowania nie wolno dłużnikowi pozbywać lub obciążać nieruchomości, ustanawiać na majątku prawa odrębności, przyjmować rękojmię i rozporządzać majątkiem nieodpłatnie. Tego rodzaju czynności prawne są bez skutku wobec wierzycieli.

(2) Począwszy od otwarcia postępowania może dłużnik przedsiębrać czynności, nie należące do zwykłego obrotu w przedsiębiorstwie, tylko za zgodą zarządcy ugodowego. Musi on jednak zaniechać także czynności, należącej do zwykłego obrotu w przedsiębiorstwie, jeżeli temu sprzeciwi się zarządca ugodowy. Zarządca ugodowy może w szczególności żądać, aby on tylko odbierał wszystkie wpływające pieniądze, uiszczał przypadające zapłaty albo też wykonywał inne zobowiązania.

(3) Czynności prawne, które dłużnik wbrew postanowieniom ustępu 2. przedsięwziął bez przyzwolenia lub pomimo sprzeciwu zarządcy ugodowego, są wobec wierzycieli bezskuteczne, jeżeli trzeci wiedział lub musiał wiedzieć, że one nie należą do zwykłego obrotu w przedsiębiorstwie i że zarządca ugodowy nie udzielił przyzwolenia albo sprzeciwił się ich przedsięwzięciu.

(4) Dłużnik ma prawo żądać potrzebnego utrzymania dla siebie i swojej rodziny.

§ 9.

Wstrzymanie przedawnienia.

Zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu ugodowem przerywa przedawnienie zgłoszonej wierzytelności na czas trwania postępowania, a jeżeli w ugodzie postanowiono termin zapłaty, aż do upływu terminu zapłaty.

§ 10.

Wnioski o otwarcie konkursu. Prawa odrębności. Prawa z niemi zrównane.

(1) Począwszy od otwarcia postępowania nie może być z powodu wierzytelności należnej od dłużnika do jego majątku ani otwarty konkurs, ani nie można nabyć na rzeczach należących do dłużnika sędziowskiego prawa zastawu lub zaspokojenia.

(2) Prawo zatrzymania należy w postępowaniu ugodowem traktować na równi z prawami zastawu.

(3) O ile ordynacya ugodowa nie stanowi inaczej, należy postanowienia odnoszące się do wierzycieli uprawnionych do odrębnego zaspokojenia stosować także do wierzycieli osobistych, którzy dla zabezpieczenia swych roszczeń nabyli oznaczone przedmioty z majątku dłużnika, w szczególności wierzytelności zapisane w księgach handlowych.

(4) Na wierzytelności uprzywilejowane (§ 23.) i na wierzytelności z czynności prawnych dłużnika albo działającego za niego zarządcy ugodowego, dozwolonych im wedle ordynacyi ugodowej celem dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa, nie ma postępowanie ugodowe żadnego wpływu; na podstawie takich wierzytelności nie można jednak w toku postępowania ugodowego uczynić wniosku o otwarcie konkursu.

§ 11.

Wpływ otwarcia postępowania na prawa odrębności i wyłączenia.

(1) Otwarcie postępowania nie wywiera wpływu na prawo odrębności tudzież na prawa wyłączenia rzeczy nienależących do dłużnika.

(2) Sąd ugodowy albo komisarz ugodowy może odłożyć wykonanie przymusowej sprzedaży najwyżej na sześćdziesiąt dni, jeżeli to wpłynie korzystnie na wynik sprzedaży albo jest nieodzowne dla zapobieżenia szkodzie, grożącej wierzycielom. Czasu takiego odroczenia nie wlicza się do czasokresu, na jaki ograniczone jest pierwszeństwo ustawowego prawa zastawu dla danin publicznych.

§ 12.

(1) Skutkiem otwarcia postępowania gasną prawa odrębności, które drogą egzekucyi dla zaspokojenia albo dla zabezpieczenia nowo nabyto w ostatnich dniach sześćdziesięciu przed otwarciem postępowania, wyjąwszy prawa odrębności dla danin publicznych; wznawiają się one jednak w razie zastanowienia postępowania. Przy przymusowem ustanowieniu prawa zastawu na podstawie § 208 o. e. rozstrzyga dzień adnotacyi przymusowej licytacyi.

(2) Jeżeli wniosek o spieniężenie uczyniono tylko na podstawie takiego prawa odrębności, należy na wezwanie komisarza ugodowego albo na wniosek zarządcy ugodowego zastanowić postępowanie celem spieniężenia. W razie wznowienia prawa odrębności bieg czasokresu zakreślonego § 256., ustęp 2., o. e. do zgaśnięcia prawa zastawu jest wstrzymany na korzyść prawa odrębności aż do upływu dnia, w którym uchwała zastanawiająca postępowanie ugodowe stała się prawomocną.

(3) Jeżeli przy spieniężeniu przeprowadzonem przed lub po otwarciu postępowania uzyskano cenę kupna, natenczas część jej przypadającą na takie prawo odrębności można wydać wierzycielowi z prawem odrębności tylko wtedy, gdy postępowanie ugodowe zastanowiono i gdy w ciągu dni czternastu nie uczyniono wniosku o otwarcie konkursu (§ 2., ustęp 2., o. k.).

§ 13.

Wpisy hipoteczne.

Intabulacye i prenotacye w księgach publicznych, dotyczących nieruchomości, mogą być dozwolone i wykonane także po otwarciu postępowania, jeżeli stopień pierwszeństwa wpisu liczyć należy od dnia wyprzedzającego otwarcie postępowania.

§ 14.

Wierzytelności nieoznaczone i terminowe.

(1) Wierzytelności, których przedmiotem nie jest świadczenie pieniężne, albo których kwota pieniężna jest nieoznaczona albo nie jest wyrażona w walucie krajowej, należy dochodzić wedle ich wartości szacunkowej w walucie krajowej w czasie otwarcia postępowania.

(2) Wierzytelności terminowe (zależne od czasokresu) uważa się w postępowaniu ugodowem za płatne.

(3) Nieoprocentowanych wierzytelności terminowych można dochodzić tylko w takiej kwocie,

jaka po doliczeniu ustawowych odsetek za czas od otwarcia postępowania aż do płatności równa się pełnej kwocie wierzytelności.

§ 15.

Wierzytelności z tytułu świadczeń powrotnych.

(1) Wierzytelności, których przedmiotem są wypłaty rocznych rent, datków na utrzymanie lub inne powrotne świadczenia o oznaczonym czasie trwania, należy zliczyć razem i potrącić odsetki wymienione w § 14., ustęp 3., za czas leżący pośrodku.

(2) Wierzytelności określonych w ustępie 1. o nieoznaczonym czasie trwania należy dochodzić wedle ich wartości szacunkowej w czasie otwarcia postępowania.

§ 16.

Wierzytelności zależne od warunku.

Kto ma wierzytelność zależną od warunku, może żądać zabezpieczenia na wypadek ziszczenia się warunku zawieszającego albo nieziszczenia się warunku rozwiązującego; może jednak żądać zapłaty, jeżeli warunek jest rozwiązujący, a żądający daje zabezpieczenie na wypadek ziszczenia się warunku.

§ 17.

Prawa spółdłużników i ręczycieli.

(1) Spółdłużnicy do niepodzielnej ręki i ręczyciele dłużnika mogą żądać w postępowaniu ugodowem zwrotu wypłat, uiszczonych przez siebie na poczet wierzytelności przed lub po otwarciu postępowania, o tyle, o ile im przysługuje zwrotne poszukiwanie przeciw dłużnikowi.

(2) Co do zapłat, któreby ich z tytułu tej odpowiedzialności w przyszłości spotkać mogły, zastrzega się im zgłoszenie swych roszczeń w postępowaniu ugodowem na wypadek, gdyby wierzyciel nie dochodził wierzytelności w postępowaniu ugodowem.

(3) Po otwarciu postępowania mogą spółzobowiązani dłużnika odkupić wierzytelność od wierzyciela lub jego następcy, który może przeciw nim wykonać prawo zwrotnego poszukiwania.

§ 18.

Prawa wierzycieli przeciw spółzobowiązanym.

(1) Jeżeli wierzycielowi za tę samą wierzytelność odpowiada niepodzielnie więcej osób, natenczas może wierzyciel aż do zupełnego zaspokojenia dochodzić przeciw każdemu dłużnikowi, przeciw któremu toczy się postępowanie ugodowe, całej kwoty niewyrównanej jeszcze do czasu otwarcia postępowania ugodowego.

(2) Jeżeli po zupełnem zaspokojeniu wierzyciela pozostaje nadwyżka, natenczas aż do wysokości nadwyżki stosowane będzie prawo zwrotnego poszukiwania wedle ogólnych postanowień ustawowych.

§ 19.

Wzajemne potrącenie.

(1) Wierzytelności, które w czasie otwarcia postępowania nadawały się już do wzajemnego potrącenia, nie potrzeba dochodzić w postępowaniu ugodowem.

(2) Wzajemnego potrącenia nie wyklucza okoliczność, że wierzytelność wierzyciela albo dłużnika ugodowego w czasie otwarcia postępowania była jeszcze zależną od warunku lub czasokresu albo, że przedmiotem wierzytelności wierzyciela nie było świadczenie pieniężne. W celu wzajemnego potrącenia należy obliczyć wierzytelność wierzyciela wedle §§ 14. i 15. Jeżeli wierzytelność wierzyciela zależną jest od warunku, może sąd dopuszczalność wzajemnego potrącenia uczynić zawisłą od złożenia zabezpieczenia.

§ 20.

(1) Wzajemne potrącenie nie jest dopuszczalne, jeżeli wierzyciel dopiero po otwarciu postępowania stał się dłużnikiem dłużnika ugodowego albo jeżeli wierzytelność przeciw dłużnikowi ugodowemu nabyto dopiero po otwarciu postępowania. To samo obowiązuje, jeżeli dłużnik dłużnika ugodowego nabył wprawdzie wzajemną wierzytelność przed otwarciem postępowania, lecz w czasie nabycia wiedział albo musiał wiedzieć o niewypłacalności dłużnika ugodowego.

(2) Wzajemne potrącenie jest atoli dopuszalne, jeżeli dłużnik dłużnika ugodowego nabył wzajemną wierzytelność wcześniej, aniżeli sześć miesięcy przed otwarciem postępowania albo jeżeli był obowiązany do przejęcia wierzytelności, a przyjmując ten obowiązek nie miał, ani nie musiał mieć wiadomości o niewypłacalności dłużnika.

Rozdział trzeci.

Roszczenia w postępowaniu ugodowem.

§ 21.

Roszczenia o wyłączenie.

(1) Rzeczowe lub osobiste prawo wyłączenia rzeczy, które nie należą do dłużnika w całości lub części, należy oceniać wedle ogólnych zasad prawa.

(2) Jeżeli taką rzecz pozbyto po otwarciu postępowania, może uprawniony, nie ujmując dalej idącym roszczeniom o wynagrodzenie, żądać wyłączenia uiszczonej już odpłaty, a jeżeli jej jeszcze nie uiszczono, odstąpienia prawa żądania należnej zapłaty.

(3) Jeżeli dłużnikowi należy się zwrot wydatków wyłożonych na rzecz, która ma być zwróconą, albo poniesionych celem uzyskania zapłaty, winien uprawniony do wyłączenia zwrócić je równocześnie ze świadczeniem wzajemnem.

§ 22.

Prawo ścigania.

Sprzedawca albo komisant dla zakupna może żądać zwrotu towarów, wysłanych dłużnikowi z innego miejsca, których tenże jeszcze nie zapłacił całkowicie, chyba że nadeszły jeszcze przed otwarciem postępowania do miejsca odstawy i że dłużnik lub inna osoba za niego objęła je w dzierżenie (prawo ścigania).

§ 23.

Wierzytelności uprzywilejowane.

W postępowaniu ugodowem przysługuje pierwszeństwo:

1. kosztom postępowania ugodowego;

następnie wszystkim wydatkom połączonym z nadzorem zarządu przedsiębiorstwa dłużnika i z badaniem jego stanu majątkowego, nie wyłączając podatków (kwot ugodzonych z podatnikiem, czynszów za dzierżawę podatku), należytości, ceł, opłat na ubezpieczenie pensyjne i społeczne i innych danin publicznych, które stają się płatne w czasie postępowania albo nie wcześniej jak na trzy lata przed otwarciem postępowania i nie przypadają do zapłaty z przedmiotu, który za nie odpowiada.

2. kosztom pogrzebu dłużnika wedle § 549. p. u. c.; jeżeli atoli dłużnik zmarł po otwarciu postępowania, tylko niezbędnym wydatkom połączonym z jego pogrzebem;

3. wierzytelnościom osób, które były w służbie u dłużnika, z tytułu poborów służbowych za ostatni rok przed otwarciem postępowania lub przed śmiercią dłużnika oraz roszczeniem tych osób z powodu przedwczesnego rozwiązania stosunku służbowego, o ile nie przewyższają kwoty jednorocznego wynagrodzenia, dalej wierzytelnościom agentów handlowych do właściciela przedsiębiorstwa o zapłatę prowizyi i o zwrot wydatków w gotówce, o ile chodzi o roszczenia, które powstały lub przypadły do zapłaty w ostatnim roku przed otwarciem postępowania; wszystkim tym roszczeniom z tem ograniczeniem, że roszczenie każdego wierzyciela tylko najwyżej do kwoty 2400 K ma pierwszeństwo uprzywilejowane. To ograniczenie nie odnosi się do roszczenia o zwrot gotowych wydatków;

4. roszczeniom kas chorych przy przedsiębiorstwie i przy budowach do ich majątku zarządzanego przez przedsiębiorcę (właściciela budowy) w myśl § 47., l. 9. i 57., ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, oraz roszczeniom z umów o wynagrodzenie w myśl § 66., lit. *b*, rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138, o ubezpieczeniu pensyjnem osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach;

5. wierzytelnościom lekarzy, akuszerek, pielęgniarzy chorych i aptekarzy, pochodzącym z zawodowych ich świadczeń względnie dostaw, o ile te wierzytelności powstały w ostatnim roku przed otwarciem postępowania albo przed śmiercią dłużnika i odnoszą się do jego osoby, do członków jego rodziny i do służby zatrudnionej w domu, przemyśle lub gospodarstwie.

§ 24.

Należytości uboczne i roszczenia o zwrot.

(1) Należytości uboczne, które powstały przed otwarciem postępowania ugodowego, mają równy stopień pierwszeństwa z wierzytelnościami.

(2) Roszczeniom o zwrot długu zapłaconego za dłużnika przysługuje stopień pierwszeństwa wierzytelności zapłaconej.

§ 25.

Wierzytelności małżonki dłużnika.

(1) Na przepis § 1226 p. u. c. o dowodzie oddania posagu może małżonka dłużnika wtedy tylko się powołać, jeżeli sporządzony w prawnej formie dokument, stwierdzający odbiór posagu, wystawiono albo w czasie odbioru albo najpóźniej dwa lata przed otwarciem postępowania ugodowego.

(2) Data dokumentu prywatnego, stwierdzającego odbiór posagu, nie stanowi sama przez się takiego dowodu.

§ 26.

Wierzytelności wierzycieli handlowych.

Wierzytelności wierzycieli handlowych, wyprzedzające prawa małżonki dłużnika z układów małżeńskich (§ 16. ust. wprow. kodeks handl.), uwzględnić należy w takiej kwocie, jakaby im przypadła bez względu na układy małżeńskie. Nadwyżka, która skutkiem tego przypada wierzycielom handlowym, ma być przekazana z udziału, który się należy małżonce jako osobistej wierzycielce.

§ 27.

Roszczenia wykluczone.

W postępowaniu ugodowem nie można dochodzić:

1. bieżących od otwarcia postępowania odsetek od wierzytelności osobistych, oraz kosztów, które urastają poszczególnym wierzycielom z powodu uczestniczenia w postępowaniu;

2. kar pieniężnych za czyny karygodne wszelkiego rodzaju;

3. roszczeń z darowizn a w postępowaniu ugodowem co do spuścizny także roszczeń z tytułu zapisów.

§ 28.

Wierzytelności wierzycieli obcokrajowych.

(1) O ile z układów państwowych albo oświadczeń rządu, obwieszczonych w dzienniku ustaw państwa, nie wynika nic innego, przysługują

wierzycielom obcokrajowym takie same prawa jak krajowym, jeżeli zachowanie wzajemności jest zapewnione.

(2) Jeżeli zachowanie wzajemności jest wątpliwe, należy zasięgnąć wiążącego oświadczenia Ministra sprawiedliwości.

(3) Te postanowienia odnoszą się także do wierzytelności, które po otwarciu postępowania przeszły od obcokrajowców na obywateli tutejszego państwa.

Rozdział czwarty.

Organa postępowania ugodowego.

§ 29.

Komisarz ugodowy.

(1) Sąd ugodowy ustanowi sędziego komisarzem ugodowym. Jeżeli to jest wskazane, może sąd ugodowy ustanowić komisarzem ugodowym także sędziego jednego ze sądów powiatowych swego okręgu. Gdy komisarz ugodowy jest przeszkodzony, wstępuje w jego miejsce sędzia, któremu zresztą jest poruczone jego zastępstwo.

(2) Komisarz ugodowy ma kierować postępowaniem jako sędzia samoistny i nadzorować czynność zarządcy ugodowego. Jest on mianowicie powołany do tych wszystkich zarządzeń sądowych i rozstrzygnień, których ordynacya ugodowa nie zastrzega uchwale sądu ugodowego.

(3) Sąd ugodowy może każdocześnie wglądać w czynności komisarza ugodowego, żądać od niego sprawozdania a z ważnych powodów odwołać go i zastąpić innym sędzią.

(4) Wszystkie sądy i władze są obowiązane udzielać komisarzowi ugodowemu pomocy prawnej.

§ 30.

Zarządca ugodowy.

(1) Sąd ugodowy ustanawia z urzędu zarządcę ugodowego przy otwarciu postępowania i każdym razem, gdy się opróżni miejsce zarządcy ugodowego. Jeżeli ustanowiony jest adwokatem lub notaryuszem, może odmówić przyjęcia tylko z ważnych powodów, których ocena należy do sądu ugodowego.

(2) Zarządcą ugodowym należy ustanowić osobę nieposzlakowaną, godną zaufania i obznajomioną z interesami. Władze i związki zawodowe są obowiązane odpowiadać odwrotnie na zapytania sądu, dotyczące tych przymiotów. Zarządcą ugodowym nie może być bliski członek rodziny (§ 32. o. k.), a nie powinien nim być spółzawodnik dłużnika.

(3) Bliższe postanowienia o wyborze zarządców ugodowych przez sąd mogą być wydane rozporządzeniem.

(4) W ciągu dni ośmiu po ustanowieniu zarządcy ugodowego mogą dłużnik i każdy wierzyciel uczynić w sądzie ugodowym motywowany wniosek o ustanowienie innego zarządcy ugodowego. Ustanowienie innego zarządcy ugodowego ma być ogłoszone publicznie.

(5) Zarządca ugodowy otrzymuje dekret i winien przyrzec komisarzowi ugodowemu podaniem ręki, że sumiennie będzie pełnił swoje obowiązki.

§ 31.

Obowiązki i odpowiedzialność zarządcy ugodowego.

(1) Zarządca ugodowy jest obowiązany wystarać się o dokładne wiadomości o ekonomicznem położeniu i dotychczasowem prowadzeniu przedsiębiorstwa dłużnika, o przyczynach upadku majątkowego tegoż, o ściągalności jego należności, o stosowności ofiarowanej ugody i o wszystkich okolicznościach, ważnych dla decyzyi wierzycieli, oraz dbać o to, aby przedsiębiorstwo w miarę możności było utrzymane, a majątek dłużnika nie był uszczuplony. Winien on dołożyć starania, jakiego wymaga przedmiot jego czynności (§ 1299. p. u. c.).

(2) Komisarz konkursowy może celem przygotowania sprawozdania zarządcy ugodowego po przesłuchaniu tegoż zarządzić, aby osoby biegłe, obeznane z przedmiotem przedsiębiorstwa, zbadały gospodarkę dłużnika.

(3) Rozporządzeniem mogą być wydane bliższe postanowienia o wyborze i wynagrodzeniu takich osób, w szczególności o układaniu list.

(4) Komisarz ugodowy może zarządzić, aby zarządca ugodowy złożył jeszcze przed audyencyą pisemne sprawozdanie o okolicznościach, które zbadał, i w miarę potrzeby udzielił wierzycielom odpisów tego sprawozdania.

§ 32.

(1) Zarządca ugodowy jest obowiązany donieść komisarzowi ugodowemu, jeżeli dłużnik wykracza przeciw sądowemu zarządzeniu, wydanemu wedle § 3., ustęp 4., albo przeciw przepisom § 8.

(2) Zażalenia dłużnika przeciw poszczególnym zarządzeniom albo postępowaniu zarządcy ugodowego rozstrzyga komisarz ugodowy. Przeciw jego rozstrzygnieniu niema środka prawnego.

(3) Zarządca ugodowy odpowiada wszystkim interesowanym za niekorzyści majątkowe, które spowodował, sprawując swój urząd wbrew obowiązkowi.

§ 33.

Roszczenia zarządcy ugodowego.

(1) Zarządcy ugodowemu należy się zwrot gotowych wydatków, oraz wynagrodzenie za trud.

(2) Przy ukończeniu swej działalności winien on zgłosić swe roszczenia u komisarza ugodowego. Komisarz ugodowy może każdego czasu zlecić zarządcy ugodowemu, aby oznajmił swoje roszczenia.

(3) O roszczeniach zarządcy ugodowego rozstrzyga komisarz ugodowy. Rozstrzygnienie należy doręczyć zarządcy ugodowemu i dłużnikowi. Mogą oni zaczepić rozstrzygnienie komisarza ugodowego rekursem przed sądem ugodowym; ten rozstrzyga ostatecznie.

§ 34.

(1) Rozporządzeniem może być wydana taryfa, oznaczająca pewne kwoty wynagrodzenia łącznego, wedle której ma się wymierzać należytości zarządcy ugodowego. Przy ułożeniu taryfy należy uwzględnić ogólną sumę majątku, jaki jest do rozporządzenia dla zaspokojenia wierzycieli, wynik osiągnięty dla wierzycieli i stan postępowania w czasie ukończenia czynności zarządcy ugodowego.

(2) Od należytości taryfowych można odstąpić tylko wtedy, jeżeli sprawowane zgodnie z obowiązkiem czynności były połączone z nadzwyczajnym trudem, jeżeli rozmiar ich był niezwykły, albo jeżeli odniosły szczególniejszy skutek.

(3) Układy zarządcy ugodowego z dłużnikiem albo z wierzycielami o wysokość gotowych wydatków i o wynagrodzenie za trud są nieważne.

§ 35.

Nadzór nad zarządcą ugodowym.

(1) Komisarz ugodowy może zasięgać od zarządcy ugodowego ustnego lub pisemnego sprawozdania i wyjaśnień, wglądać w rachunki i inne pisma i przedsiębrać potrzebne dochodzenia.

(2) Jeżeli zarządca ugodowy nie wypełnia należycie swych obowiązków, może sąd ugodowy na wniosek komisarza ugodowego zniewolić go grzywnami do dokładnego wypełniania obowiązków a w wypadkach nagłych ustanowić na jego koszt i niebezpieczeństwo inną osobę dla załatwienia poszczególnych czynności.

(3) Z ważnych powodów może sąd ugodowy po wysłuchaniu komisarza ugodowego usunąć zarządcę ugodowego. W miarę możności należy przedtem przesłuchać zarządcę ugodowego.

§ 36.

Rada przyboczna wierzycieli.

(1) Jeżeli przez wzgląd na objętość przedsiębiorstwa jest to potrzebne, może komisarz ugodowy przydać zarządcy ugodowemu, celem wspierania go, radę przyboczną z trzech do pięciu członków. Przytem należy w miarę możności mieć wzgląd na wnioski wierzycieli.

(2) Członkami rady przybocznej można ustanowić także osoby fizyczne i prawne, niebędące wierzycielami. Każdy członek może na własny koszt i niebezpieczeństwo dać się zastępować w wykonywaniu swych obowiązków. Jeżeli ustanowiony jest wierzycielem, natenczas może odmówić powołaniu do rady przybocznej tylko z ważnych powodów, których ocena należy do sądu ugodowego.

(3) Sąd ugodowy może odwołać powołanie do rady przybocznej.

Rozdział piąty.

Audyencya ugodowa.

§ 37.

Audyencya ugodowa.

(1) Na audyencyi ugodowej winien dłużnik stanąć osobiście. Wtedy tylko może dać się zastąpić przez pełnomocnika, jeżeli ważne przyczyny nie pozwalają mu jawić się osobiście i jeżeli komisarz ugodowy uzna niestawiennictwo za usprawiedliwione.

(2) Po rozpoczęciu audyencyi nie można już cofnąć wniosku ugodowego. Zmianę wniosku ugodowego albo postawienie nowego wniosku po odrzuceniu poprzedniego na audyencyi może komisarz ugodowy, o ile nie wszyscy wierzyciele uprawnieni do głosowania są obecni, dopuścić tylko wtedy, jeżeli zmieniony albo nowy wniosek nie jest dla wierzycieli mniej korzystny.

§ 38.

(1) Przed rozpoczęciem głosowania ma zarządca ugodowy zdać sprawę w myśl § 31., ustęp 1.

(2) Następnie winien dłużnik na wniosek zarządcy ugodowego albo wierzyciela lub na polecenie komisarza ugodowego złożyć przysięgę wyjawienia.

§ 39.

Prawo głosowania.

(1) Wierzycielom, których prawa przez treść ugody nie doznają uszczerbku, nie przysługuje prawo głosowania.

(2) Wierzycielom spółki handlowej, którzy zgłosili swoje wierzytelności także w równoczesnym konkursie lub w postępowaniu ugodowem spólnika osobiście odpowiedzialnego, przysługuje

w postępowaniu ugodowem przeciw spólnikowi osobiście odpowiedzialnemu prawo głosowania tylko co do tej części wierzytelności, która prawdopodobnie w innej drodze nie będzie pokryta.

(3) Wierzycielom z prawem odrębności przysługuje prawo głosowania tylko co do tej części wierzytelności, która prawdopodobnie nie będzie pokryta na podstawie prawa odrębnego zaspokojenia.

§ 40.

(1) Kilku wierzycielom, którym wspólnie przysługuje jedna wierzytelność albo których wierzytelności aż do nastania niewypłacalności dłużnika stanowiły jedną tylko wierzytelność, należy się tylko jeden głos. Ten przepis ma być analogicznie stosowany, jeżeli wierzytelność wierzyciela obciążona jest prawem zastawu.

(2) Te osoby muszą się porozumieć co do wykonania prawa głosowania.

(3) Wierzycielowi, który zgłosił kilka wierzytelności, należy się tylko jeden głos, bez względu na to, czy wierzytelności nabył przed lub po otwarciu postępowania ugodowego.

§ 41.

(1) Wierzycielom, którzy nabyli wierzytelności po nastaniu niewypłacalności przez ustępstwo, nie przysługuje co do tej wierzytelności prawo głosowania, jeżeli temu sprzeciwi się wierzyciel uprawniony do głosowania, który zgłosił swoją wierzytelność w czasokresie do zgłoszeń. Roszczący sobie prawo głosu może sprzeciw ten obalić, jeżeli wykaże, iż oponentowi ofiarowano pisemnie przed audyencyą ugodową z zakreśleniem ośmiodniowego terminu kupno jego wierzytelności pod warunkami równie korzystnymi, jakie przyznano ustępującemu, i że odnośne warunki odpowiadały gospodarczemu położeniu dłużnika bezpośrednio przed otwarciem postępowania albo, jeżeli wierzytelność odstąpiono wcześniej, w czasie odstąpienia.

(2) Te postanowienia nie mogą być stosowane, jeżeli wierzyciel przejął wierzytelność na podstawie zobowiązania przyjętego przed nastaniem niewypłacalności.

§ 42.

Warunki przyjęcia wniosku.

(1) Do przyjęcia wniosku ugodowego wymaga się, aby większość obecnych na audyencyi wierzycieli, uprawnionych do głosowania, zgodziła się na wniosek i aby ogólna suma wierzytelności wierzycieli, którzy się zgodzili, wynosiła co najmniej trzy czwarte ogólnej sumy wszystkich wierzytelności, uprawniających do głosowania.

(2) Jeżeli osiągnięto tylko jedną z tych większości, może dłużnik aż do zamknięcia audyencyi żądać powtórzenia głosowania na nowej audyencyi. Audyencyę tę wyznaczy komisarz ugodowy natychmiast i poda ją ustnie do wiadomości. Wierzycieli nieobecnych na pierwszej audyencyi należy wezwać.

(3) Oświadczenia, złożone na pierwszej audyencyi, wierzycieli nie wiążą.

§ 43.

Bliskich członków rodziny dłużnika (§ 32. o. k.) oraz prawonabywców, którzy nabyli od nich wierzytelności nie wcześniej jak sześć miesięcy przed otwarciem postępowania, dolicza się przy obliczaniu większości wierzycieli a ich wierzytelności przy ustaleniu ogólnej sumy wierzytelności tylko wtedy, jeżeli głosują przeciw wnioskowi.

§ 44.

(1) Wierzyciel, którego prawo głosowania zakwestyonował inny wierzyciel lub dłużnik, bierze na razie udział w głosowaniu.

(2) Gdy się okaże, że wynik głosowania jest różny, zależnie od tego, czy głos oddany przez takiego wierzyciela jest liczony lub nie, natenczas rozstrzygnie komisarz ugodowy po wysłuchaniu interesowanych, czy i o ile głos tego wierzyciela ma być liczony.

(3) Powyższe przepisy mają być stosowane, jeżeli zakwestyonowano wysokość niedoboru (§ 39., ustęp 2. i 3.).

§ 45.

Odroczenie audyencyi ugodowej.

Pominąwszy wypadek przewidziany w § 42., ustęp 2., może być rozprawa odroczoną także wówczas, jeżeli zmieniono wniosek ugodowy albo na audyencyi dopuszczono nowy wniosek, albo jeżeli w najbliższym czasie należy się spodziewać zmiany okoliczności miarodajnych dla decyzyi wierzycieli (§ 56., l. 1.).

Rozdział szósty.

Treść ugody.

§ 46.

Prawa osób uprawnionych do wyłączenia i wierzycieli.

(1) Ugoda nie narusza roszczeń osób, uprawnionych do wyłączenia i wierzycieli z prawem odrębności.

(2) Wierzyciele, których wierzytelnościom przysługuje pierwszeństwo, muszą być całkowicie zaspokojeni.

(3) Wierzyciele, których wierzytelnościom nie przysługuje pierwszeństwo, muszą być w ugodzie

postawieni na równi, o ile nie zgodzą się wyraźnie na traktowanie nierównomierne; nie wyklucza to jednak analogicznego stosowania przepisu § 26.

(4) Jeżeli dłużnik zaprzecza istnienie wierzytelności, może komisarz ugodowy na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu interesowanych zarządzić, że kwota przypadająca na wierzytelność albo część tejże, którą on oznaczył, ma być zabezpieczoną w takim wymiarze i pod takimi warunkami, jakie odnośnie do zapłaty wierzytelności niezaprzeczonych tegoż rodzaju w ugodzie są ustalone. Kwota zabezpieczona staje się wolną, gdyby nie dochodzono roszczenia w czasokresie oznaczonym przez komisarza ugodowego.

§ 47.

Szczególne korzyści.

Nieważny jest układ dłużnika lub innych osób z wierzycielem, którym przyznano wierzycielowi przed zawarciem ugody albo w czasie między zawarciem ugody a prawomocnością uchwały zatwierdzającej szczególne korzyści. Nie ujmując dalej idącym roszczeniom o odszkodowanie, można w ciągu trzech lat żądać zwrotu tego, co dano na mocy nieważnego układu albo na mocy zobowiązania, przyjętego celem zakrycia tego układu. Nie należy uważać za szczególną korzyść, jeżeli wierzycielowi za odstąpienie jego wierzytelności dano odpłatę, która odpowiadała położeniu gospodarczemu dłużnika bezpośrednio przed otwarciem postępowania albo też jego gospodarczemu położeniu w czasie odstąpienia, jeżeli ono wcześniej nastąpiło.

§ 48.

Prawa wierzycieli przeciw spółobowiązanym.

Bez wyraźnej zgody uprawnionych nie można ugodą ograniczać praw wierzycieli przeciw ręczycielom lub spółdłużnikom dłużnika ani też przeciw dłużnikom regresowym.

Rozdział siódmy.

Zatwierdzenie ugody.

§ 49.

Sądowe zatwierdzenie ugody.

(1) Ugoda wymaga zatwierdzenia przez sąd ugodowy.

(2) Rozstrzygnienie sądu ugodowego obwieszczone będzie publicznie. Wygotowanie należy doręczyć wszystkim wierzycielom oraz innym interesowanym.

§ 50.

Odmówienie zatwierdzenia.

Zatwierdzenia należy odmówić:

1. jeżeli zachodzi powód, dla którego otwarcie postępowania nie jest dopuszczalne (§ 3., ustęp 1. i 2.);

2. jeżeli nie przestrzegano przepisów obowiązujących co do postępowania i zawarcia ugody, chyba że braki te mogą być następnie usunięte albo wedle stanu rzeczy nie są doniosłe;

3. jeżeli wbrew przepisowi § 47. przyznano wierzycielowi szczególne korzyści;

4. jeżeli koszta i należytości postępowania ugodowego nie zostały wyrównane lub zabezpieczone a nie wykazano także, iż interesowani na to się zgodzili

§ 51.

Zatwierdzenia można odmówić:

1. jeżeli korzyści, przyznane w ugodzie dłużnikowi, stoją w sprzeczności z jego stosunkami albo jeśli ugoda sprzeciwia się wspólnemu interesowi wierzycieli;

2. jeżeli z powodu jakości albo braku zapisków odnoszących się do przedsiębiorstwa dłużnika nie można uzyskać dostatecznego poglądu na położenie majątkowe dłużnika;

3. jeżeli w przeciągu jednego roku przed postawieniem wniosku o otwarcie postępowania ugodowego zastanowiono postępowanie ugodowe;

4. jeżeli w przeciągu tego samego czasu w konkursie dłużnika wierzyciele odrzucili wniosek o ugodę przymusową albo dłużnik go cofnął po publicznem obwieszczeniu audyencyi ugodowej albo sąd nie zatwierdził ugody przymusowej.

§ 52.

Środki prawne.

Przeciw zatwierdzeniu ugody może każdy interesowany, który nie zgodził się wyraźnie na ugodę, oraz każdy spółdłużnik i ręczyciel dłużnika wnieść rekurs, przeciw odmówieniu zatwierdzenia zaś dłużnik i każdy wierzyciel, który nie sprzeciwił się ugodzie.

Rozdział ósmy.

Skutek ugody.

§ 53.

Skutek prawny ugody.

(1) Zatwierdzona przez sąd ugoda zwalnia dłużnika od obowiązku zwrócenia później wierzycielom niedoboru, który ponieśli, albo późniejszego

świadczenia czegokolwiek z tytułu przyrzeczonych im zresztą korzyści, bez względu na to, czy brali oni udział w postępowaniu lub głosowaniu nad ugodą, czy też głosowali przeciw niej.

(2) Tak samo jest dłużnik zwolniony wobec ręczycieli i innych uprawnionych do zwrotnego poszukiwania.

(3) Sprzeczne z tem postanowienia ugody są o tyle tylko ważne, o ile nie sprzeciwiają się wymogom §§ 46. i 47. o równem traktowaniu wierzycieli.

(4) Wierzyciele, których wierzytelności tylko z winy dłużnika nie uwzględniono w ugodzie, mogą żądać od dłużnika zapłaty swych wierzytelności w pełnej kwocie.

(5) Po zawarciu ugody nie można już dochodzić wierzytelności wymienionych w § 27., l. 1. Na wierzytelności wymienione w § 27., l. 2. i 3., nie wywiera ugoda wpływu.

§ 54.

Skutek ugody w konkursie.

(1) Jeżeli przed zupełnem dopełnieniem ugody otwarto konkurs, natenczas wierzyciele biorący udział w ugodzie nie są obowiązani zwrócić to, co otrzymali w dobrej wierze.

(2) Ich wierzytelności należy jednak uważać za zupełnie umorzone, jeżeli zostały zaspokojone kwotą ustaloną w ugodzie; w przeciwnym razie uważa się wierzytelność za umorzoną w takiej części, jaka odpowiada stosunkowi między kwotą zapłaconą a kwotą, która wedle ugody miała być zapłaconą.

Rozdział dziewiąty.

Ukończenie i zastanowienie postępowania.

§ 55.

Ukończenie postępowania.

(1) Skoro ugodę sądownie zatwierdzono, należy uznać postępowanie za ukończone.

(2) Ukończenie ma być obwieszczone publicznie. Równocześnie należy zarządzić, aby wykreślono adnotacye otwarcia postępowania ugodowego, wykonane po myśli § 6.

§ 56.

Zastanowienie postępowania ugodowego.

(1) Postępowanie ugodowe należy zastanowić:

1. jeżeli dłużnik przed audyencyą ugodową cofa wniosek ugodowy albo jeżeli wierzyciele w przeciągu dni dziewięćdziesięciu po otwarciu postępowania nie przyjęli ugody. Jeżeli postępowanie ugodowe dotyczy przedsiębiorstwa o nadzwyczajnej rozciągłości i donośnem znaczeniu ekonomicznem, natenczas może Minister sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami na wniosek sądu ugodowego, który w miarę możności wysłucha zgromadzenie wierzycieli, przedłużyć ten czasokres o tyle, jak tego wymaga interes publiczny;

2. jeżeli przyjętej ugodzie odmówiono prawomocnie zatwierdzenia sądowego;

3. jeżeli dłużnik nie składa przysięgi wyjawienia, albo zbiegł.

(2) Postępowanie ugodowe można zastanowić, jeżeli dłużnik działa przeciw sądowemu zarządzeniu, wydanemu po myśli § 3., ustęp 4., albo przeciw przepisom § 8.

(3) Jeżeli uczyniono wniosek o otwarcie konkursu, natenczas należy równocześnie z zastanowieniem postępowania ugodowego powziąć uchwałę co do wniosku o otwarcie konkursu.

(4) Zastanowienie postępowania należy obwieścić publicznie. Jeżeli w przeciągu dni czternastu po zastanowieniu nie uczyniono wniosku o otwarcie konkursu (§ 2., ustęp 2., o. k.), należy po prawomocnem zastanowieniu postępowania wykreślić adnotacyę otwarcia postępowania ugodowego.

Rozdział dziesiąty.

Nieważność i nieskuteczność ugody.

§ 57.

Nieważność ugody.

Zasądzenie dłużnika za oszukańczą krydę, które w ciągu dwu lat po zatwierdzeniu ugody stanie się prawomocne, uchyla odnośnie do wszystkich wierzycieli tak opust, jak i inne korzyści udzielone dłużnikowi, nie powoduje natomiast utraty praw przyznanych im ugodą wobec dłużnika lub osób trzecich.

§ 58.

Uznanie ugody za nieskuteczną.

Jeżeli ugoda przyszła do skutku przez czynności oszukańcze albo przez niedozwolone przyznanie niektórym wierzycielom szczególnych korzyści, nie istnieją jednak wymogi § 57., natenczas może każdy wierzyciel w ciągu lat trzech po prawomocnem zatwierdzeniu ugody wnieść skargę o zapłatę niedoboru albo o uznanie przyznanych zresztą korzyści za nieskuteczne, nie tracąc przezto praw przyznanych mu ugodą przeciw dłużnikowi lub osobom trzecim.

(2) Roszczenie to przysługuje tylko tym wierzycielom, którzy w oszukańczych czynnościach albo w niedozwolonych układach nie mieli udziału i bez swej winy nie byli w stanie przedstawić faktów, uprawniających do skargi, w postępowaniu poprzedzającem zatwierdzenie ugody.

§ 59.

Właściwość.

Skargi o roszczenia, oparte na §§ 47. i 58., należy wnosić do sądu ugodowego (§ 114. o. k.).

Rozdział jedenasty.

Ugoda spółki handlowej albo spólnika, spuścizny albo osoby prawnej.

§ 60.

Ugoda spółki handlowej albo spuścizny.

(1) Jeżeli dłużnikiem jest spółka handlowa lub spuścizna, natenczas może być zawartą ugoda jedynie za przyzwoleniem wszystkich osobiście odpowiedzialnych spólników albo wszystkich spadkobierców.

(2) O ile w ugodzie nie postanowiono nic innego, korzysta każdy taki spólnik względnie spadkobierca wobec wierzycieli spółki lub spuścizny ze skutków prawnych ugody.

§ 61.

Ugoda osobiście odpowiedzialnego spólnika.

(1) Jeżeli otwarto postępowanie ugodowe tylko do prywatnego majątku spólnika osobiście odpowiedzialnego i zawarto z nim ugodę, zostaje spólnik zwolniony od wszelkiej dalszej odpowiedzialności za długi spółki.

(2) Jeżeli równocześnie z postępowaniem ugodowem do majątku spółki w toku jest konkurs lub postępowanie ugodowe do prywatnego majątku spólnika osobiście odpowiedzialnego, natenczas ugoda spólnika o tyle tylko oddziaływa na wierzytelności wierzycieli spółki, o ile tych wierzytelności dochodzić można w tym konkursie lub postępowaniu ugodowem (artykuł 122. k. h.).

§ 62.

Ustawowy obowiązek uczynienia wniosku konkursowego.

W czasie trwania postępowania ugodowego nie ma dłużnik obowiązku, nałożonego zresztą w obowiązujących ustawach, uczynienia wniosku o otwarcie konkursu.

Rozdział dwunasty.

Ogólne postanowienia o postępowaniu.

§ 63.

Stosowanie innych ustaw.

(1) O ile ordynacya ugodowa nie stanowi co innego, należy stosować analogicznie postanowienia ordynacyi konkursowej, a w braku tychże postanowienia procedury cywilnej, normy jurysdykcyjnej i ustaw wprowadzających je.

(2) W szczególności należy stosować do postępowania ugodowego postanowienia § 173. do 177. o. k.

III.

Ordynacya zaczepna.

§ 1.

Prawo zaczepienia.

Poza konkursem można czynności prawne, dotyczące majątku dłużnika, w celu zaspokojenia wierzyciela zaczepiać i uznać wobec tegoż za bezskuteczne wedle następujących postanowień.

§ 2.

Zaczepienie a) z powodu zamiaru pokrzywdzenia.

Zaczepieniu podlegają:

1. wszelkie czynności prawne, które dłużnik przedsięwziął w ostatnich dziesięciu latach przed zaczepieniem w wiadomym drugiej stronie zamiarze pokrzywdzenia swych wierzycieli;

2. wszelkie czynności prawne dłużnika krzywdzące jego wierzycieli, które tenże przedsięwziął w ostatnich dwu latach przed zaczepieniem, jeżeli drugiej stronie zamiar pokrzywdzenia musiał być wiadomym;

3. wszelkie czynności prawne krzywdzące wierzycieli, które dłużnik przedsięwziął w ostatnich dwu latach przed zaczepieniem ze swym małżonkiem — przed lub w czasie małżeństwa — albo z innymi bliskimi członkami rodziny, albo na korzyść wymienionych osób, chyba że drugiej stronie w czasie zdziałania czynności prawnej zamiar dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli nie był ani nie musiał być wiadomy;

b) z powodu trwonienia majątku.

4. umowy kupna, zamiany i o dostawę, które dłużnik zawarł w ostatnim roku przed zaczepieniem, o ile druga strona w interesie poznała lub musiała poznać trwonienie majątku, krzywdzące wierzycieli.

§ 3.

Zaczepianie rozporządzeń nieodpłatnych i będących z niemi na równi.

Zaczepieniu podlegają następujące czynności prawne przedsięwzięte w ostatnich dwu latach przed zaczepieniem:

1. nieodpłatne rozporządzenia dłużnika, o ile nie chodzi o wykonanie ustawowego obowiązku, o uświęcone zwyczajem podarunki okolicznościowe albo o rozporządzenia w odpowiedniej wysokości, zdziałane na cele użyteczności publicznej lub takie, któremi uczyniono zadość obowiązkowi moralnemu albo względom przyzwoitości;

2. nabycie rzeczy dłużnika na podstawie zarządzenia władzy, jeżeli zapłata nastąpiła z funduszów dłużnika. Jeżeli te rzeczy nabyli bliscy członkowie rodziny, istnieje domniemanie, że zapłatę uskuteczniono z funduszów dłużnika;

3. zabezpieczenie lub zwrot posagu, o ile dłużnik nie był do tego obowiązany ani umową zawartą przy zawarciu małżeństwa albo przy ustanowieniu posagu, ani też ustawą w razie rozwiązania spólności małżeńskiej, dalej zabezpieczenie lub wydanie oprawy albo pensyi wdowiej.

§ 4.

Bliscy członkowie rodziny.

Za bliskich członków rodziny uważać należy małżonka i osoby, które z dłużnikiem lub jego małżonkiem są spokrewnione lub spowinowacone w linii prostej albo do czwartego stopnia linii ubocznej, następnie przysposobieńców i wychowanków, oraz osoby żyjące z dłużnikiem w związku nieślubnym. Pokrewieństwo ze związku nieślubnego stoi na równi ze ślubnem.

§ 5.

Sprzedaż drobna.

Świadczenia na podstawie drobnej sprzedaży rzeczy ruchomych w przedsiębiorstwie zarobkowem dłużnika zaczepiać można jedynie pod warunkami § 2., l. 1. do 3.

§ 6.

Egzekucya i zaczepienie.

Zaczepienia nie wyklucza okoliczność, że dla czynności, która ma być zaczepiona, uzyskano tytuł egzekucyjny albo, że przyszła ona do skutku

drogą egzekucyi. Jeżeli czynność prawną uznano za bezskuteczną, natenczas gaśnie wobec wierzyciela także skuteczność tytułu egzekucyjnego.

§ 7.

Zaczepianie opuszczeń.

Za czynności prawne należy uważać także opuszczenia dłużnika, skutkiem których traci on jakieś prawo albo które uzasadniają, utrzymują w mocy albo zabezpieczają roszczenia majątkowe przeciw niemu. To samo odnosi się do zaniechania przyjęcia dziedzictwa.

§ 8.

Prawo zaczepienia.

(1) Prawo zaczepienia przysługuje każdemu wierzycielowi, którego wierzytelność bez względu na czas jej powstania jest wykonalną, o ile egzekucya na majątek dłużnika nie doprowadziła do zupełnego zaspokojenia wierzyciela, albo też przyjąć należy, że nie doprowadzi do tego.

(2) Zaczepienia można dochodzić skargą albo zarzutem.

§ 9.

Przedłużenie terminu zaczepienia.

Jeżeli wierzyciel, zanim wierzytelność jego stała się wykonalną albo zanim się okazało, że egzekucya na majątek dłużnika nie doprowadziła lub nie doprowadzi do zupełnego zaspokojenia jego, zawiadomił pismem doręczonem przez sąd lub przez notaryusza tę osobę, z którą zdziałano czynność podlegającą zaczepieniu, lub jej spadkobierców o swym zamiarze zaczepienia czynności, natenczas czasokres zaczepienia liczy się wstecz od czasu doręczenia, o ile przyjąć należy, że egzekucya na majątek dłużnika już w czasie tego doręczenia nie byłaby doprowadziła do zupełnego zaspokojenia wierzyciela, a zaczepienie nastąpiło aż do upływu dwu lat od tego czasu.

§ 10.

Zaczepienie przed wykonalnością.

Zaczepienia można dochodzić zarzutem, zanim wierzytelność wierzyciela stała się wykonalną. Tak samo można zaczepienie wykonać w postępowaniu co do rozdziału ceny kupna, uzyskanej z egzekucyi, zanim wierzytelność wierzyciela zaczepiającego stała się wykonalną.

§ 11.

Przeciwnik zaczepiającego.

(1) Zaczepienie uzasadnione przeciw spadkodawcy jest dopuszczalne także przeciw spadkobiercy.

(2) Przeciw innemu następcy prawnemu albo prawonabywcy jest zaczepienie, uzasadnione przeciw jego poprzednikowi prawnemu, wtedy tylko dopuszczalne:

1. jeżeli mu w czasie nabycia były lub musiały być wiadome okoliczności, które uzasadniają prawo zaczepienia przeciw poprzednikowi;

2. jeżeli nabycie polega na nieodpłatnem zarządzeniu poprzednika;

3. jeżeli jest bliskim członkiem rodziny dłużnika, chyba że mu w czasie nabycia nie były lub nie musiały być wiadome okoliczności, które uzasadniają zaczepienie przeciw poprzednikowi.

(3) Do przedłużenia terminów wedle § 9. wystarcza doręczenie pisma tej osobie, przeciw której zaczepienie ma nastąpić.

§ 12.

Skarga zaczepna.

Jeżeli zaczepienie odbywa się skargą, wówczas należy określić w skardze, w jakim rozmiarze i w jaki sposób obowiązany jest pozwany świadczyć coś lub znosić celem zaspokojenia wierzyciela.

§ 13.

Treść roszczenia zaczepnego.

(1) Tego, co skutkiem czynności podlegającej zaczepieniu z majątku dłużnika ubyło, zostało pozbyte lub uronione, może wierzyciel tylko o tyle żądać dla siebie, o ile to jest potrzebne do jego zaspokojenia; jeżeli to niejest możliwe, należy dać wynagrodzenie.

(2) Zobowiązanego do świadczenia należy uważać za posiadacza w złej wierze, spadkobiercę jego jednak tylko wtedy, jeżeli miał lub musiał mieć wiadomość o okolicznościach, uzasadniających prawo zaczepienia przeciw spadkobiercy.

(3) Odbiorca świadczenia nieodpłatnego, będący w dobrej wierze, winien je zwrócić tylko o tyle, o ile ono go wzbogaciło, chyba że jego nabycie także jako odpłatne podlegałoby zaczepieniu.

§ 14.

Jeżeli na rzeczach, które należy zwrócić, trzecie osoby nabyły prawa, nie podlegające zaczepieniu, natenczas ten, za którego posiadania nastąpiło obciążenie, obowiązany jest wynagrodzić wierzycielowi szkodę, jeżeli jego nabycie podlegało zaczepieniu. Postanowienie § 13., ustęp 3., ma być stosowane.

§ 15.

Roszczenia przeciwnika.

Zwrotu świadczenia wzajemnego lub wierzytelności, wznowionej wskutek zaczepienia, może przeciwnik poszukiwać tylko na dłużniku.

§ 16.

Wzajemne potrącenie niedopuszczalne.

Z roszczeniem zaczepnem nie może być skompenzowaną wzajemna wierzytelność przeciw dłużnikowi.

§ 17.

Zwolnienie przeciwnika.

Przeciwnik zaczepiającego może się uwolnić od zaczepnego roszczenia, zaspakajając wierzytelność, która wierzycielowi zaczepiającemu przysługuje przeciw dłużnikowi.

§ 18.

Kilkakrotne zaczepienie.

Okoliczność, że tę samą czynność prawną zaczepia kilku wierzycieli, nie może w każdym razie spowodować, by obowiązki przeciwnika przekraczały miarę, oznaczoną w §§ 13. i 14.

§ 19.

Dopuszczalność zaczepienia w razie otwarcia konkursu.

(1) § 37. o. k. stanowi, o ile zaczepnych roszczeń, z któremi wystąpili wierzyciele konkursowi, można dalej dochodzić po otwarciu konkursu.

(2) Jeżeli otwarto konkurs do majątku dłużnika, można wedle postanowień ordynacyi konkursowej zaczepić zaspokojenie lub zabezpieczenie, które wierzyciel uzyskał skutkiem zaczepienia przed otwarciem konkursu.

§ 20.

Adnotacya skargi zaczepnej.

(1) Jeżeli zaczepienia dochodzi się skargą, natenczas może uprawniony do zaczepienia żądać w sądzie procesowym adnotacyi skargi w wykazach hipotecznych, w których potrzebne będą wpisy celem urzeczywistnienia zaczepnego roszczenia.

(2) Ta adnotacya sprawia, że wyrok, wydany na skargę zaczepną skuteczny jest także przeciw osobom, które nabyły prawa hipoteczne po adnotacyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,

także w roku 1915. w języku

niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słoweńskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1915** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniem złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik	K	h	Rocznik	K	h	Rocznik	K	h
1849 za	4	20	1871 za	4	—	1893 za	6	—
1850	10	50	1872	6	40	1894	6	—
1851	2	60	1873	6	60	1895	7	—
1852	5	20	1874	4	60	1896	7	—
1853	6	30	1875	4	—	1897	15	—
1854	8	40	1876	3	—	1898	6	—
1855	4	70	1877	2	—	1899	10	—
1856	4	90	1878	4	60	1900	7	—
1857	5	70	1879	4	60	1901	6	—
1858	4	80	1880	4	40	1902	7	50
1859	4	—	1881	4	40	1903	9	—
1860	3	40	1882	6	—	1904	5	—
1861	3	—	1883	5	—	1905	6	—
1862	2	80	1884	5	—	1906	12	—
1863	2	80	1885	3	60	1907	13	—
1864	2	80	1886	4	60	1908	9	—
1865	4	—	1887	5	—	1909	8	50
1866	4	40	1888	8	40	1910	8	40
1867	4	—	1889	6	—	1911	7	—
1868	4	—	1890	5	40	1912	12	50
1869	6	—	1891	6	—	1913	9	50
1870	2	80	1892	10	—			

Cenę sprzedaży rocznika 1914 poda się do wiadomości z początkiem stycznia 1915.

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które **zaginęły** lub doszły **w stanie wadliwym,** należy reklamować najpóźniej **w przeciągu czterech tygodni** po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej **w przeciągu sześciu tygodni** po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko **za opłatą ceny handlowej** (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki** wydania **niemieckiego** począwszy **od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy **od roku 1870. są całkowicie uzupełnione,** przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej (1/4 arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.